

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΛΥΤΡΑ

ΔΙΔΑΧΑΙ

**ΤΟΥ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΡΑΦΑΗΛ
ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΛΕΣΒΩ**

**ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΠΑΝΕΚΤΥΠΩΣΙΣ
ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ 2017**

ΔΙΔΑΧΑΙ

**ΤΟΥ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΡΑΦΑΗΛ
ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΛΕΣΒΩ**

Δωρεὰ εὐγνωμοσύνης

Τιμητικὴ Ἐκδοσις
τῆς Ἀδελφότητος Ἅγίου Ραφαὴλ
Ἀνω Σοῦλι Μαραθῶνος, 2017

Τηλ.: 22940-61151

E-mail: p.rafael@agiosrafael.gr

Ιστοσελίδα: agiosrafael.gr

Ταχ. δ/νση: Ἀδελφότης Ἅγίου Ραφαὴλ

Τ.Θ. 7, Τ.Κ. 190 07, Μαραθώνας

Μὲ τὴν ἄδεια τῆς συγγραφέως

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Μ. ΡΩΜΑΝΟΣ Ε.Π.Ε.

Τηλ.: 210-9946244, e-mail: romtsiv@yahoo.gr

Ἐπιμέλεια καὶ εἰκόνες ὑπὸ τῆς ἴδιας

© Αἰκατερίνη Π. Λύτρα

Πάμφιλα Μυτιλήνης 81100

Τηλ. (22510)31.332 – 31.242

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΛΥΤΡΑ

ΔΙΔΑΧΑΙ

ΤΟΥ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΡΑΦΑΗΛ
ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΛΕΣΒΩ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΠΑΝΕΚΤΥΠΩΣΙΣ
ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ 2017

**Ἄπολυτίκιον τῶν Ἅγιων
Ὕχος δέ. Ταχὺ προκατάλαβε.**

Ἐν Λέσβῳ ἀθλήσαντες, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, αὐτὴν
ἡγιάσατε, τῇ τῶν λειψάνων ὑμῶν εὑρέσει, μακάριοι.
Οθεν ὑμᾶς τιμῶμεν, Ραφαὴλ θεοφόρε, ἅμα σὺν
Νικολάῳ καὶ παρθένῳ Εἰρήνῃ, ὡς
θείους ἡμῶν προστάτας, καὶ
πρέσβεις πρὸς Κύριον.

Οι θαύματα της Βαρθολομαίου του Απόστολου
Λεβάντης φανταστική περιέδραση στην Αίγα.
Μαρτυρεῖ την επίτελη επιφάνειαν της Αγίας.
Υπενθύμιζε την ανθεκτική δύναμην
Τούτης της Εκκλησίας της Αγίας Βαρθολομαίου.

ДИКАСИИ
ТУХАГЕН
ХЕРІ ОЕ
ҮКІМНІ
ЗИНТАІ
АУТОМ
ВАСНОС

Ο Μητροπολίτης Μυτιλήνης Ιάκωβος Β' (Κλεόμβροτος)
ξενιάσω τού Παναγιώτου και τής Αικατερίνης Λύτρα εἰς τὴν οἰκίαν τους.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.*

Εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον μου «Μηνύματα» ἀναφέρεται τὸ ἱστορικὸν τῆς εὑρέσεως τῶν ἀγίων λειψάνων τῶν νεοφανέντων Μαρτύρων, Ραφαὴλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης, εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, εἰς τὸ χωρίον Θεομήτρη τῆς Μυτιλήνης.

Ἐπίσης ἀναφέρεται ἡ πρώτη ὀπτασία μου καὶ ἀποκαλύψεις τοῦ ἰερομάρτυρος Ραφαὴλ πρὸς ἐμὲ τὴν ἀναξίαν δούλην τοῦ Κυρίου, καθὼς καὶ ἡ ἐκ νέου ἀνέγερσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Καρυῶν, ἡ ὅποια ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, τὸ ἔτος 1463, ὅτε καὶ ἐμαρτύρησαν οἱ Ἅγιοι τῆς Θεομῆτρης.

Εἰς τὰς ἀποκαλύψεις του πρὸς ἐμὲ ὁ Ἅγιος Ραφαὴλ λέγει: «Σὲ διάλεξα νὰ ὑπηρετήσῃς θείαν ἀποστολὴν, διότι αὐτὸς εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Οὐρανίου Πατρός».

Ἐν ὁράματι, ὁ Ἅγιος Ραφαὴλ μοῦ ἀποκαλύπτει τὴν κατάληψιν τοῦ Μοναστηρίου καὶ τὰ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια ὑπὸ τῶν Τούρκων. Τὸ μαρτύριόν του, τὸ μαρτύριον τοῦ Διακόνου Νικολάου καθὼς καὶ τῆς μικρῆς Εἰρήνης, τὰ ὅποια παραθέτω, ὅπως ἀκριβῶς τὰ ὠραματίστηκα, ἡ ἀναξία, καὶ μὲ τὴν θείαν χάριν διετήρησα καὶ διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μου, πρὸς δόξαν Κυρίου.

Μ. Παρασκευή βράδυ, 1962.

Ήμουν στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Τὴν ὥρα ποὺ ἐψάλλοντο τὰ ἔγκωμια, ἄκουσα πάλι τὴν φωνὴν τοῦ Ἁγίου νὰ λέγῃ: «Αἰκατερίνη, αὐτὸ τὸ βιβλίο ποὺ διάβασες εἶναι ἀληθινό. Τὴν Μεγάλη ἑκείνη Πέμπτη τοῦ ἔτους 1463 ἔκαμα τὴν τελευταία μου λειτουργία. Ἀπὸ ἑκείνη τὴν ὥρα βρέθηκα στὰ χέρια τῶν Ἀπίστων. Αἰκατερίνη, τὸ μυαλό σου καὶ ἡ σκέψη σου εἶμαι ἐγώ».

Ἡ λειτουργία ἐτελείωσε, ὅταν δὲ ἔφτασα στὸ σπίτι, εἶδα τὸ ἀκόλουθο δράμα: Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι βρέθηκα στὸ Μοναστήρι τῶν Καρυῶν τῆς τότε ἐποχῆς. Ἡταν περιτριγυρισμένο μὲ ὑψηλὰ τείχη, ἀπὸ ἔξω δὲ καὶ γύρω στὰ τείχη εἶχαν σκαρφαλώσει μερικοὶ ἀγριάνθρωποι, Τοῦρκοι τσέτες, δηλαδὴ ἀντάρτες, ὑψηλόσωμοι, μὲ σαρίκια στὸ κεφάλι τους, μὲ σταυρωτὰ φυσίγγια στὸ στῆθος, ζωσμένοι μὲ γιαταγάνια καὶ διάφορα μαχαίρια, τῶν ὅποιων οἱ λαβὲς ἔξειχαν πολὺ πάνω ἀπὸ τὰ ζωνάρια τους καὶ φοροῦσαν κοντὰ σαλβάρια (πανταλόνια) καὶ τουσλούκια (γκέτες) στὰ πόδια. Συγχρόνως, στρέφοντα στὸ βλέψια μου στὴν παραλία τῆς Θεομῆς, εἶδα νὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ πλοιάρια ἀποβατικά, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔβγαιναν πολλοὶ Τοῦρκοι, οἱ ὅποιοι συντασσόμενοι κατὰ τετράδες ἐβάδιζαν πρὸς τὸ χωρίον Θεομῆ. Ἐντὸς ὅλης σχετικῶς χρόνου, τὸ βουνὸ τῶν Καρυῶν ἐγέμισεν ἀπὸ τὸν στρατὸν αὐτόν, ὁ ὅποιος μὲ φωνὴς καὶ ἰαχὲς ἐπλησίαζε στὸ Μοναστήρι. Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, κατέλαβαν χωρὶς ἀντίσταση τὸ Μοναστήρι καὶ ἐστάθηκαν στὸ προαύλιο. Ἡ πρώτη τους ἐνέργεια ἦταν ὅτι κατέβασαν τὸ Ἑλληνικὸ λάβαρο, τὸ ὅποιο ἐκψιάτιζε ψηλά, τὸ ἔσχισαν καὶ τὸ ἔκαμαν κομματια. Ἀκολούθως ὠρμησαν μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀρχισαν καὶ ἐκεῖ τὴν καταστροφή. Τίποτα δὲν ἄφησαν

δρθιο. Ο Ἅγιος Ραφαὴλ στεκόταν μπροστά ἀπὸ τὴν Θραίκην Πύλην, ἀτάραχος καὶ ἥρεμος, μὲ βλέψια βουρκωμένο καὶ στραμμένο ὑψηλά. Ο Διάκονος Νικόλαος παρέστεκε πλησίον του, ἐξ ἵσου ἥρεμος καὶ ἀτάραχος. Οἱ Τοῦρκοι τότε δοργισθέντες ἀπὸ τὴν ἀπάθειάν των ἄρπαξαν τὸν Ἅγ. Ραφαὴλ ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸν ἔρριξαν κάτω καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν κυτποῦν μὲ λύσσα καὶ νὰ τὸν βασανίζουν, ἔως ὅτου στὸ τέλος τοῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσαν. Ἀλλοι ἔβασάνιζαν, ἐκ παραλλήλου, τὸν Διάκονον Νικόλαον. Τέλος ἔβαλαν φωτιὰ στὸ Μοναστήρι καὶ ἐχάθηκαν δῆλοι μέσα στὶς φλόγες.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούσα μία φωνὴ ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ ἀντιληφθῶ ἀπὸ ποῦ προερχόταν καὶ ἔλεγε: «Ἄκινδυνε, Ἄκινδυνε, Ἄκινδυνε». Καὶ συγχρόνως εἶδα κάποιον νὰ φεύγῃ τρομαγμένος πρὸς τὸν λόφον ποὺ εὔρισκεται δυτικὰ καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ νὰ χάνεται τρυπώνοντας σὲ μιὰ σπηλιά. Ἀπ’ ἐκεῖ κάθε λίγο ἐπρόβαλλε στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, ἔβλεπε μὲ ἀπελπισίαν τὸ καιόμενο Μοναστήρι, ἐφαίνετο σὰν νὰ ἥθελε νὰ τρέξῃ μέχρις ἐκεῖ, μήπως καὶ περισώσῃ κάτι, ἀλλὰ τελικὰ δὲν ἀπεφάσιζε καὶ κρυβόταν πάλι στὴν σπηλιά.

Οταν συνῆλθα ἀπὸ τὴν ὁπτασίαν μου, ἤμουνα τόσο ταραγμένη ἀπὸ τὸ φρικτὸ θέαμα, ὥστε συνεχῶς ἔκλαιγα.

28 Απριλίου 1962, Μ. Σάββατον.

Γενικά, ἐπέρασα ἥρεμα.

29 Απριλίου 1962, Κυριακὴ Πάσχα.

Ήμουνα στὴν ἔκκλησία, ὅταν καὶ πάλιν ὠραματίσθηκα τὸ Μοναστήρι τελείως κατεστραμμένο. Εἶχε μεταβληθῆ ὅλο σὲ ἓνα σωρὸ ἀπὸ στάκτες, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἔρείπια ἔβγαινε ἀκόμα καπνός. Μὲ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ὅταν ἐγύρι-

σα στὸ σπίτι μας, ἐβυθίστηκα σὲ θερμὴ προσευχή. Καὶ τότε ἡ φωνὴ τοῦ Ἅγιου εἶπε: «Αἰκατερίνη, θὰ σοῦ δεῖξω τὰ βασανιστήρια μου, γιὰ νὰ τά διηγῆσαι στὸν κόσμο μὲ περισσότερον θάρρος. Ἡ ἴστορία μου θὰ γραφῇ ἀπὸ τὸ δικό σου στόμα σὲ καινούργιο βιβλίο».

Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ἅγιου ἔτρεχαν δάκρυα, σὰν ἔκεινα ποὺ ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ φαναράκι τῆς κανδήλας μας κατὰ τὴν περίοδον τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Ἅγιος συνέχισε: «Ἡ Παναγία θὰ βρεθῆ. Θέλει προσευχή. Θὰ προσευχηθῆτε καὶ θὰ κονρασθῆτε. Οἱ εἰκόνες τῆς Μύρτας βρέθηκαν μέσα στὰ ἔρείπια τοῦ Μοναστηρίου ἀπὸ μία ἡλικιωμένη γυναῖκα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς».

30 Απριλίου 1962.

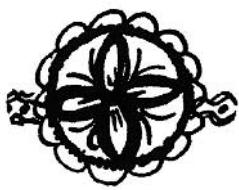
Παρακολούθουσα τὴν Θεία Λειτουργία στὸ ἔξωκλήσι τοῦ Ἅγιου Γεωργίου τῶν Παμφίλων. Ἐκεῖ κάποια στιγμὴ ἄκουσα καὶ πάλι τὴν φωνὴ τοῦ Ἅγιου: «Αἰκατερίνη, δὲν θὰ σοῦ ἐπέτρεπα νὰ βγῆς σήμερα ἀπὸ τὸ σπίτι σου, ἀλλὰ γιὰ τὴν χάρι τοῦ Ἅγιου Γεωργίου σὲ ἄφησα νὰ ἔλθῃς στὴν ἐκκλησία. Διότι καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος εἶναι ἔνας πολύ βασανισμένος Μάρτυς. Αἰκατερίνη, σήμερα δὲν ἔχω τὰ μάτια μου νὰ κλάψω. Κλαίει ἡ καρδιά μου». Ἐν τῷ μεταξύ, βλέπω τὸν Ἅγιον Ραφαὴλ γονατιστό, χωρὶς μάτια, νὰ εύρισκεται στὸ μέσον τοῦ Ναοῦ καὶ μὲ ὑψωμένα χέρια νὰ προσεύχεται.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἤδιας ἥμέρας εἶδα τὴν συνέχεια τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἅγιου. Εἶδα τὸν Ἅγιον Ραφαὴλ πληγωμένον καὶ καταματωμένον, νὰ τὸν σύρουν οἱ Τοῦρκοι στὴ γῆ καὶ νὰ τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἐκ παραλλήλου, εἶδα νὰ ἔχουν δέσει τὸν Ἅγιον Νικόλαον στὸν κορμὸν ἐνὸς πλατάνου καὶ νὰ τὸν μαστιγώνουν βάνανσα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ γέρνη τὴν κεφαλήν του καὶ νὰ παραδίδει τὴν ἀγίαν ψυχήν του.

Ἐξ ἄλλου, τὴν μικρὰν παρθένον Εἰρήνην τὴν κρατοῦσε ἔνας Τοῦρκος ἀπὸ τὰ μαλλιά της καὶ τὴν ἐστριφογύριζε στὸν ἀέρα. Μετὰ ἀπὸ λίγο τῆς ἔκοψαν τὸ χέρι καὶ τὸ πατόκι εἴλαιγε σπαρακτικά.

Στὸν Ἅγιο Ραφαὴλ ἔκαναν καὶ ἄλλα φρικτὰ βασανιστήρια. Στὸ τέλος, δταν ἦταν σχεδὸν ἀναίσθητος, τὸν ξάπλωσαν κάτω, ἔβαλαν τὸ κεφάλι του πάνω σὲ μιὰ τετράγωνη εἰκόνα καὶ ἀφοῦ μὲ ἔνα πριόνι τὸν ἐπριόνισαν λίγο, ὕστερα μὲ ἔνα παράξενο τσεκούρι ἐκτύπησαν τρεῖς φορὲς πάνω ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τότε ἀπεχωρίσθη ἡ ἄγια κεφαλὴ του ἀπὸ τὸ πολυβασανισμένο μαρτυρικὸ σῶμα του. Τὸ σῶμα τότε ἄρχισε νὰ σπαρταράῃ, ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι καθόταν ὀλόγυρα καὶ γελοῦσαν μὲ τὸ θέαμα. Τότε ὁ Ἅγιος μοῦ εἶπε: «Αἰκατερίνη, ἐπειδὴ ἡ ψυχή σου λυπήθηκε πολύ, δὲν θὰ σου δεῖξω ἄλλα βασανιστήρια». Όλα αὐτὰ, εἶπεν ὁ Ἅγιος, ἔγιναν ἀπὸ τὴν Μεγάλη Πέμπτη ἔως τὴν νύκτα τῆς Λαμπροδευτέρας, ἔημέρωμα πρὸς τὴν Λαμπροτρίτην, ἥτοι στὶς 9 Ἀπριλίου 1463.

Τὰ μαρτύρια τῶν Ἅγίων τῆς Θεομῆς
ὅπως τὰ ὡραματίστηκε ἡ ἀναξία δούλη
τοῦ Κυρίου Αἰκατερίνη καὶ τὰ
ἀπέδωσε μὲ τὸ δικό της χέρι.

‘Ο λόφος τῶν Καρυών.

Ο τόπος αὐτός εῖναι ποτισμένος μὲ αἷμα ἀθώων ψυχῶν, ποὺ δὲν ἐγονυπέτησαν εἰς τὸν φοβερὸν δῆμιον τῶν Τούρκων. Ὄταν ἔφθασαν οἱ Τούρκοι, ἦλθε μέσα εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν παιδιῶν ἡ ἀκλόνητος ἀγάπη διὰ τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ παρεδόθησαν ὅλοι ἀγογγίστως εἰς τὰ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια. Δι’ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει ἐκεῖ κινούμενον ἀκάθαρτο πνεῦμα καὶ νὰ ταράζῃ τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς σας.

Ο τόπος αὐτὸς εῖναι μὲ αἷμα ποτισμένος, γι’ αὐτὸ πρέπει εἰς τὸ κάθε βῆμα σας νὰ ἀντηχοῦν μέσα εἰς τὴν ψυχήν σας οἱ λόγοι μου καὶ νὰ ἀκτινοβολῇ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη.

9η Απριλίου 1463

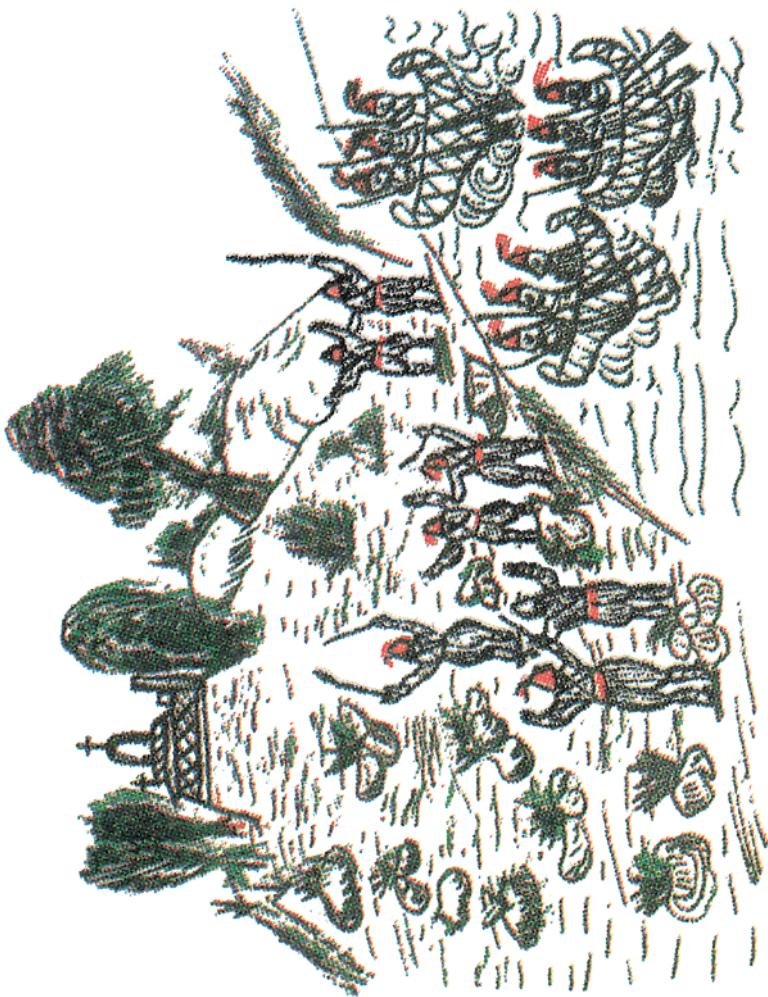
Αύτὴ ἡ ἡμέρα, ἡ ἐνάτη Ἀπριλίου, θὰ μένῃ στοὺς χριστιανὸν ποὺ θέλουν νὰ βροῦνε τὴ γαλήνη, ἔνα στολίδι.

Ἡ ἐνάτη Ἀπριλίου, ἦταν φρικτὴ ἡμέρα, ἀλλὰ ἡ θεία δύναμις μᾶς τύλιξε καὶ μᾶς ἔδινε ἐλπίδα.

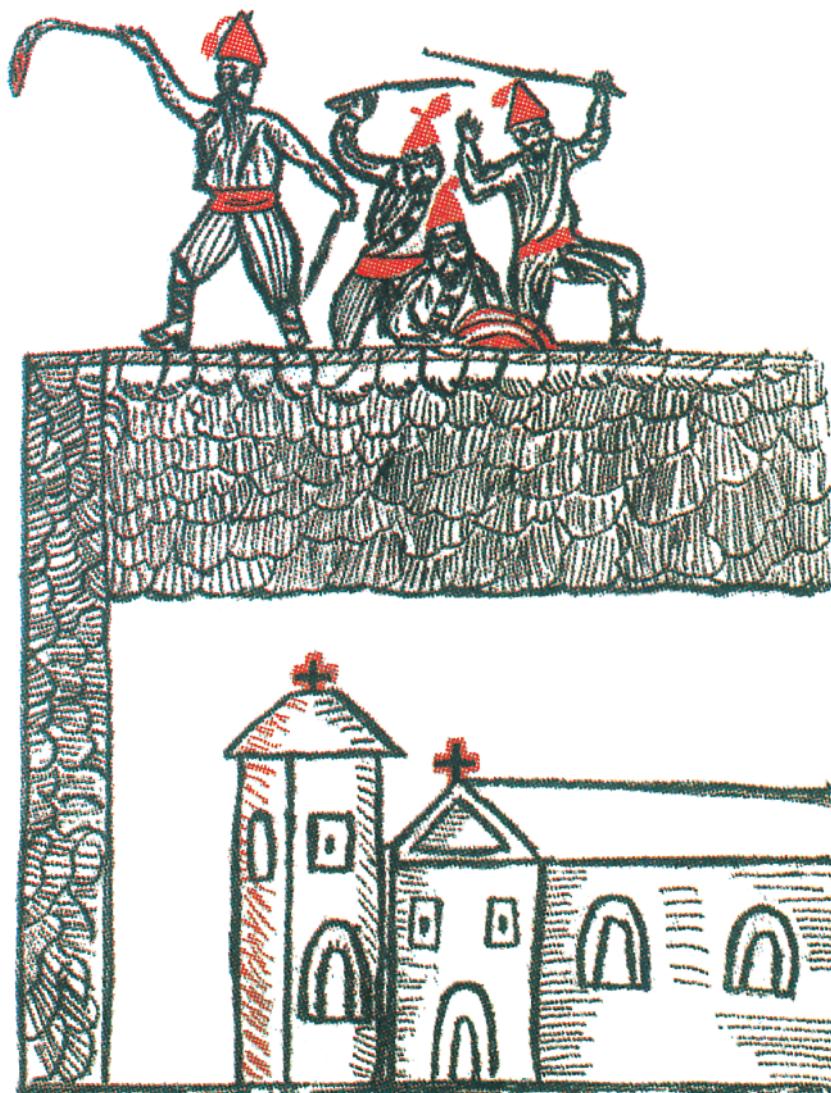
Οἱ βάρβαροι, οἱ ἄπιστοι, οἱ ἄνομοι Τοῦρκοι, στὸ Γολγοθᾶ μας βρῆκαν καιόρδο, βρῆκαν ἐλευθερία, τὰ πάντα καταστρέψανε, ἀθῶο αἷμα πήραν.

Ἄλλὰ τὰ θεῖα σαλπίσματα ἀντὶχησαν πέρα ὡς πέρα καὶ στάθηκαν στὸ Γολγοθᾶ ἀκοίμητα κανδήλια, μὲ φῶς τοῦ Παντοδύναμου, τοῦ εὔσπλαχνου Πατέρα.

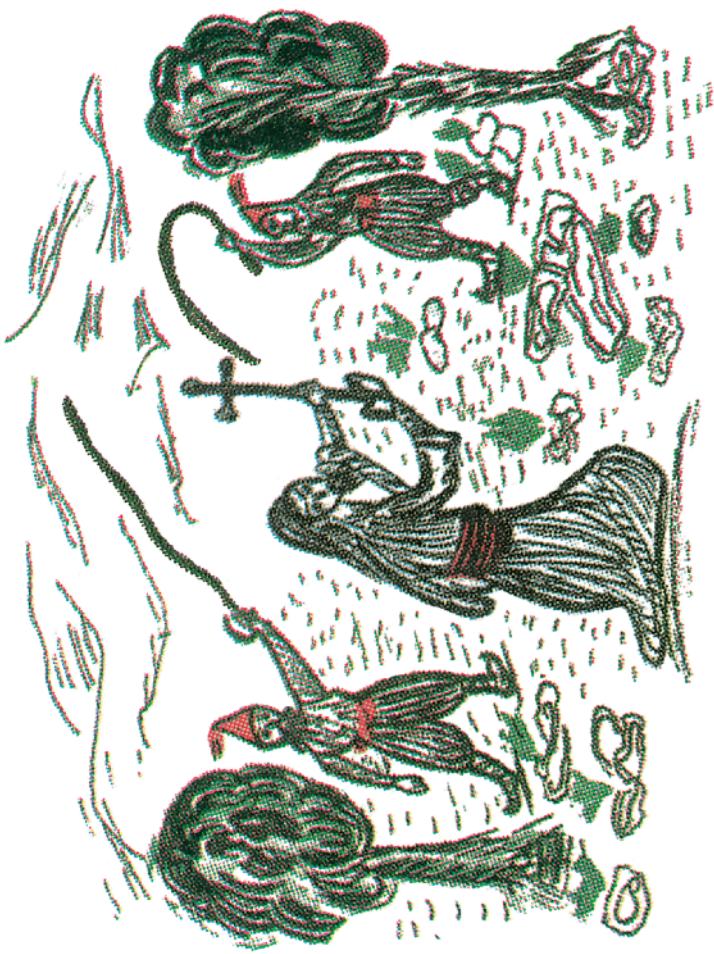
Tia Chonopia Tuv Tolpitanu uasi
n' Sidiqek's Tuv Emanio Tuv ponastapao

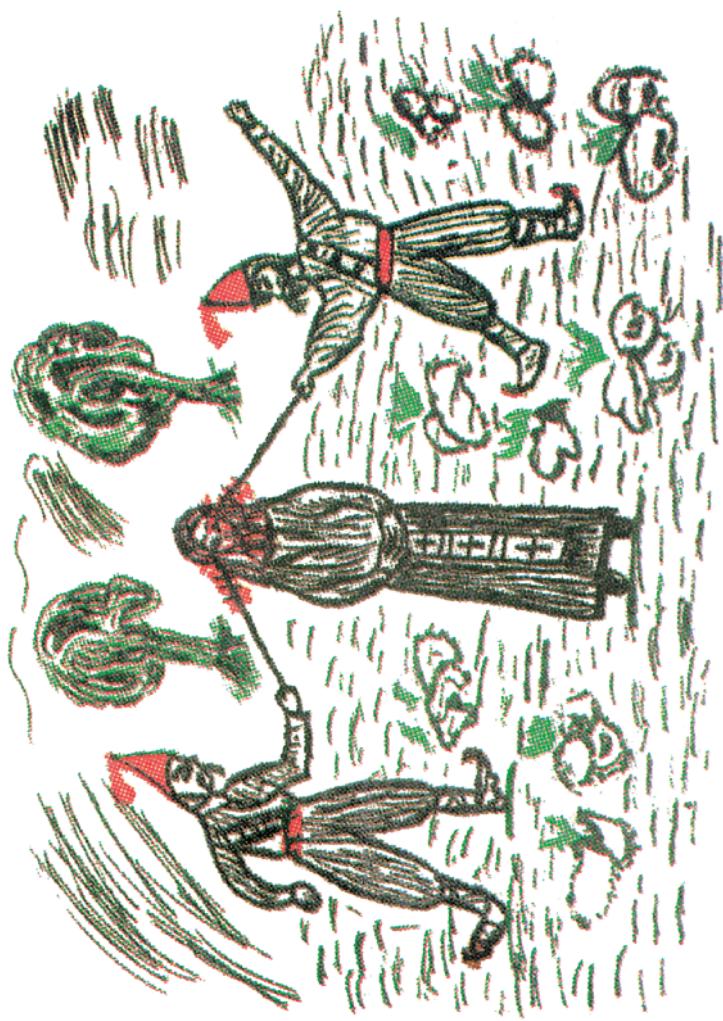
Τοῦριοι εἰσέρχονται στο Μοναστήρι

Ο 'Άγιος Παύλος στην ιερά¹
Πόλη Θρασκόπευος' Ενώ οι τουρ-
ιστές εισέρχονται εἰς τὸν ναόν

"H. Χριστίν Θίαν τοῦ Αγίου Παπάν,
υπαριύτας τὸ διατελέσμα
βλέψον τοῦ Σταυροῦ.

"Arpien Taipuan Taipuan voun
Tov 'Anev paper"

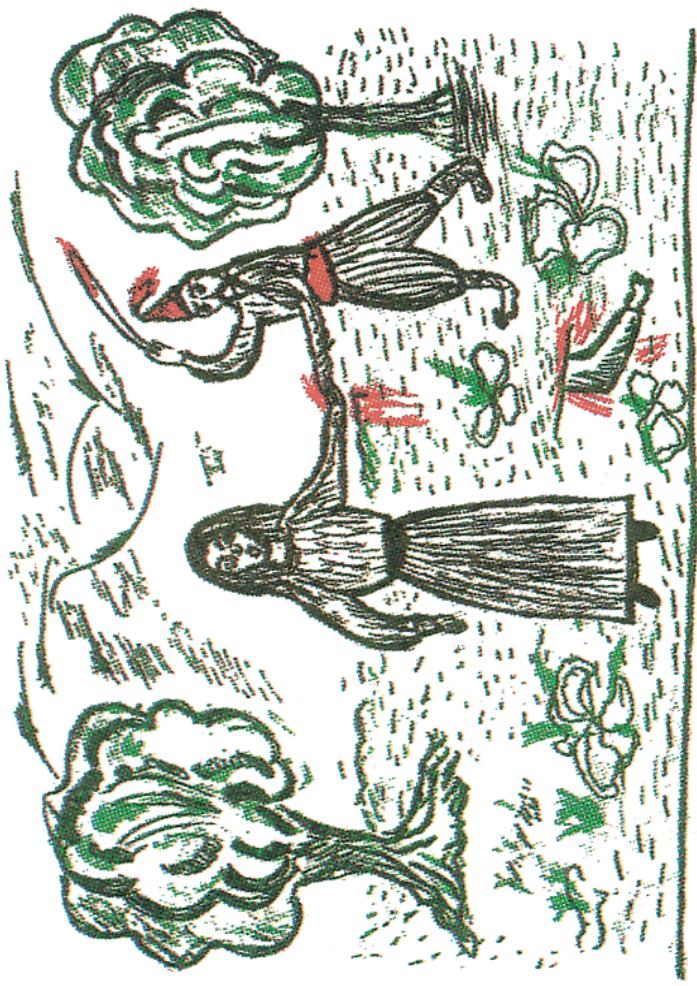

“Ο Άγιος Γερασίμος
Θροσκόπερας
εἰς τὴν Ἐυαγνοτάτην Ηγείαν
Γεωργίου χωρὶς τὰ μάτια του

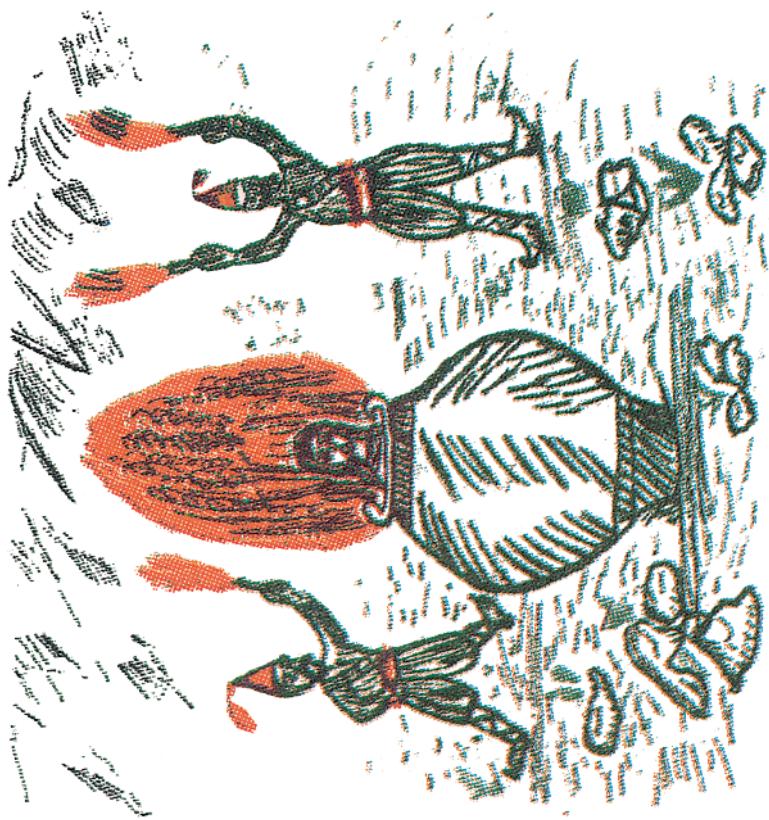

Tūpuos upatuvatas rū puupā
Eipūva àðó rá pragia rāv
στριφεγηρίζει στούνάρα

Ta spira Sacrae pia
Tis pupos Eiphuns

O Simeon Taipus uobet to yepas

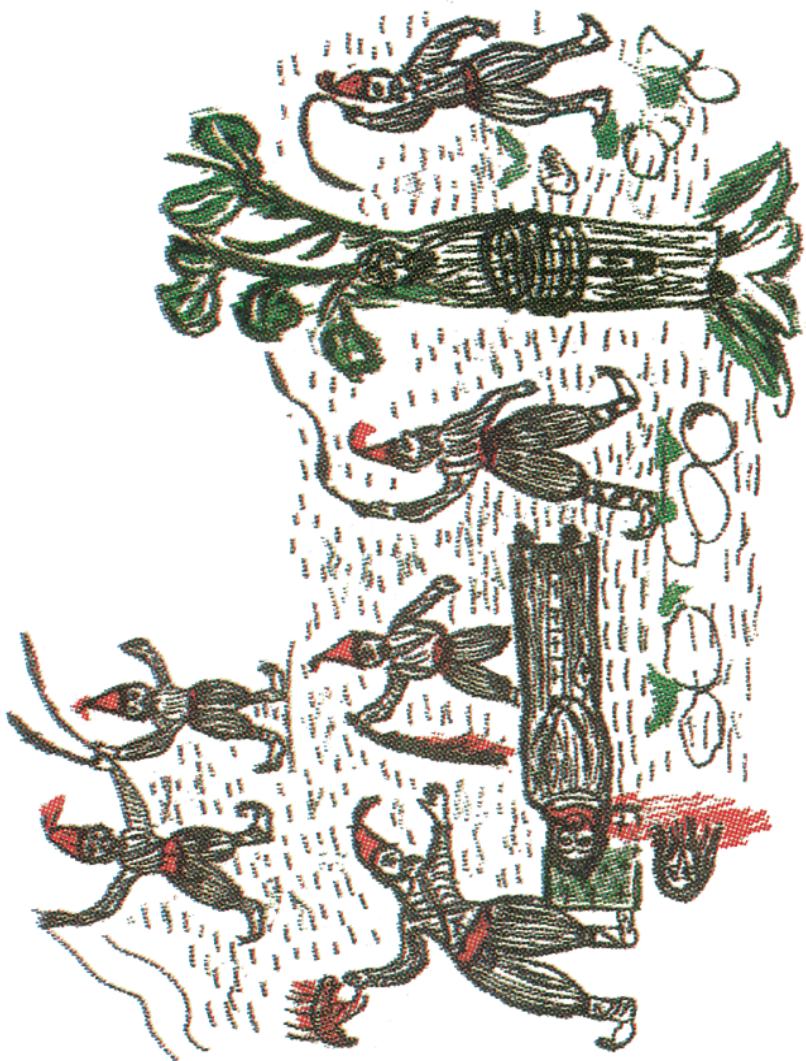

H. pulicaria Signori variegata
G. G. S. 1851

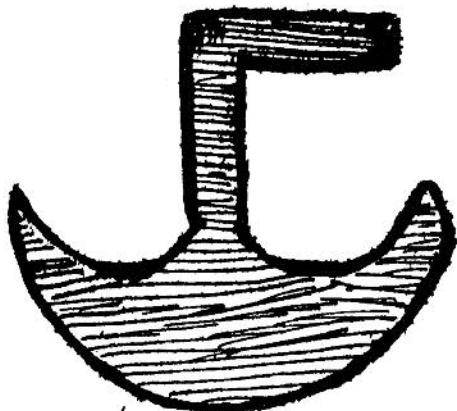
Ó Ayacucho
Ayacuchos de la praga

H Tereorala q'chua too pampapion too Ayllu
paqaris) waq too k'ipu Ninjikaw

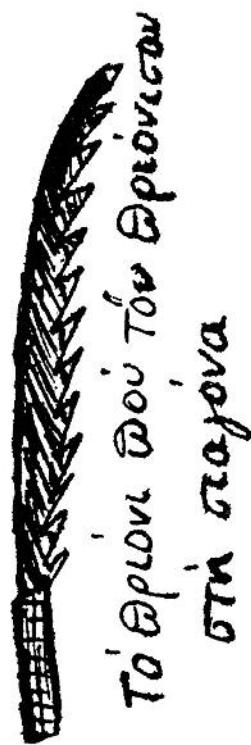

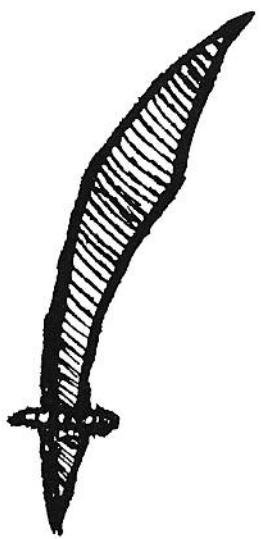

Ο ἀρχιγέρος τοῦ στρατοῦ
δούλου εὐαγεῖ τὸν ζωϊδεν.

Τὸ τελείωρε δῶν
τοῦ θεῖνοφαν
τὸν μεφαγίντου

Tὸ μάχαιρα
δοῦ τοῦ ἔμογαν
τὰ μάχα του

Η μάχη δοῦ τοῦ ἔμογαν
τὰ μάχα του

O Anicetus adoravimus tuus Christus
tum Christum va' kontreyn boso na
stigma opos
Suidas

Totius scilicet quanta ero monasteri
Kai kaijou

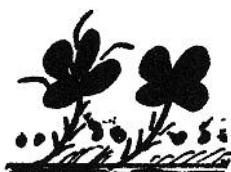
Kai kaijou

Άγαπητε ἀναγνῶστα,

Εἰς τὸ παρὸν βιβλίον θὰ εὔρης διδαχές, ποὺ ἐδόθησαν εἰς ἐμὲ κατὰ καιρούς, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν οἰκίαν, καθ' ὅδον, εἰς διαφόρους ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς ὑπὸ τοῦ Ἅγιου Ραφαήλ, διὰ τῆς Θείας Χάριτος, ἐκ τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

Ο Ἅγιος κατηχεῖ καὶ διδάσκει μὲ απλὸν τρόπον, πῶς νὰ προσευχώμεθα καὶ νὰ πορευώμεθα εἰς τὴν ζωήν, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν αιώνιαν ζωὴν εἰς τοὺς οὐρανούς.

ΔΙΔΑΧΑΙ

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΟΥ

30-12-1965. Έγραφη κατά τὴν ὥραν
τοῦ Εσπερινοῦ ἐνῷ ἀγιογραφοῦσα.

Mὲ τὸ τέλος κάθε χρόνου ὁ ἄνθρωπος φθάνει πιὸ κοντὰ στὸ τέρμα τῆς ζωῆς του. Ἄλλὰ ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κατανοήσῃ πόσο σύντομα φεύγει ὁ χρόνος, διὰ τοῦτο καὶ προχωρεῖ ἀσκόπως στὴν ζωήν του. Δὲν σκέπτεται, τί ἔκαμε μέσα σὲ ὅλοκληρο τὸν χρόνο γιὰ τὴν ψυχήν του. Ποίους δρόμους ἐπέρασε; Ποίαν εὐδαιμονίαν ἐχάρισε στὸν συνάνθρωπόν του στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου; Σὲ ποῖον πάσχοντα ἔγινε φιλόστοργος στὸν μεγάλο πόνον

του; Ποίαν ἀγάπην ἔδειξε πρὸς ἀλλήλους; Πόσες ἐπί-
πονες καὶ ἐπίμονες λέξεις εἴπαν τὰ χεῖλη του, γιὰ νὰ
καλλιεργήσῃ μιὰ ψυχὴ ποὺ εύρισκεται μακρὰν ἀπὸ τὸν
Θεόν; Ποίαν ἀξιόλογον πρᾶξιν ἔκαμε στὸν συνάνθρω-
πόν του, πρὸς ὡφέλειαν τῆς ψυχῆς του; Ποίαν καλ-
λιέργειαν ἔκαμε στὸν ἀδελφόν του, γιὰ νὰ ἀποτρέψῃ
τὴν σκέψιν του ἀπὸ τὸ πονηρόν; Ποίαν εὔτυχίαν ἔχά-
ρισε μὲ τὰ λόγια του κατὰ τὴν ὥρα τῆς δυστυχίας καὶ
συκοφαντίας τοῦ πλησίον του; Ποίους ἐκ τῶν λόγων
τοῦ Εὐαγγελίου ἐφήρμοσε στὸν ἑαυτόν του καὶ πρὸς
τὸν ἄλλους; Ποίαν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν ἐνεκολ-
πώθη στὴν σκέψιν του γιὰ τὴν ψυχικήν του ὡφέλειαν;
Ποίαν ἐνοχλητικὴν ἐνέργειαν τοῦ Πονηροῦ κατετρό-
πωσε; Ποίαν ἐξόρμησιν ἔκαμε πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ κα-
κοῦ; Ποίαν κακήν του συνήθειαν ἔρριξε στὸ βάθος τῆς
θαλάσσης; Ποίαν πονηρὰν ἀνωμαλίαν τῆς σαρκὸς ἔθε-
σε στὴν προσταγὴν τῆς νεκρώσεως; Ποίαν ἀπερισκε-
ψίαν του διώρθωσε στρέφοντας τὸ βλέμμα του στὸ κα-
λό; Ποίαν ἀρχὴν δικαίου ἐφήρμοσε;

Ἐξέτασε λοιπὸν τὸν ἑαυτόν σου καὶ προχώρα πρὸς
τὸν νέον χρόνον καὶ στόλισέ τον μέ ἀγάπη, μὲ ταπεί-
νωσιν, μὲ στοργὴν καὶ ἐλπίδα γιὰ τὴν ἀναγέννησι τῆς
ψυχῆς, μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μὲ τὴν βοή-
θειαν τοῦ Θεοῦ. Μὲ φόβον καὶ στοργὴν πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα μας, προχώρει καὶ σπεῖρε τὸν σπό-
ρο στὸ διμαλὸν ἔδαφος. Ἐργάσου τὸ τάλαντον τοῦ
Χριστοῦ, γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου, γιὰ νὰ κυ-
λίσῃ ὁ νέος χρόνος μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

*31-12-1967. Μεσάνυχτα λίγο προτού
ἀρχίσῃ ὁ καινούργιος χρόνος.*

Μὲ τὸ ξημέρωμα τοῦ καινούργιου χρόνου ἄς ἀνατεῖλη ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἀκτίνες του ἄς ζεστάνουν τὴν πονεμένη ψυχή, ποὺ πάντοτε εὔρισκεται κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Ἅς τὴν θερμάνη ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ μεσιτεία τοῦ Ἅγιου Βασιλείου τοῦ Θαυματουργοῦ, καὶ ἄς γίνη ἡ φρούρησίς του ἀκοίμητος πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, ποὺ πάντα περιψένει στὴν ζωὴ τὸ «Ἄγαπτε ἀλλήλους». Ἀφήσετε τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων ἀδελφῶν καὶ ὅλα τὰ γήινα καὶ κουρασμένα πάθη ἄς φύγουν μακριά σας. Ἅς χαθοῦν σὰν τοὺς χοίρους ποὺ ἐβύθισεν ὁ Κύριος εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Τὸ ξύπνημα τοῦ κάθε καινούργιου χρόνου πρέπει νὰ σᾶς ἔνδυναμώσῃ εἰς τὴν ἀγάπην. Νὰ γίνετε ἄνθρωποι εὔσυνείδητοι μὲ φόρον Θεοῦ καὶ μὲ ἀγνὰ ἐλατήρια νὰ χτυποῦν οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς.

**Εἶναι ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος νὰ ξεχωρίζῃ
τὴν ἀλλαγὴν τοῦ χρόνου πρὸς σωτηρίαν
τῆς ψυχῆς του καὶ ὅχι πρὸς ἀπόλαυσιν
ὑλικῶν ἀγαθῶν.**

Μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ χρόνου πλησιάζομεν πρὸς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς καὶ χρειάζεται ἡ μεγαλύτερη φροντίδα διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς. Προσέξετε, τέκνα, νὰ σώσετε τὴν ψυχήν σας, νὰ μὴν τὴν πάρῃ ὁ χαμός.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου, πρέπει νὰ σᾶς φέρῃ περισσότερον πρὸς τὴν ἀγάπην, τὴν φιλόστοργον καὶ τὴν ἀκατανίκητον ἐνθύμησιν, διτὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι λουλούδι εὔοσμον, μόνον ὅταν τὴν περιτυλίγη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πλουτίζῃ ἡ προσευχή, ποὺ εἶναι τὸ ὅπλον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀνακούφισις τῆς ψυχῆς.

31-12-1975. Χάραμα, μόδις ἐξύπνησα καὶ ἔκανα τὴν προσευχὴν μου, ἐγράφη τὸ κάτωθι:

Τρέχει ὁ χρόνος, πέρασε καὶ ἔρχεται ὁ νέος. Τί ἔκαμες; Πρόσεξες ποιὸ εἶναι τὸ καλό σου; Γιὰ φέρε τὴν σκέψι σου καὶ γράψε στὰ χαρτιά σου, τί ἔκανες γιὰ τὴν ψυχή; Στὸν ἄλλο κόσμο θᾶβοη τὸν τόπον τὸν φωτεινὸν τῆς γαλήνης ἡ θᾶβοη τὰ βάσανα ἀπὸ τοὺς πονηροὺς δαιμόνιας; Κάνε ἔλεγχο, κάνε ἔλεγχο καὶ βρὲς τὸν ἴσιο δρόμο, ποὺ εἶναι ἀβλαβῆς καὶ δροσερὸς μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν χάριν. Φεύγει ὁ χρόνος καὶ περνᾷ καὶ φτάνουμε στὸ τέρμα. Δὲν θέλει πλούτη τὸ βάδισμα! Θέλει ἀγάπην, ὑπομονὴν καὶ πίστιν στὸν Θεό μας.

Νὰ ἀφήσετε τὴν σκέψιν σας μακρὺὰ ἀπὸ τὴν κακὴν καὶ μολυσμένην κοινωνίαν καὶ νὰ εὐχεσθε ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς ἐσφαλμένας γνώμας καὶ νὰ σᾶς ἐπισκιάσῃ, νὰ διέλθετε τὸν χρόνον αὐτὸν εἰρηνικὸν καὶ ἀναμάρτητον. Νὰ εὐχεσθε καὶ νὰ προσεύχεσθε νὰ γίνουν αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀκοίμητοι φρουροὶ εἰς τὴν ζωὴν σας καὶ σὰν τὸ φῶς

τοῦ ἡλίου νὰ σᾶς θερμαίνῃ ἢ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι ἀνεξάντλητος.

Εἴθε ὁ καινούργιος χρόνος νὰ σκορπίσῃ εὐλογίαν καὶ πνευματικὴν χαρὰν εἰς τὰς καρδίας, νὰ πλουτισθῇ ὁ ἐσωτερικός σας κόσμος μὲ ἀγάπη, ποὺ νὰ παραμένῃ εἰς δῆλην σας τὴν ζωὴν ἀκεραία καὶ νὰ προχωρῆτε εἰς τὸν ὅμιλον δούμιον, ποὺ ἔχαραξεν ἡ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου.

Πρὸτερετε πάντα τὸ καλόν.

Νὰ κινοῦνται τὰ ἐλατήρια τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ κακοῦ νὰ μένουν νεκρά.

Αὐτός ὁ καινούργιος χρόνος, ἃς προσευχώμεθα νὰ αὐλακώσῃ τὸ αὐλάκι τῆς εἰρήνης καὶ νὰ ἔφυτρώσῃ ἡ ἀνεξάντλητος ἀγάπη παγκοσμίως. Τὰ ἔθνη νὰ προχωροῦν εἰρηνικὰ καὶ ἀδιαλείπτως νὰ ὑπάρχῃ μέσα στὴν ψυχὴν τοῦ διανοουμένου Κυβερνήτου ἡ ἀγάπη πρὸς ἄλλήλους, ὥστε ἡ παγκόσμιος εἰρήνη νὰ φτερούγιση σὰν τὴν λευκὴν περιστερὰ ποὺ φτερούγισε τὴν ὕραν τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ τὸν Θεὸν οὗτον γῆν ζωὴν ἀγγελικὴν, μὲ τὸ νὰ νηστεύῃ, νὰ ἀγρυπνῇ, νὰ προσεύχεται καὶ γενικὰ νὰ σκέπτεται πάντα τὸ καλὸν γιὰ κάθε ἄνθρωπον. Πρόσεχε, ἄνθρωπε, νὰ μὴν λεκιάζῃς τὴν ψυχὴν σου μὲ κακοὺς λογισμοὺς.

Ο Θεὸς εἶναι δημιουργός σου. Αὐτὸν λοιπὸν πρέπει νὰ τιμήσῃς μὲ λατρεία, τὸν μόνον Θεόν, μὲ ἀγάπην νὰ ἐνωθῆς μαζί του, καὶ μέρα καὶ νύχτα ἀπ' Αὐτὸν νὰ ξητᾶς συγχώρησιν γιὰ τὰ θεληματικὰ καὶ ἀθέλητα παραπτώματά σου. Αὐτός ὁ μεγαλοδύναμος Κύριος, εἶναι γεμάτος φιλανθρωπία καὶ μακροθυμία καὶ εἶναι πολυέλεος. Ἐχει ὑποσχεθῆ νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν, ποὺ εἶναι αἰωνία, χωρὶς βάσανα καὶ πικρίες καὶ πόνους, ἐκεῖ ποὺ ἡ ζωὴ εἶναι ἀθάνατη, φῶς ποὺ δὲν σβήνει ποτέ. Ἐκεῖ εἶναι αἰωνία ψυχικὴ ἀπόλαυσις, ὀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔκτελῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου.

**Χωρὶς ἀγάπη καὶ στοργὴ
εἰς τὸν συνάνθρωπόν σας δὲν ἔχετε ἀγαλλίασιν
στοὺς μυστικούς σας πόνους.**

Ἄγαπᾶτε καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν.

Ἄγαπᾶτε καὶ μὴν καυχᾶσθε τὸ τί πράττετε.

Ἄγαπᾶτε καὶ μὴ λαλῆτε τὴν κατάκρισιν.

Ἄγαπᾶτε καὶ ἐλεεῖτε τὸν πτωχόν.

Ἄγαπᾶτε καὶ μὴν ὑπερηφανεύεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν.

Ἄγαπᾶτε καὶ προσεύχεσθε, ὅστε ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως νὰ μὴν κριθῆτε.

Ἄγαπᾶτε καὶ διδάσκετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἄγαπᾶτε καὶ αφίετε τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

Ἄγαπᾶτε καὶ προχωρεῖτε εἰς τὸν δρόμον τῆς ταπεινοφροσύνης.

**Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ πρῶτον στολίδι τῆς ψυχῆς καὶ
χωρὶς αὐτὴν δὲν ἡμποροῦμε νὰ προχωρήσουμε
εἰς καμμίαν πρόοδον εἰς τὴν ζωήν μας.**

Ἄγαπη πραγματικὴ εἶναι νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας χωρὶς νὰ ὑπολογίζωμεν τὸν ἔαυτόν μας. Πρέπει νὰ ξεκινοῦμε μὲ θεομή προσευχὴ εἰς τὸν Κύριον, διὰ νὰ μᾶς ἐνδυναμώνῃ εἰς τὴν πραγματικὴν ἀγάπην. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ συμφέρον εἶναι διὰ νὰ ἀπολαμβάνωμεν τὰ ἐγκόσμια ἀγαθά. Ἡ ἀγάπη ἡ ἐγωιστική εἶναι πρὸς βλάβην τῆς ψυχῆς.

Ο Κύριος εὐλόγει καὶ συντηρεῖ τὴν σκέψιν τῶν τεκνων του πάντοτε διὰ τὸ ἀγαθόν.

Ο Κύριος μακροθυμεῖ καὶ γίνεται εὐεργέτης εἰς ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ὑπάκουος καὶ ὑπομονετικός.

Ο Κύριος δίνει μίαν ὁδὸν ἀκεραίαν, εἰς ἐκεῖνον ποὺ φυλάττει τὰς ἐντολάς του.

Ο Κύριος φροντίζει πάντα διὰ τὴν ψυχική μας ὥφελειαν.

**Ἡ ἀστραπόμορφος ἀνταύγεια τῆς ἀγάπης
τοῦ Θεοῦ σκορπᾶ ἀνέσπερον φῶς εἰς τὸν νοῦν
τοῦ ἀνθρώπου.**

Δειλινὸς, ἐνῷ ἀγιογραφοῦσα
τὴν εἰκόνα τῶν Ἁγίων.

Εἶναι ἀνάγκη ὅ κάθε ἀνθρωπος νὰ ἀφήσῃ τὰς πολλὰς κοσμικὰς ἀνάγκας καὶ ἀνέσεις, διότι εἶναι ἀνωφελεῖς διὰ τὴν ψυχήν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ πλησιάσωμεν τὸν Θεὸν καὶ τοὺς Ἁγίους. Νὰ τοὺς παρακαλοῦμεν πολὺ θερμά, μὲ γόνατα κλειστά, νὰ μᾶς βοηθοῦν καὶ νὰ μᾶς διδηγοῦν εἰς τὸν καλόν δρόμον. Νὰ ἀφήσωμεν τὴν ακίαν, τὴν πλεονεξίαν, τὴν συκοφαντίαν καὶ νὰ σκεπτώμεθα μόνον νὰ προσαρμόσωμεν τὴν σκέψιν μας εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν τόσο γεμάτη ἀγάπη πρὸς ἡμᾶς. Νὰ ἀφήσωμεν τα γήινα συντρόμματα, ποὺ μᾶς θανατώνουν καὶ μᾶς γεμίζουν τὴν ζωὴν μὲ φροντίδες ἀνώφελες καὶ πρὸς ζημίαν τῆς ψυχῆς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ διώξουμε τὰ βέλη τοῦ Πονηροῦ ἀπὸ τὴν σκέψιν μας καὶ νὰ τὴν κατατάξωμεν εἰς τὸ ἀπέραντο καὶ ἄσβεστον φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως.

Ξέρετε γιατί βάζομεν τὴν λέξι «ἀγάπη» πρὸ τῆς λέξεως «πίστις»; Διότι, ἐὰν δὲν ἀγαπῶμεν δὲν πιστεύομεν. Διὰ τοῦτο, ἂς προσέχωμεν πάντα νὰ μᾶς φρουρῇ τὸν νοῦν καὶ ὅλες μας τὶς αἰσθήσεις ἡ ἀστραπόμορφος ἀνταύγεια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ μόνον αὐτὴ σκορπᾷ τὸ ἀνέσπερον φῶς καὶ μᾶς φωτίζει εἰς τὸ ἀγνὸ καὶ ἀμετάβλητον προσκλητήριον, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν.

Καρτερεῖ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον. Τὸν καρτερεῖ μετανοοῦντα. Τὸν καρτερεῖ ταπεινωμένον. Τὸν καρτερεῖ μὲ καθαρὸν διαλογισμόν. Τὸν καρτερεῖ ἄξιον τῶν πράξεών του πρὸς ἄλλήλους. Τὸν καρτερεῖ φωταγωγοῦντα τὸν πλησίον.

Ἡ λέξις «φωταγωγοῦντα» ἔχει σημασίαν. Δηλαδή, νὰ σὲ δυναμώνῃ ἡ Θεία δύναμις πρὸς βοήθειαν τῶν συνανθρώπων σου.

Μόνον διὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον ἔξιλεώνεται ὁ ἄνθρωπος.

Μέσα στὴν ἄνθρωπινη σκέψη, ὑπάρχει μία διπλῆ τάσις. Νὰ εὐχαριστῇς τὸν συνάνθρωπόν σου καὶ νὰ τὸν ἀναστατώνεις πρὸς ζημιάν ψυχῆς. Ἡ ἀναστάτωσις τῆς σκέψεως προέρχεται ἐκ τοῦ Πονηροῦ. Τὸ πονηρὸν μικρόβιον κινεῖται μέσα στὴν ἄνθρωπινη φύσι καὶ τὴν περιπλέκει σὲ πολλὰ ἐπικίνδυνα καὶ ἀνώφελα ὄδηγήματα. Ἡ πονηρὴ ἐνέργεια σὲ ὀδηγεῖ, σὲ φέρνει σὲ μίαν θέσιν εὐχάριστον, ποὺ πλημμυρίζει τὴν σκέψιν σου μὲ ὠρισμένους γήινους ἐνθουσιασμούς, χειροκροτήματα δόξης καὶ μακαρισμοὺς ἐκ μέρους τῶν ἄλλων.

Ο ἄνθρωπος ποὺ δέχεται τοὺς μακαρισμοὺς τῶν συναδέλφων του γίνεται ἔνα ὅργανον μὲ πραγματικὸν σύστημα τοῦ πονηροῦ μιορίου, ποὺ παραπλανᾶ τὴν ἀνθρώπινη φύσι, τὸν ἐσωτερικόν μας κόσμο. Ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τοὺς μακαρισμοὺς καὶ ἐνθουσιασμοὺς τῶν ἀδελφῶν σας σχετικὰ μὲ τὴν θέσιν ποὺ βρίσκεσθε. Δοξολογεῖτε μόνον τὴν θείαν δύναμιν, διότι μόνον θεοῦ θέλοντος, δ ἄνθρωπος βρίσκει τὴν ψυχραιμίαν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς δυσκόλους στιγμὰς ποὺ εὑρίσκει ἐμπρός του.

Φροντίζετε νὰ γίνεσθε ἄνθρωποι καλῆς θελήσεως καὶ νὰ συλλαμβάνετε αὐθόρυμητα τὸ ὄμιλεῖν μὲ τὴν καλὴν συμπεριφοράν. Φροντίζετε νὰ ἔχετε τὴν θύραν τῆς κενοδοξίας, ἐγωϊσμοῦ, θυμοῦ, ὁργῆς, ἀρπαγῆς, ορθυμίας, σκληρότητος, φθόνου, ἐπιθυμίας, βλασφημίας, κερδοσκοπίας, φιλαργυρίας, ὑπερηφανείας, πάντοτε κλειστήν, ὅστε νὰ μὴ βρίσκει τὸ μόριον τοῦ Πονηροῦ οὐδὲ ἐλαχίστην περίπτωσιν διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ νὰ ζημιώσῃ τὴν πορείαν τῆς ψυχῆς, ποὺ ζητεῖ ἔλαιον εἰρήνης, καθὼς ἐφρόντισαν αἱ φρόνιμοι παρθένοι.

Μόνον διὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον ἔξιλεώνεται ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ ἄνθος, ἡ ταπείνωσις βλαστάρι, ἐγκράτεια καὶ ὑπομονὴ εἶναι μαργαριτάρι.

Αὐτά τὰ χαρίσματα ὁ Κύριος τὰ δίνει καὶ τὰ φυτεύει στὴν ψυχή, γιὰ νὰ τὴν ἀναστήσει. Φυλάξετε, φυλάξετε, τέκνα, τὴν ψυχήν σας, ποὺ εἶναι δ, τι πολύτιμον μέσα εἰς τὴν ζωὴν σας. Ἡ ταπείνωσις εἶναι τὸ ἄριστον τῶν ὀρετῶν ποὺ συνδέει τὰ τρία ἀνεξάντλητα χαρίσματα, τὴν ἀγάπην, τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπομονήν. Αὐτὰ τὰ τρία χαρίσματα συνδεδεμένα περιτυλίγουν τὴν ζωὴν

τοῦ ἀνθρώπου καὶ εὑρίσκεται πὰντοτε ἔτοιμος διὰ τὴν αἰώνιον ζωήν, δπου δὲν ὑπάρχει λύπη καὶ στεναγμός.

Προσοχὴ λοιπὸν καὶ καρτερία, νὰ μὴ χάσωμεν τὸν ἀνεξάντλητον αὐτὸν θησαυρὸν τῆς ψυχῆς.

Ἡ ψυχὴ ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ στολίδι· καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸς; Ἰδού, ἡ ἀγάπη.

Ἀγάπη νὰ τρέχῃ στὴ ζωή, νὰ ἀνοίξῃ, νὰ βλαστήσῃ, νὰ κάνῃ ἄνθη καὶ καρποὺς μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀθάνατα κρίνα ποὺ μᾶς γεμίζουν τοὺς πόρους τῆς ψυχῆς μας. Εἶναι τὸ ἀνέσπερον φῶς ποὺ ἀνατέλλει ἀπὸ τὸν Τάφο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι οἱ λόγοι του, ποὺ εὐλογοῦν τὰ πάντα καὶ θερμαίνουν τὸν κάθε Χριστιανὸν καὶ τὸν ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἀγάπην, διότι χωρὶς τὴν ἀγάπην ὁ δρόμος εἶναι ἀγκαθωτός.

Ἡ δίψα τῆς ἀγάπης.

Εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου, τέκνα μου, ὁ Κύριος μᾶς χαρίζει τὴν ἀγαπητήν του διδασκαλίαν τῆς δίψας τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν ἀγάπην.

Διψᾶ, μᾶς λέγει ὁ χριστιανὸς καὶ θέλει νὰ πιῇ αὐτὴν, πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του.

«Ἴδού, ἐλάτε κοντά μου εἰς τὴν φωνήν μου, εἰς τὸν ἀθανάτους λόγους μου, εἰς τὴν ὑπακοὴν πρὸς με».

Ἡ δίψα μᾶς φλογίζει, μᾶς ἀναστατώνει, μᾶς κάνει ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ πλησιάζωμεν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀνακουφίσεως.

Λοιπόν, τέκνα, δίψα ζητᾶ ὁ Κύριος νὰ ἐγκολπωθῇ κάθε χριστιανὸς πρὸς τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Μόνον μὲ τέτοιον φλογερὸν πόθον, θὰ ἀνατινάξωμεν τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας. Τέτοιαν ἐργασίαν ζητᾶ ὁ Κύριος νὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀθανάτους λόγους του, ποὺ εἶναι γραμμένοι εἰς τὸ ιερὸν βιβλίον τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Τοιαύτην ἐργασίαν φλογερὴν ζητᾶ ὁ Κύριος ἀπὸ μᾶς εἰς τὴν πρόχειρον τούτην ζωῆν, διὰ νὰ ἀναγεννηθῇ ἡ ψυχή μας εἰς τὴν αἰωνιότητα τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἀγάπα τὸν πλησίον σου.

Θσα κι ἄν κάνῃ ὁ ἄνθρωπος μόνος του, ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του κι ἄν τὰ δώσῃ στοὺς πτωχούς, δὲν θὰ ἐπικρατήσῃ μέσα του καμμιὰ εὐχέρεια πρὸς ἀναγέννησιν ψυχῆς, ἄν δὲν ἀγαπᾶ τὸν πλησίον του, ώς ἔαυτὸν.

Ἐκεῖνο ποὺ δὲν θέλεις νὰ σου κάνουν καὶ σὺ νὰ μὴν τὸ κάνης. Αὔτὸ δταν ἐννοήσῃ ὁ ἄνθρωπος, θὰ γίνη εὐπρόσδεκτος πρὸς τὸν Κύριον, δηλαδὴ θὰ ἔχῃ τὸ ἐλεύθερον νὰ τὸν ἀντικρύσῃ, διότι ἀγαπᾶ τὸν συνάνθρωπόν του ώς ἔαυτόν. Αὔτὸ θέλει ὁ Χριστὸς καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ κάνουμε, γιατὶ δὲν γίνεται σὲ ὡρισμένους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι πλανεύονται καὶ περιπλανῶνται εἰς τὴν σκέψιν τῆς ἀτομικῆς ἀξίας των καὶ λένε: «Εἴμαι ἄξιος, εἴμαι ἔξυπνος, ἔχω τάσιν πρὸς τὸ ὄμιλεῖν ἔχω τόσα χαρίσματα ἐπάνω μου, ποὺ εἴμαι εἰς θέσιν νὰ κάνω τὸ κάθε τί, νὰ μὲ αἰσθάνωνται, νὰ μὲ καλοτυχίζουν, νὰ μὲ θαυμάζουν».

Αύτὸν, εἶναι λανθασμένο μόριο μέσα εἰς τὴν ζωήν των, ποὺ προέρχεται ἐκ τοῦ Πονηροῦ πνεύματος, διότι τὸ Πονηρὸν πνεῦμα αὐξάνει τὸν ἄνθρωπον εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν καὶ οὐχὶ ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου. Ἐνῶ θάπερε ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ ξέρῃ, ὅτι ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὰ πάντα καὶ τὰ ἐλέγχει, καὶ περισσότερον τὸν ἄνθρωπον, διότι θέλει νὰ τὸν καταρτίσῃ νὰ γίνη ὅμοιωμά του καὶ νὰ ἔχῃ τὴν εὐλογίαν του. Γιὰ νὰ γίνουν ὅμιως αὐτὰ πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ φόβον Θεοῦ μέσα του.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Οταν ἡ πίστις εἶναι ἀδρανῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ζυμωμένη μὲ στελέχη τοῦ Πονηροῦ. Δι' αὐτὸν νὰ ἔχωμεν τὴν πίστιν μας θεῷμή καὶ σταθερή, διὰ νὰ μπορέσωμε νὰ εῦρωμε τὴν αἰωνιότητα τῆς χαρᾶς. Ὄταν πιστεύῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν Θεόν, ποτέ του δὲν φοβᾶται καὶ διὰ τοῦ ἔρθει στὴν ζωήν, μὲ τὴν λογικὴν τὸ ξεπερνᾶ. Η λογικὴ στὸν ἄνθρωπο εἶναι μεγάλο δῶρον. Ὅποιο τέκνο τὸ κάνει αὐτὸν, παίρνει τὸν δόβιολόν του. Ὁ δόβιολὸς εἶναι οὐράνιος, ποὺ ὁ Χριστὸς τὸν στέλνει καὶ στὴν ψυχή μας ἀκτινοβολεῖ.

Ἄγαπητοί μου χριστιανοί, πιστέψετε εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀφήσετε τὴν ἀμαρτίαν.

Πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ, εὐλογημένοι. Πιστοὶ καὶ ταπεινοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ, εὐλογία καὶ εἰρήνη εἰς τὴν ψυχήν. Πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν θλῖψιν τῆς ζωῆς, Χριστοῦ εὐλογία. Πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον αὐτόν, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις στὸν οὐρανό. Πιστοὶ ὁπαδοὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, χαρὰ καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν ζωήν σας. Πιστοὶ ὁπαδοὶ τῆς Παναγίας, Ἀγγελοι προβαίνουν στὸ βῆμα σας. Προσευχὴ μὲ ταπεινὴν τὴν καρδίαν, χαρὰ Θεοῦ καὶ εὐλογία.

Διὰ τὴν βλασφημίαν.

Ἐνῶ μελετοῦσα τὶς ὑπαγορεύσεις τοῦ Ἁγίου,
ἀκούστηκε κάποιος ποὺ βλαστημοῦσε
στὸ δρόμο. Τότε ἐδόθη τὸ κάτωθι:

Εἶναι τρομερὸν ἀμάρτημα ἡ βλασφημία. Εἴναι
ἀσυγχώρητη ἀπὸ τὸν Κύριον, διότι καλῶς
γνωρίζομεν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν,
ἀπὸ τὰ πονηρὰ καὶ κυρπτὰ καὶ πυρωμένα βέλη
τοῦ Πονηροῦ. Πῶς εἴναι δυνατὸν νὰ προφέρῃ ὁ χρι-
στιανὸς ἀδιαλείπτως τὴν λέξιν τὴν αἰσχρὰν καὶ βλά-
σφημον καὶ καταστρεπτικήν; Ἡ ψυχὴ κλαίει, ὑποφέ-
ρει, ἀλλὰ ποιὸς εἴναι αὐτὸς ποὺ τὸ νοιῶθει γιὰ νὰ βελ-
τιωθῇ; Ποιὸς εἴναι αὐτὸς ποὺ φροντίζει μὲ τὴν θέλησίν
του;

Όταν θελήσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ πειθαρχήσει εἰς τὸν
Νόμον τοῦ Θεοῦ, εἴναι εὔκολο. Δὲν εἴναι ἀνάγκη νὰ
καταβληθῇ μεγάλη κούρασις.

Εἴναι πολὺ ἀπλὸν νὰ ἔχωρίσης τὸ κακὸ ἀπὸ τὸ
καλό, τὸ καταστρεπτικὸ ἀπὸ τὸ ὡφέλιμο, τὸ ἐπικινδυ-
νο ἀπὸ τὸ ἄβλαβο, τὸ λογικὸν ἀπὸ τὸ παράλογον, τὸ
λυπηρὸν ἀπὸ τὸ εὐχάριστον, ἀρκεῖ ἡ πίστι σου νὰ εἴναι
δυνατή.

Φυλαχθῆτε, τέκνα μου, ἀπὸ τὴν μολυσμένη λέξι τῆς
βλασφημίας. Ἀφήσετε ἐλεύθερη τὴν ὅμιορφη ζωή σας
κοντὰ στὸν Ἰησοῦ Χριστὸν καὶ ὅχι στὴν ἀμαρτία, ποὺ
κάθεται ὁ Πονηρός καὶ σᾶς τραβᾶ κοντά του, μὲ τὰ
φθαρτὰ τὰ ἄπορεπτα τὰ λόγια τὰ δικά του, ποὺ ἔειρει

τρόπους περίπλοκους. Πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, νὰ ἔχετε εὐλογίαν εἰς τὴν ζωήν.

”Ο, τι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Οὐρανιος Πατέρας, ἐθειελίωσε, δὲν θὰ χαθῇ ποτέ. Ἡ Ὁρθοδοξία θὰ νικᾷ πάντοτε εἰς τὸν αἰῶνας. Ὁ χριστιανὸς πρέπει πάντα νὰ εἴναι πιστὸς δοῦλος, χωρὶς νὰ ἔξιχνιάζῃ τὰ μυστήρια τοῦ Οὐρανίου Πατρός. Μόνον νὰ περιμένη μὲ χαρὰ τὸ κάθε τι.

Τὸ μόνο πρᾶγμα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἀλλοιώνεται εἴναι ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ προσευχή. Ὄλες οἱ γῆινες προσπάθειες διασπῶνται καὶ δι’ αὐτό εἴναι ἀνάγκη ὁ χριστιανὸς νὰ προσανατολίζεται εἰς τὶς βουλὲς τοῦ Κυρίου, ποὺ δὲν ἀλλοιώνονται ποτέ.

ὔτοὶ ποὺ εἴναι μακρὰν τοῦ Θεοῦ, λέγονται ἀπολωλότα πρόβατα. Ὅχι ἀμαρτωλά, ἀλλὰ καταδιωκόμενα ἀπὸ τὸ Πονηρόν. Διότι τὸ Πονηρόν τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὸν κάνει ὀπαδούς του.

Καλύτερα νὰ εἴσαι ἀμαρτωλὸς καὶ ὅχι ἀπολωλὸς πρόβατον. Ὁ ἀμαρτωλὸς δύναται νὰ σωθῇ διὰ τῆς μετανοίας του, ἀλλὰ τὸ ἀπολωλὸς ἐκ τοῦ Πονηροῦ, μόνον διὰ τῆς θείας δυνάμεως ἥμπορεῖ νὰ σωθῇ. Ὁ Κύριος, ἤρθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ἀπολωλός.

Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ εἴναι χειρότερη ἀπὸ τὰ Σόδοιμα καὶ Γόμιορα.

Χειρότερη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε καὶ τοῦ Ἰώβ. Καὶ τότε ἦταν ἀμαρτωλοὶ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ

τώρα ύπάρχει μεγαλύτερη ἀπιστία καὶ ἔντασις σαρκικὴ πρὸς τὸν ἐκφυλισμόν. Τὸ παιδὶ δὲν σέβεται τοὺς γονεῖς του, ὁ σύζυγος δὲν σέβεται τὴν σύζυγόν του, κανεὶς δὲν σέβεται καὶ δὲν ἐκτιμᾶ τὸν ἄλλον. Ἡ σαρκικὴ ἔντασις εἶναι τελείως καταστρεπτικὴ καὶ μὲ αὐτὴν ἐξώκειλεν ὁ κόσμος, χωρὶς νὰ σέβεται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κοιτάζει μόνον νὰ ἐνσαρκώνῃ τὰς κακὰς του ἐπιθυμίας, καὶ νὰ σβήνῃ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ πάντοτε ὑπάρχει εἰς τὸν κάθε χριστιανόν. Δὲν φροντίζει γιὰ τὸ ἀμάραντο ἄνθος, γιὰ τὴν ἀμάραντη ἀγάπη τοῦ Οὐρανίου Πατρός, μόνον προσέχει τὰ βλαβερὰ καὶ ἀνήθικα διδάγματα, ποὺ κάνουν τὴν ζωὴν μὲ μέριμνες, μὲ ἄγχος, πρὸς τὸ ἀπρεπὲς περιβάλλον.

Γιατί, ὡς ἄνθρωπε, δὲν κάνεις μίαν ὁρθὴν σκέψιν, ἐφόσον γνωρίζεις τὸ Εὐαγγέλιον, ποὺ εἶναι ἀλάνθαστον, ποὺ διδάσκει ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος;

Γιατί, ὡς ἄνθρωπε, ἀφήνεις ἀχαλίνωτη τὴν σκέψιν σου καὶ προχωρεῖς στὸ σκοτάδι; Τὸ φῶς, τὸ ἄσβεστον, τὸ ἀγαθόν, τὸ μυρωμένον, τὸ ἡγιασμένον εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Καταργεῖς τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ σπρώχνεις χωρὶς σεβασμὸν καὶ παίρνεις δρόμον κατηφορικόν.

Πρόσεχε τὴν προείαν τῆς ζωῆς σου, ἄνθρωπε, γιὰ νὰ εῦρῃς τὸν δρόμον τὸν φωτεινόν, τὸν αλάθευτον καὶ εὐλογημένον.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΥ

Είναι ή ζωὴ σὰν ἔνα πέλαγος, σὰν ἔνα μονοπάτι, ποὺ ἔχει ἀγκάθια καὶ γκρεμοὺς καὶ λίγη πεδιάδα. Πρέπει πολὺ προσεκτικά, πρέπει μὲ τὴν ἀγάπη νὰ διαβαίνουμε.

Ποιὸς είναι ὁ δρόμος ὁ εὐθύς; Ποιὸς είναι ὁ στρωμένος; Ποιὸς χαίρει κι ἀκτινοβολεῖ στὸ πέλαγος τὸ φυσρούνιασμένο;

Είναι μόνον ἡ προσευχή, ποὺ στῆς ζωῆς τὸ πέλαγος γαλήνη μᾶς χαρίζει καὶ τὸ λιμάνι τὸ κλειστὸ διάπλατο μᾶς ἀνοίγει.

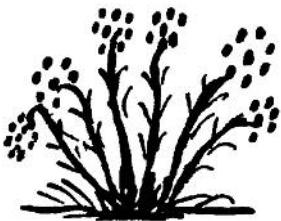
Πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ προσηλωμένοι στὴν προσευχὴ καὶ στὸ καλό, γιὰ νὰ μᾶς συγχωρέσῃ ὁ Κύριος. Πρέπει ἀγάπη νὰ ἔχωμε μεγάλη στὴν ζωήν μας εἰς τὸν πλησίον, τέκνα μου, καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν μας. Μόνον ἡ ἀγάπη είναι τὸ βάλσαμο, νὰ γαληνεύει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὰ ἀμαρτήματά μας.

Νὰ κάνετε τὴν προσευχὴ μέσα ἀπ' τὴν καρδιά σας, ν' ἀνοίγη ὁ οὐρανὸς νὰ βρίσκεσθε κοντά μας. Ἐμεῖς σᾶς προστατεύομε καὶ θὰ σᾶς βοηθοῦμε, γιατὶ ἔχομε τὴν δύναμι νὰ σᾶς καθοδηγοῦμε. Πρέπει καὶ ἐσεῖς νὰ ἔχετε πίστι μὲς στὴν καρδιά σας, γιὰ νὰ μπορέσουμε καὶ μεῖς νὰ μεσιτεύσωμε στὸν Ἰησοῦν Χριστόν μας.

‘Ο Ιησοῦς μας ὁ Χριστὸς εῖναι πάντα κοντά σας καὶ σᾶς χαρίζει τὴν χαρὰ μέσα εἰς τὴν καρδιά σας.

Ἡ προσευχὴ μᾶς ἀνακουφίζει, μᾶς ἀναγεννᾷ, ἀνατρέπει τὴν κάθε πονηρὰν σκέψιν ἢ πρᾶξιν ἢ ἐπιθυμίαν ἢ ἀσχημίαν γλώσσης ἢ ἀσχημίαν πράξεως ἢ θανατικὴν σκέψιν. Ἄς προσανατολισθῶμεν καλῶς καὶ ἄς προφυλαχθῶμεν καλῶς ἀπὸ τὸ βέλος τοῦ Πονηροῦ, δσον τὸ δυνατόν.

Εἴθε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ εῖναι πάντα μαζί μας.

Κάθε στιγμὴ καὶ κάθε ὕρα νὰ παρακαλοῦμε τὸν Οὐρανὸν Πατέρα μας, μέσω τῶν Ἅγιων του, νὰ μᾶς συντηρῇ τὴν σκέψιν μας, νὰ γινώμεθα μακρόθυμοι, πολυέλεοι, πολυεύσπλαχνοι, καὶ νὰ μιμούμεθα τὸν Ἐσταυρωμένον Κύριον, ποὺ δι’ ἡμᾶς ἐσταυρώθη καὶ ἐσυκοφαντήθη.

Μὴ δειλιάζετε εἰς τὰ κατορθώματα τοῦ Πονηροῦ. Ἀγαπᾶτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα ἀπολαύσετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Αὐτὴ θὰ δώσῃ τὸ θέλγητρον εἰς τὴν ψυχὴν ποὺ τὸ καρτερεῖ καὶ διψᾶ.

Πάρετε τὴν ἔνταξίν σας εἰς τὰς ἔντολὰς τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἀγιασθῇ ἡ ψυχή, νὰ διορθωθοῦν οἱ λογισμοὶ καὶ νὰ στραφῇ ἡ σκέψις στὸ καθαρό, καὶ ὅχι νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ θλῖψιν καὶ ὁδυνηρὰ συγκροτήματα. Άλλὰ οἱ

Ἄγγελοι καὶ οἱ Ἅγιοι νὰ κατευθύνουν τὰ βήματά σας εἰς ἔναν ὁρίζοντα πίστεως, πρὸς δόξαν Θεοῦ, πρὸς ἀλληλεγγύην πτωχῶν καὶ πονεμένων ἀνθρώπων.

Μὴ μένετε πίσω ἀπὸ κάθε πρᾶξιν ἀγαθὴν καὶ καρποφόρον. Ἐπισκεφθῆτε τοὺς ἀόμματους ἀδελφοὺς μὲ δῶρα, καὶ ἀφήσετε τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων ἀδελφῶν.

Ἄς ἐλέγξῃ ὁ καθεὶς τὸν ἑαυτόν του. Ἄν ὁ ἀνθρωπὸς μακροθυμῇ, εἶναι πάντοτε εὐλογημένος παρὰ Θεοῦ. Ὄταν ὁ ἀνθρωπὸς ἀγαπᾷ καὶ συγχωρῇ τὰ σφάλματα τῶν συνανθρώπων του, εἶναι εὐλογημένος παρὰ Θεοῦ. Ὄταν ὁ ἀνθρωπὸς προχωρῇ χωρὶς ὑπολογισμοὺς ἀπρεπους, εἶναι εὐλογημένος παρὰ Θεοῦ. Ὄταν ὁ ἀνθρωπὸς συνομιλῇ μὲ τὸν ἀπέναντί του, ἃς γίνεται περισσότερον προσεκτικός, διὰ νὰ μὴ ζημιώνῃ τὴν ψυχὴν του. Ὄταν ὁ ἀνθρωπὸς προχωρῇ μὲ βῆμα σταθερὸν πρὸς δόξαν Θεοῦ, εἶναι εὐλογημένος παρὰ Θεοῦ. Ὄταν ὁ ἀνθρωπὸς αἰσθάνεται ἀναστάτωσιν σωματικῆς ἀνάγκης πρὸς βλαβερὰν ὁδόν, ἃς καταφεύγῃ εἰς τὴν προσευχήν, ποὺ εἶναι ὅπλον θεϊκῆς δυνάμεως, ποὺ εἶναι ὅπλον ἀγαθόν.

Γιατὶ προσεύχομαι.

Προσεύχομαι, διὰ νὰ μὴν ἡμιποροῦν τὰ βέλη τοῦ Πονηροῦ νὰ μοῦ καταστρέψουν τὴν ψυχικήν μου γαλήνην.

Προσεύχομαι γιὰ νὰ γίνω εὑπρόσδεκτος εἰς τὸν Κύριον. Διὰ νὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ ζητῶ ἀπὸ Ἐκεῖνον τὸ ὡφέλιμον καὶ διδακτικόν, νὰ ζητῶ νὰ γίνω ἐνάρετος καὶ φιλόστοργος εἰς τοὺς συνανθρώπους μου.

Προσεύχομαι ταπεινά, ἵσως βρῶ ἔναν δρόμον ἀνοικτὸν νὰ ζήσω ἐν εἰρήνῃ καὶ νὰ αἰσθάνωμαι πάντα, ὅτι μόνον ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν σώζει τὸν ἄνθρωπον. Πίστις ἀκράδαντος, ἀληθινῆ, ποὺ ἔχειλίζει ἀπ' τῆς ψυχῆς μου τὸ βάθος. Νὰ εῦρω τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς μου ἀνθισμένο, μὲ βλαστὸν εὐλύγιστον. Εὐλύγιστος θὰ πῇ νὰ μεταφέρεσαι εὔκολα στὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε νὰ σταθοῦν σὰν ἀστροφωτεινό, νὰ σὲ συγκρατοῦν νὰ μένης πάντα ἀκούραστος καὶ διατεθειμένος πρὸς τὸ ὄρθον καὶ καλόν, διότι ὑπάρχει καὶ μὴ ὄρθον καὶ μὴ καλόν, ποὺ τὸ δυναμώνει τὸ πονηρὸν πνεῦμα καὶ σὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν προσευχὴν καὶ σοῦ γεμίζει τὸν νοῦν σου γήινες σκέψεις καὶ προφάσεις.

Πρόφασις εἶναι ἔνας τρόπος ποὺ σὲ κάνει νὰ αἰσθάνεσαι μίαν ἀδυναμίαν καὶ νὰ λές: «Δὲν βαριέσαι, δὲν εἴδα τίποτα τὸ ὡφέλιμον. Δὲν κέρδισα τίποτα τόσα χρόνια ποὺ ξῶ. Τί κατάλαβα; Προσεύχομαι, προσεύχομαι, ἀλλὰ τοῦ κάκου».

Όχι, ἀδελφέ, μεγάλο λάθος κάνεις. Δὲν ἔχωρισες μέσα σου τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τὸ κακόν. Θὰ μοῦ πῆς, πῶς νὰ τὸ ἔχωρισω. Ξεχωρίζεται εὔκολα, διότι, ὅταν κάνεις τὴν καλὴν σκέψιν, μένει μέσα στὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μία σταγόνα ποὺ λέγεται ἀγάπη. Πρέπει νὰ ἀγαπᾶς τὸν Θεὸν πραγματικά, πρέπει νὰ τὸν λατρεύῃς, διότι μόνον τὸν Θεὸν πρέπει νὰ λατρεύωμεν. Κανέναν ἄλλον.

Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι τὰ ωρίματα τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι ἡ ἀλληλεγγύη εἰς τὸν πάσχοντα, εἶναι ἡ μετριοφροσύνη ποὺ φέρνει τὴν ὑπομονή, εἶναι ἡ ἀναζήτηση τοῦ καλοῦ, εἶναι ἡ ἐργασία ἡ σταθερή, εἶναι νὰ κρατᾶς τὸν κανόνας ἀκεραίους, εἶναι νὰ ὑπομονεύεσαι εἰς τὴν δοκιμασίαν, εἴτε ἀπλῆ εἶναι εἴτε δύσκολη. Εἶναι νὰ φροντίζῃς μὲ εἰλικρίνειαν νὰ ὄμιλης. Εἶναι νὰ συγχωρῇς τὸν ἄλλον, εἶναι νὰ αἰσθάνεσαι τὸν ἀπέναντί σου ἀδελφὸ, εἶναι νὰ διορθώνῃς τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀδελφοῦ σου μὲ ἀγάπη, εἶναι νὰ δέχεσαι μὲ εὐλάβειαν τὰ δῶρα τοῦ Κυρίου. Εἶναι νὰ ἀγαπᾶς τὸν πλησίον σου μὲ γεμάτη ἀγάπη. Ἡ γεμάτη ἀγάπη εἶναι ὅταν σέβεσαι τὸ πρόσωπον ποὺ ἀγαπᾶς. Ὄταν δὲν τὸ σέβεσαι, ἡ ἀγάπη εἶναι ἄδεια καὶ τότε χάνεσαι μέσα σὲ ἔνα μονοπάτι τῆς ζωῆς, ποὺ γίνεται τόσο ἀνηφορικό, τόσο ἀδιαπέραστο, τόσο σκοτεινό, τόσο βλαβερό, ποὺ σκλαβώνει τὴν ζωήν τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Δηλαδὴ τὴν αἰώνιον ζωήν.

**Οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι τὰ ἀθάνατα
κρίνα ποὺ μᾶς γεμίζουν τὴν ψυχὴν
μὲ ἀνέσπερον φῶς.**

Ἡ ψυχή μας ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὸν πλούσιον ἀνθὸ τῆς ἀγάπης.

Οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι τὰ ἀθάνατα κρίνα ποὺ μᾶς γεμίζουν τὸν πόρους τῆς ψυχῆς μας μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς, ποὺ ἀνατέλλει ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι οἱ λόγοι Του, ποὺ εὐλογοῦν τὰ πάντα καὶ θεομαίνουν τὸν κάθε χρι-

στιανὸν καὶ τὸν ὄδηγοῦν εἰς τὴν ἀγάπην, διότι χωρὶς τὴν ἀγάπη ὁ δρόμος εἶναι ακανθωτός. Προσεύχου καὶ ἀγάπα τὸν συνάνθρωπόν σου μὲ τὰ ἐλαττώματά του καὶ μὴ γίνεσαι κατακριτής τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ τῆς ἀμιαθείας του. Λάβετε τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν διὰ τῆς προσευχῆς, νὰ φέρετε εἰς πέρας κάθε ἔργον ἀγαθόν. Αὐτὸ θὰ βρεθῇ ἔμπροσθέν σας τὴν ὥραν τοῦ θανάτου καὶ θὰ εἶναι εὔκολώτατο τὸ πέρασμα πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ψυχῆς.

Ἄκατανίκητος προσευχή.

Οἱ παραβολὲς τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἔνα δίδαγμα διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἀνθρωπὸς ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ συνεχῆ προσευχῆν. Πρέπει μὲ προσευχὴν ἀκατανίκητον νὰ ἀπομακρύνωμεν τὴν σκέψιν μας ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ νὰ προσανατολισθοῦμε δόλοψύχως εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Θεοῦ. Πρέπει ὁ κάθε χριστιανός νὰ παρακολουθῇ μὲ μεγάλη λεπτομέρεια τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Νὰ κρατᾶ τὴν σκέψιν του καθαρὴν καὶ νὰ τὴν ἐνδυναμώνῃ μὲ τὴν προσευχήν. Ὅπως τὸ λίπασμα δυναμώνει τὰ φυτά, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσουν τὸν καρπό τους, ἔτσι καὶ ὁ ἀνθρωπὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προσευχὴν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του.

Διὰ τὸν ἀνθρωπὸν, προσευχὴ εἶναι ἡ πρᾶξις ἡ καλή, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐγκράτεια τῆς γλώσσης. Ἄς προσέξῃ ὁ χριστιανὸς καὶ ἄς σκορπά στὴ ζωή του τὴν πρᾶξιν τὴν καλήν, χωρὶς νὰ σκέπτεται πονηρά, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἀκλόνητον ἀγάπην, τὴν ταπείνωσιν καὶ την ὑπομονήν. Νά γίνη ἡ

σκέψι σου καθαρή, χωρὶς νὰ τὴν περιτριγυρίζουν τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ.

**Τί λάμπει στὴ ζωή μας σὰν ἀστέρι τῆς αὐγῆς;
Ἡ χαρὰ τῆς προσευχῆς.**

Κάποτε ἦταν δύο ἀδελφοί. Ὁ ἔνας ἔχαραξε τὴν ζωὴν του μὲ δικήν του ηρίσιν, ὁ ἄλλος προχωροῦσε καὶ σκεφτόταν, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς ἀληθινὸς καὶ καμιὰ φορά, ὅταν συναντοῦσε κάτι στὴ ζωὴ του ἔλεγε: «Μοῦ ἔτυχε κάτι στὴ ζωὴ μου κακό. θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ μὲ ὀδηγήσῃ καὶ νὰ μὲ ἐκουράσῃ». Ὁ ἄλλος μὲ περιφρόνησι ἐκ τῆς ἀσεβείας του δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἄπιστος ἀδελφὸς περιπατοῦσε κάπου καὶ σκεφτόταν τὰ δικά του. Στὸν δρόμο ποὺ βάδιζε βρῆκε ἐμπρός του ἔνα ποτάμι. Στὴ μία ἄκρη τοῦ ποταμοῦ στεκόταν ἔνα θηρίο καὶ ἐκεῖνος πήγαινε πρὸς τὰ κεῖ. Καθὼς πλησίαζε, τὸ θηρίον εἶπε: «Αὔτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι δικός μου. Ἔρχεται πρὸς ἐμένα». Ὅταν ἔφτασε δῆμος ὁ ἀνθρώπωπος κοντὰ στὸ θηρίο, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἥσθιάνθη μέσα του κάτι τρομερὸ καὶ εἶπε στὸν ἑαυτόν του: «Μὰ αὐτὸ ποὺ βλέπω μπροστά μου, εἴμαι ἐγὼ ὁ Ἱδιος. Τί μοῦ συμβαίνει καὶ βλέπω τὸν ἑαυτόν μου στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ σὲ τέτοια ἀγριότητα;»

Ἀναζήτησε τὸν ἀδελφόν του νὰ συζητήσῃ τὸ πράγμα, ἀλλὰ ἦταν μόνος. Ἐκείνη τὴν στιγμή, γύρισε τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τότε βλέπει στὴν ἄλλην ὅχθη τοῦ ποταμοῦ νὰ στέκεται ὁ ἀδελφός του καὶ νὰ κρατᾶ ἔναν Σταυρὸ στὸ χέρι του. Ἀμέσως σταμάτησε

καὶ τὸν κοίταξε. Ὁ Σταυρὸς ἔλαμπε καὶ τὸ φῶς εἴλκυσε τὸν ἄπιστον καὶ ἔγινε μεγάλη πάλη μέσα του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶπε στόν ἑαυτόν του: «Ἄς κάνω καὶ ἐγὼ τὸν σταυρόν μου μιὰ φορά». Ακόμα μιὰ φορὰ ἔκανε τὸν σταυρόν του ἀλλὰ μέσα του συνεχίζετο ἡ πάλη τοῦ θηρίου μὲ τὸν Σταυρό. Ἀμέσως γονατίζει, ὑψώνει τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ λέει: «Κύριε ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ Θεοῦ, ἐλέησόν με». Καὶ ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν Σταυρὸν σὰν νεφέλη βγῆκε μιὰ δύναμις καὶ ἐνέκρωσε καὶ ἔξαφάνισε τὸ θηρίον. Καὶ τότε ἀπὸ ἀγάπην ἐδόξασε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ τὸν ὠδήγησε στὸ ἄσβεστον φῶς.

Ο Κύριος ἡμῶν, Ἰησοῦς Χριστός, τέκνα μου, εῖναι μακρόθυμος καὶ περιμένει νὰ αἰσθανθοῦμε τὰ ψυχικά μας βάροη. Ὄταν ὁ ἀνθρωπος ἐπικαλεσθῇ τὴν σωτηρίαν του διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ ἔξομολογήσεως καὶ θείας Κοινωνίας, τότε παύει νὰ φοβᾶται τὸν ἑαυτόν του καὶ προχωρεῖ ἀφοβα. Αὕτο συμβαίνει πολλὲς φορὲς εἰς τὸν ἀνθρωπὸν καὶ διὰ νὰ τὸ ὑπερπτηδόησῃ τὸν καλεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ποὺ εἶναι ὁ Χριστός.

Ποίαν, χριστιανέ μου, χαρὰ βρίσκεις μέσα στὴ ζωὴ σου, ποὺ ἀδιαλείπτως λάμπει σὰν ἀστέρι τῆς αὐγῆς;

Τὴν χαρὰ τῆς προσευχῆς.

Σήμερα εἶναι Κυριακὴ καὶ ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου. Νὰ βαδίσῃ ὁ χριστιανὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ πάρῃ τὴν εὐλογίαν, προσευχόμενος μὲ καθαρὰν τὴν καρδίαν καὶ μὲ σεμνὴν ἐνδυμασίαν. Ἄς

ἔμβαθύνωμεν στὸν σκοπὸν γιατὶ πηγαίνομε εἰς τὴν ἔκκλησίαν καὶ τί ζητοῦμεν αὐτὴν τὴν εὐλογημένην στιγμὴν ποὺ βρισκόμεθα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Οὐρανίου Πατρός. Ἄς προσευχώμεθα νὰ μᾶς ωάνῃ ἡ λευκὴ περιστερὰ μὲ τὸ ράμφος της καὶ ἀς ντύσωμεν μὲ τὰ λευκὰ καὶ ἀνάλαφρα φτερά της τὴν ψυχήν μας, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν αἰώνιαν ζωὴν χωρὶς πόνους καὶ ὁδύνας. Ἄς ἀφῆσωμεν τὴν σκέψιν μας νὰ πλουτισθῇ μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, ἐν ὕρᾳ λειτουργίας, καὶ νὰ πλημμυρίσῃ θεία εὐωδία εἰς τοὺς πόρους τῆς καρδίας. Νὰ ζητοῦμε τὴν συγχώρησιν τῶν ὄμιαρτιῶν μας μὲ τὰς πηγὰς τῶν δακρύων. Ἄς ἀφῆσωμεν τὴν σκέψιν μας νὰ πλουτισθῇ μὲ τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου, ἐν ὕρᾳ λειτουργίας, καὶ νὰ βυθίζεται εἰς τὴν θείαν εὐωδίαν, δηλαδὴ στοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄπὸ κάθε θύρα ποὺ ἀνοίγει, ξεκινᾶ κανεὶς γιὰ ἔναν προορισμὸν καὶ πρέπει νὰ βάλῃ ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ τὴν φροντίδα, γιὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν σκοπὸν τῆς πορείας του.

Σύ, ὢ χριστιανέ, τί ἐσκέφθης πηγαίνοντας εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ; Ποίαν ἐξέτασιν ἔκανες εἰς τὸν ἐσωτερικόν σου κόσμον δι' αὐτὸν; Ἐὰν ἐξετάσης τὸν ἑαυτόν σου θὰ τὸ βρῆς μόνος σου. Πηγαίνομεν διὰ νὰ πλησιάσωμεν τὸν εὔσπλαγχνον Πατέρα διὰ μέσου τῆς προσευχῆς καὶ νὰ ζωογονηθῇ ἡ ψυχή μας ἀπὸ τὶς ψυλικὲς καὶ ἀνώφελες σκέψεις.

Τί εἶναι ἡ προσευχὴ τῆς Κυριακῆς.

Hπροσευχὴ τῆς Κυριακῆς εἶναι ἀπαραίτητη στὸν κάθε ἄνθρωπον. Πολλὲς φορὲς ὁμιλοῦμε: «Ἐγὼ προσεύχομαι καθημερινῶς. Δὲν πηγαίνω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν Κυριακή, ἀλλὰ σὲ ἔξωκλήσια πηγαίνω συχνά». Πολὺ καλά, ἀλλὰ τῆς Κυριακῆς ἡ προσευχὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἔχει εὐλογίαν καὶ συνδέει τὴν καθημερινὴν προσευχὴν ἐνώπιον τοῦ οὐρανίου Πατρός.

Τί θὰ ὠφεληθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν παραβιάζει τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται ἄτακτος καὶ ἀπρόσεκτος ἀπέναντί του; Χάνει ὅλην τὴν προσευχὴν ποὺ προσφέρει κάθε ἡμέραν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἄνω ζωὴν φωτεινὴν καὶ γαλήνιαν. Δι’ αὐτὸν φροντίζετε μὲ κάθε μέσον νὰ ἐκκλησιάζεσθε τὴν Κυριακήν, διὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Αφήσετε τὰ πάντα νεκρὰ καὶ ἀναστήσετε τὴν σκέψι σας εἰς τὴν προσευχὴν τῆς ἐκκλησίας, τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς.

Πῶς, ἐσὺ ἄνθρωπε, παίρνεις πρωτοβουλίαν καὶ κατατάσσεις αὐτὴν καθὼς τὶς ἄλλες ἡμέρες τὶς ἐργάσιμες, ἐφ’ ὅσον ὁ Θεὸς εὐλόγησε αὐτὴν διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του καὶ ἔδωσε χαρὰ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην; Μὴν κάνετε ἴδιας σας σκέψεις, διότι ἀμαρτάνετε. Φυλάξετε τὴν Κυριακὴν ὡς ἀργίαν, διὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Συγχωρεῖτε καὶ προσεύχεσθε.

Συγχωρεῖτε καὶ προσεύχεσθε διὰ νὰ ζήσετε γαλήνια τὴν ζωὴν σας. Αὐτὸ ποὺ δὲν θέλεις νὰ σοῦ κάνουν,

μὴν τὸ κάνης εἰς τὸν ὅλλον καὶ μὴν ἀνταποδώσης αὐτὸ^ν σοῦ ἔκαμαν, μόνον νὰ τὸ φυλάξῃς κρυπτὸν καὶ θὰ ἔχεις μεγάλην ἀνταμοιβήν ἀπὸ τὸν Κύριον.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι περίπλοκη· θέλει ἵκανότητα, θέλει ύπομονὴν θέλει νὰ μὴν ἀντεπεξέρχεσαι συνεχῶς εἰς τὸ καθετί. Ἀφησε τὰ ἀπερίσκεπτα, φέξε τα εἰς τὸν βυθόν. Μὴν ἐξιχνιάζῃς, μὴν ὄμιλης συνεχῶς, μὴ δίνῃς τὴν συμβούλην σου εἰς τὸν ἀνθρώπους οἱ ὄποιοι ἔχουν αὐτεξουσίαν. Βάδιζε ἥσυχα, νὰ κυλοῦν οἱ ἡμέρες τῆς ζωῆς σου πάντα μὲ τὴν ἀγάπην.

Πολλὲς φορὲς ἔχουμε μιλήσει ὅτι τὸ ἔμφυτον τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἡμπορεῖς νὰ τὸ ἀλλάξῃς. Καὶ ὅταν προσπαθεῖς νὰ τὸ ἀλλάξῃς, βρίσκεις ἐμπρός σου πολλὲς ἀνωμαλίες. Ἀφησέ τα καὶ ἂς κυλοῦν μὲ τὸν ρυθμὸν ποὺ ἔχουν.

Διότι ἡ ἀμαρτία εἶναι γλυκειά. Ἀμαρτάνεις αὐτομάτως καὶ διὰ νὰ καθαρίσῃς, χρειάζεται ἀγώνας καὶ ὁ πιὸ δύσκολος ἀγώνας εἶναι νὰ φροντίσῃς νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ ἡ ἀμαρτία.

Πῶς νὰ προσευχώμεθα.

Ἐγράφη ὅταν κάποια γνωστή μου
μὲ ρωτοῦσε πῶς προσεύχομαι,
διαβάζοντας ἡ ψάλλοντας τὴν παράκληση.

“Οταν ὁ ἀνθρωπος κάνει παράκλησιν εἶναι καλύτερα νὰ ψέλνῃ, διότι αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ βρισκόμαστε εἰς τὴν προσευχὴν πρέπει ἡ σκέψις μας νὰ εἶναι ἄδεια ἀπ’

ὅτι συμβαίνει εἰς τὴν ζωήν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ πλημμυρίζει μόνον μὲ τὴν εὐωδία τῆς πνευματικῆς χαρᾶς.

Κάποτε ἦταν μιὰ γυναικα. Ἀγαποῦσε τὸν Θεὸν πίστευε, καὶ ἔκανε ὅτι ἀκριβῶς ὁ Κύριος παραγγέλλει. Εἶχε ὄμως ἔνα ἐλάττωμα. Περοῦσε διαβάζοντας μόνον τὴν παράκλησι, κεντοῦσε καὶ ἐργαζόταν διαβάζοντας τὴν παράκλησι καὶ νόμιζε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ σωστὸς τρόπος προσευχῆς.

Ὄχι, παιδιά μου, ὅταν προσεύχεσθε, θὰ φροντίζετε νὰ καθαρίζετε τὴν σκέψι σας καὶ θὰ καθαρίζεται καὶ ἡ ψυχή. Μιὰ λύπη, ἡ ὅτιδήποτε αἰσθάνεται ἡ σκέψι μας πηγαίνει καὶ στὸ σῶμα. Ἀπὸ τὴν σκέψι λειτουργεῖ ὅλη ἡ φύσις τοῦ σώματος.

Διὰ νὰ κάνουμε τὴν προσευχήν μας πρέπει νὰ εἴμαστε γονατιστοί, διότι εἴμαστε ἀνάξιοι ὅλοι μας καὶ πρέπει νὰ ὀμολογοῦμε τὴν ἀναξιότητά μας ἀδιαλείπτως.

Ἡ γυναικα αὐτὴ ἔλεγε: «Ἐγὼ ἀδιαλείπτως προσεύχομαι». Ἄλλὰ ὅταν ἥρθε μία στιγμὴ τοῦ πόνου, εἴπε μέσα της: «Κύριέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειπες; Ἐγὼ ἡμίουν πάντοτε κοντά σου, ἀφωσιωμένη εἰς τὴν προσευχήν». Σὺν τῷ χρόνῳ ὄμως αἰσθάνθηκε ὅτι ἡ προσευχή της, ὅση καὶ ἄν ἔκανε, δὲν γινόταν ἔμπροσθεν τῶν ἀγίων εἰκόνων ἀλλὰ μηχανικὰ κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας της. Ὁταν τὸ κατάλαβε, ἔπεσε μὲ δάκρυα εἰς τὴν πραγματικὴν προσευχήν, δχι τὴν μηχανικὴν καὶ ἐβελτιώθη ὁ πόνος της, κατὰ βούλησιν Κυρίου.

Τέκνα μου, σᾶς ὄμιλω καὶ θὰ ἥθελα νὰ κατανοήσετε τοὺς λόγους μου διὰ τὴν προσευχήν σας. Ἡ ἐπὶ ποδὸς προσευχή, εἶναι ἀσήμαντη. Εἶναι καλὴ πρᾶξις βέβαια, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν οὐσίαν τῆς πραγματικῆς προσευχῆς.

Προσεύχεσθε γονατιστοί, ψάλλετε, νὰ εἴναι εὐπρόσδεκτη ἡ προσευχή σας ἀπὸ τὸν Κύριον.

Ὑπακοὴ, τέκνα μου, εἰς τοὺς λόγους Του, διότι ἡ προσταγὴ τοῦ Θεοῦ εἴναι ζωῆ, εἴναι χαρὰ καὶ χωρὶς τὸ θέλημά του δὲν γίνεται τίποτε. Δὲν ἀκούετε εἰς τὸ Εὐαγγέλιον Του τί μᾶς λέγει; «Κρούετε τὴν θύραν καὶ θέλει ἀνοίξει». Κρούετε τὴν θύραν ἐν ταπεινώσει καὶ θέλει ἀνοίξει μὲ τὴν εὐλογίαν του.

Ο κακὸς ἄνθρωπος κρούει τὴν θύραν, ἀλλὰ δὲν εἰσακούεται καὶ δὲν ἀνοίγει καὶ δὲν εὐρίσκει εὐλογίαν.

Διὰ τοῦτο, μᾶς λέγει, νὰ γινώμεθα πιὸ προσεκτικοὶ εἰς τὴν πρόχειρον ζωὴν μας, διὰ νὰ κρούωμεν τὴν θύραν καὶ νὰ ἀνοίγη.

Μία οἰκογένεια κάποτε εἶχε πολλὲς δοκιμασίες, ἀρρώστειες, πτώχεια καὶ πολλὲς ἄλλες ἀκαταστασίες καὶ ὁ οἰκογενειάρχης μὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα προσπαθοῦσε νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασιν τῆς οἰκογενείας του. Καὶ μόνος ἔλεγε: Θὰ κάνω αὐτὸ τὸ φάρμακο γι' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια ἥ θὰ ἐφαρμόσω αὐτὸ διὰ νὰ διορθώσω ἐκεῖνο καὶ μὲ πολλὰ καὶ διάφορα προσπαθοῦσε νὰ φέρῃ τὴν χαρὰν εἰς τὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας. Άλλὰ τοῦ κάκου, διὰ τοῦ μετεχειρίσθη δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα.

Μίαν ἡμέραν, ἐκεῖ ποὺ καθόταν περίλυπος, ἥλθαν στὴν σκέψιν του τὰ παιδικά του χρόνια, ὅταν ἦτο παιδί, ποὺ οἱ γονεῖς του τοῦ ἔλεγαν, ὅτι πρέπει νὰ προσεύχεται καὶ νὰ προσκυνᾷ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ζητᾶ τὴν βοήθειάν του σὲ κάθε περίπτωσι, διότι μόνον Ἐκεῖνος μπορεῖ καὶ δύναται νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅτι μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ θ' ἀπολαύσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν οὐρανιον χαράν. Καὶ τώρα λέει μόνος: «Δὲν πηγαίνω κι ἐγὼ κοντά Του νὰ μοῦ διαλύσῃ τὴν κάθε μου δοκιμα-

σίαν καὶ νὰ ἔλθῃ ἡ χαρά, ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐλογία εἰς τὴν καρδίαν μου;».

Πράγματι χωρὶς νὰ κάμη καμμίαν προσπάθειαν, μόνον ποὺ τὸ εἶπε, ἥλθεν ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἐσώθηκε, καὶ μὲ δάκρυα μετανοίας εὐχαρίστησε τὸν Θεόν καὶ ἔγινε πιστὸς δοῦλος τοῦ Κυρίου.

Ω Χριστιανέ, φυλάξου, μῆ ποτε σὲ ἐπισκιάσει ἡ κοσμικὴ δόξα καὶ ζημιωθῆσ τὴν ψυχήν σου. Ἄνοιξε τὸν πόρους τῆς καρδίας εἰς τὴν ταπείνωσιν, διὰ νὰ αἰσθανθῆσ τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἴναι ἀγνὴ καὶ γεμάτη ἀγάπην, ποὺ καθαρίζει τὴν ψυχὴν, καὶ εὑφραίνει αὐτὴν ἐν ἀγαλλιάσει. Μὴν ἀφήσετε ποτὲ τὴν θύραν τῆς καρδίας νὰ μολυνθῇ μὲ πονηρὰν πρᾶξιν, ἀλλὰ τρέξατε ἐγκαίρως εἰς τὴν προσευχὴν.

Προσευχὴ καὶ συμπεριφορὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

5 Μαρτίου 1967. Ἐγράφη
μόλις γύρισα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Ω Ἱκος Θεοῦ ἐστὶν ἡ προσευχή. Οἱκος Θεοῦ ἐστὶν ἡ προσαρμογὴ εἰς τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐν οἴκῳ Κυρίου πρέπει ν' ἀφήσετε τὴν σκέψιν σας πρὸς μετάνοιαν τῶν παθῶν. Μὴν προιφέρεσθε ἐν ὥρᾳ λειτουργίας. Μὴν ὅμιλεῖτε, ἀφήσετε τὶς μέριμνες τῆς ζωῆς νὰ φύγουν μακριά σας.

Ἐν ὕρᾳ λειτουργίας δὲν ἐπιτρέπεται οὕτε τὸ βλέμμα σας νὰ περιφέρετε. Σύ, ὁ χριστιανός, πῶς δύνασαι καὶ δημιλεῖς συνεχῶς; Ποῦ βρίσκεσαι; Πῶς ἥρθες εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου; Ποίαν ἑτοιμασίαν ἔκαμες βαδίζοντας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν; Ποίαν ἐλπίδα ἔχεις μέσα σου διὰ τῆς ἀνομίες ποὺ πράττεις εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου; Προσανατολισθήτε εἰς τὴν προσευχήν. Εἶναι τὸ μόνον φάρμακον, διὰ νὰ σωθῆτε ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας σας. Σκορπίστε ἀγάπη στὸν πλησίον. Γεμίστε τὴν σκέψιν σας μὲ ἀγάπην καὶ φόβον Θεοῦ, διὰ νὰ ἔχετε πρόσωπον φωτεινὸν ἐν ὕρᾳ θανάτου. Μὴν ἀσεβεῖτε, χριστιανοί, τὴν ὕρᾳ τῆς Θείας Λειτουργίας, γιὰ νὰ εἴναι ὁ Χριστὸς μέσα εἰς τὴν ψυχήν σας. Μὴν ἀποσπάτε τὴν σκέψιν σας εἰς διάφορα θέματα συζητήσεως ἐν ὕρᾳ λειτουργίας. Νὰ φροντίστε νὰ ἔχετε τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν προσηλωμένην εἰς τὰ Θεῖα ἐμβατήρια, στὰ Θεῖα λόγια. Δίχως τὴν Θείαν Λειτουργίαν δὲν ὑπάρχει ἡ θρησκεία μας. Εἶναι τὸ σύμβολον τῶν χριστιανῶν καὶ γι' αὐτό διαβάζομε τὸ «Πιστεύω» καὶ «Πάτερ ἡμῶν». Δίχως αὐτὰ δὲν γίνεται ἡ Θεία Λειτουργία.

Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἔχῃ καλυμμένην τὴν σάρκα της διὰ νὰ εἴναι εὐπρόσδεκτη ἡ προσευχή της. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχῃ ὑπακοὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν ἥμπιορεῖ νὰ βαδίσῃ τὸν ὁρθὸν δρόμον εἰς τὴν ζωήν του. Ἡ Ἐκκλησία εἴναι Οἶκος Θεοῦ.

3 Μαΐου 1969

Δὲν ἐπιτρέπεται ἐν ὅρᾳ λειτουργίας νὰ περιφέρωνται οἱ γυναῖκες, διότι ἐρεθίζουν τοὺς προσκυνητάς.

Μόνον ὁ ἄνδρας ἔχει τὸ δικαίωμα, καὶ αὐτὸ μὲ προσοχή, διότι εἴναι ὅρᾳ προσευχῆς. Ἐν ὅρᾳ λειτουργίας βρίσκει ἡ ψυχὴ λίγη ἥσωση, διὰ νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν προσευχήν, ποὺ θὰ δώσῃ ἥσωσην αἰώνια σ' αὐτὴν.

Μὴν ὄμιλητε. Μὴν περιφέρεσθε μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐπιδεικνύεσθε. Σεβασθῆτε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μὲς στὴ ἥσωση ὁ ἄνθρωπος συνέχεια ἀμαρτάνει, καὶ δὲν φοβᾶται τὸν Θεόν. Γιὰ τὴν ψυχή, ὡς τέκνα μου, ὁ Ἰησοῦς Χριστός μας, ἔγινε ἄνθρωπος στὴ γῆ, νὰ τὴν ἐλευθερώσει. Γι' αὐτὸ, προσέξετε πολύ. Σὰν γίνεται ἡ λειτουργία δὲν πρέπει νὰ ὄμιλητε. Πρέπει νὰ κλαῖτε, τέκνα μου, καὶ νὰ παρακαλῆτε, νὰ συγχωρέση ὁ Θεὸς τὰ ἀμαρτήματά σας.

Ιανουάριος 1975. Ἐγράφη ἐνῷ
ἐκκλησιαζόμοιν στὴν Ἁγία Βαρβάρα.

Nὰ προσέξῃ περισσότερον τὸ ἐκκλησίασμα, νὰ μὴν περιφέρωνται, κατὰ τὴν ὅρᾳ τῆς λειτουργίας παρὰ νὰ μένουν εἰς τὴν θέσιν των, ἔως ὅτου ἀκούσουν τὸ «δι' εὐχῶν», καὶ τὴν πρό-

σκλησιν τοῦ Ἱερέως, νὰ βαδίσουν γιὰ τὸ δῶρον τοῦ Κυρίου καὶ τὴν εὐλογίαν.

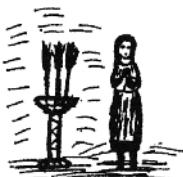
Διότι, ἂν περιφέρωνται καὶ κοιτάζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ συζητοῦν, ὁ ἐκκλησιασμὸς εἶναι ἄνευ εὐχῆς Θεοῦ. Μόνον ὁ ταπεινὸς ἀνθρωπὸς ποὺ αἰσθάνεται ποὺ βρίσκεται, καὶ ποιὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς θείας λειτουργίας, μόνον ἔκεινος ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου. Βεβαίως ὁ Κύριος εἶναι πολυεύσπλαχνος καὶ δόλους τοὺς εὐλογεῖ, ἀλλὰ μιλᾶμε γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ φερώμαστε.

Ἄκομη κανεὶς δὲν πρέπει νὰ διακόπτει τὴν θείαν λειτουργίαν, διὰ νὰ κάνῃ ἀνακοινώσεις, ἵδιως δπως συνηθίζουν λίγο πρὸιν ἀπὸ τὸ Κοινωνικό.

Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς, διότι δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ διακόψῃ τὴν θείαν μυσταγωγίαν ποὺ μεταβάλλει τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον εἰς σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίου.

Ἀπαγορεύεται νὰ διακόπτεται τὸ Κοινωνικὸ καὶ μετὰ νὰ παίρνει τὸ δισκοπότηρο ὁ Ἱερεὺς γιὰ νὰ πῇ τὸ «μετὰ φόβου Θεοῦ».

Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι ἀντικαταστάται τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς, πρέπει μὲ μεγάλην προσοχὴν νὰ διδάσκουν εἰς τὰ τέκνα, ποὺ ἔκειναι διευθύνοντας καὶ κατευθύνοντας τὰ βήματά τους, τὸν τέλειον δρόμον τῆς ἀγάπης καὶ ὅχι νὰ γίνωνται ὄπαδοὶ τῆς κακῆς θελήσεώς των. Τότε μόνον θὰ γίνωνται ἄξιαι τῆς ἀποστολῆς των.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι θεῖον χάρισμα
τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

Ἐδόθη γιὰ μιὰ μητέρα ποὺ μοῦ ἔλεγε
πὼς δυσκολεύεται νὰ κάνει ὑπομονὴ^ν
μὲ τὸ ἄτακτο παιδί της.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ὑπομονὴ μέσα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, δῆλα σβήνουν, χάνονται ἀστραπιαίως καὶ ἡ ἀμαρτία πλεονάζει σὰν τὸ ποτάμι ποὺ κυλᾶ ἐν ὕδα θυελλῆς. Δι’ αὐτὸ «κτήσεσθε ὑπομονὴν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν». Ὁ ἀνθρωπὸς ποὺ ἔχει ἐγκράτειαν καὶ λογικήν, ὦ! πόσον εἶναι πάντα κοντὰ εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ ὑπομονὴ στολίζει τὴν ψυχὴν μὲ διαμάντια ποὺ δὲν ὑπαρχουν εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἄνω Ιερουσαλήμ. Ἡ ὑπομονὴ αὐξάνει τὴν ὑπακοὴν εἰς τοὺς θείους λόγους ποὺ ἔγραφησαν, γράφονται καὶ θὰ γράφωνται. Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἀγάπη καὶ ὑπακοή, διότι ἀγαπῶ τὸν συνάνθρωπόν μου καὶ κάνω ὑπομονήν. Ἐὰν δὲν ὑπολογίζης τὴν ψυχήν σου, χάνεις τὴν ὑπομονήν σου. Ἡ ὑπομονὴ δυναμώνει τὸν δρόμον τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ βρῇ λύσιν ἀνθηρῇ. Ἡ ὑπομονὴ πρέπει πάντοτε νὰ βρί-

σκεται ἐφ' ὅπλου λόγχῃ. Ἡ ὑπομονὴ πρέπει νὰ μεσολαβῇ γιὰ κάθε ἄτακτον πλάσμα. Ἡ ὑπομονὴ νὰ πληθαίνῃ καὶ ὅχι νὰ λιγοστεύῃ μέσα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Διότι, ὅταν λιγοστεύῃ, ἀρχίζει ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ πλεονεξία καὶ τέλος γίνεται τὸ κακόν, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν.

Ὑπομονή, ὅπλον ἀκαταμάχητον.

Ὑπομονή, στολίδι ἀνεκτίμητον διὰ τὸν ἀνθρωπὸν.

Ὑπομονή, εὐλογία Θεοῦ καὶ εὐχῆ.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ θέλετε σωθῆ.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ θὰ κληρονομήσετε τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ θὰ ἀνατείλῃ τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ θὰ ζωογονηθῇ ἡ ψυχὴ ἐν τόπῳ χλοεῷ.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ θέλετε εῦρει τὸν ὄμαλὸν δρόμον εἰς τὴν ζωήν.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ θὰ διέλθετε εἰς πλήρη ἔξαγνισμὸν τῶν ἀμαρτιῶν σας.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ τέρψις καὶ ἀγαλλίασις θὰ ἐπισημάνῃ πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σας.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ θὰ οὕψετε εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης τὴν πονηρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀπρεπού λογισμοῦ.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ θέλετε μεταβληθῆ εἰς εὔεργέτην τῶν συνανθρώπων σας.

**Ἡ αὐθάδης συνομιλία προσβάλλει
τὸ ἡθικὸν τῆς ψυχῆς.**

Γίνετε τέκνα τῆς ὑπομονῆς, διὰ νὰ βρῆτε τὸ μονοπάτι τὸ ἀνηφορικὸ λίαν ὁμαλό. Ἡ αὐθάδης συνομιλία βλάπτει καὶ προσβάλλει τὸ ἡθικὸν τῆς ψυχῆς.

Θὰ μοῦ εἰπῆτε, ἔχει ἡθικὸν συναίσθημα ἡ ψυχή; Βεβαίως ἔχει. Εἶναι αὐτὸ ποὺ τὴν κάνει νὰ πονῇ, νὰ κλαίῃ.

Ο αὐθάδης τρόπος δὲν ἔχει καμιάν ἀξίαν πρὸς συμβουλήν. Φθείρεται ἡ ψυχή, χάνεται, πάσχει.

Ο μοχθηρὸς ἄνθρωπος μένει ἀσυγχώρητος, διότι προσβάλλει τὸ ἡθικὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν λυπεῖ σὲ ἀφάνταστον σημεῖον. Προσέξετε, διότι ἡ μοχθηρία, ὅταν διατηρεῖται μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸν κρατᾶ πάντα κουρασμένον.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ὅπλον ἀήττητον.

 Ιὰ νὰ λύσῃ ὁ κάθε ἄνθρωπος τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς του, χρειάζεται πεποίθησι στὸ κάθε τὶ καὶ νὰ προχωρεῖ μὲ ἀγάπην Χριστοῦ καὶ ὑπομονῆν, διότι ἡ ὑπομονὴ εἶναι ὅπλον ἀήττητον. Εἶναι ὅπλον ποὺ καθαγιάζει τὰ πάντα. Ἡ ὑπομονὴ εἶναι στολίδι ποὺ στολίζει τὴν ψυχὴν μὲ ἄνθη τοῦ Παραδείσου. Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἔνα θαυμαστὸ δῶρον ποὺ ἡ ψυχὴ ζωογονεῖται καὶ βρίσκει ἔνα βῆμα παρηγοριᾶς.

Μέσα στὴν ἀνυπομονησία βρίσκεται ὁ χαμὸς τῆς ψυχῆς, ποὺ τὴν ἀναστατώνει καὶ βλάπτει τὸν συνάνθρωπον. Γιὰ πρόσεξε, ἄνθρωπε, τὴν ὥρα τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ἀνυπομονησίας σου, τὶ κακὸ προϊξενεῖς καὶ ἐρεθίζεις καὶ βλάπτεις τοὺς γύρω σου καὶ γίνεσαι ὅργανον τοῦ Πονηροῦ.

Ἄνυπομονησία, κατόρθωμα τοῦ διαβόλου.

Ἄνυπομονησία, ταραχὴ τοῦ σώματος.

Ἄνυπομονησία, ταραχὴ τῆς ψυχῆς.

Ἄνυπομονησία, θανάσιμον μικρόβιον, ποὺ σκλαβώνει τὸ πᾶν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἀνυπομονησία γίνεται μία κακὴ ἀρχή, ποὺ πολλὲς φορὲς προκαλεῖ ψυχὴν χαμὸν μὲ αἴματηρὰ γεγονότα, δηλαδὴ σκοτώνεις ψυχῆν, ποὺ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα.

Ὑπομονὴ εὐλογία Θεοῦ. Ἄνυπομονησία, μόριον τοῦ Πονηροῦ.

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ

ερεις, ὡς ἄνθρωπε, τί οὐράνιον δῶρον εἶναι νὰ σὲ ἐπισκιάζει ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ σὲ ὁδηγῇ εἰς τὸν δόριον τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθείας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐγκρατείας καὶ νὰ σὲ στολίζῃ μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ; Ξέρεις τί πρέπει νὰ πράττῃ ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ νοιώσῃ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Πράξεις ἄγιες, πάντα σὺν Θεῷ. Ξέρεις τί πρέπει νὰ φυλάγῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν του διὰ νὰ ἔχῃ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ; Τὴν ἀγάπην. Ξέρεις τί πρέπει νὰ σκέπτεται ὁ χριστιανός, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχήν του; Ὄτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος καὶ πρέπει νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Ξέρεις τί σημασία ἔχει ἡ ἐλεημοσύνη διὰ τὴν ψυχήν; Τὴν λυτρώνει ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σὰν τὸ ολαδὸν δένδρου, ποὺ ὅταν τὸ κόψῃ ὁ ἄνθρωπος μαραίνεται καὶ χάνει τὴ δροσιά του. Ἔτσι μαραίνεται καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, διότι τὴν κομματιάζει κάθε λεπτὸ μὲ τὰ λόγια, μὲ τὴν σκέψιν καὶ μὲ τὴν φαντασίαν του καὶ δὲν τὴν ἀφήνει ἐλεύθερη νὰ κυματίζῃ εἰς τὸν ἀέρα τῆς ἀγά-

πης καὶ νὰ κρατῇ δροσιά. Τὸ δένδρο κόβεται, ξηραίνεται, ἀλλὰ ἡ ψυχή μας πάντα περιμένει τὴ δροσιά της, τὴν ἀγάπη μὲ τὸν λογισμὸν τὸν καθαρόν. Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς.

Αἱ καλαὶ πράξεις θὰ γίνουν ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς.

Μὴν πλανᾶσθε εἰς τὴν ὕλην καὶ ζημιώνετε τὴν ψυχήν. Τρέξετε σὰν τὸν Ζακχαῖον, ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν ἀλήθειαν, τὸν Χριστὸν καὶ σκαρφαλώνει εἰς τὴν συκῆν, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀμαρτωλήν του ψυχήν.

Προσπαθήσετε νὰ ἀνατείλη εἰς τὸν οἶκον σας τὸ φῶς. Προσπαθήσετε νὰ διώξετε τὸ σκοτάδι, ποὺ γίνεται αἰτία νὰ χάσετε τὴν ψυχήν σας.

Ἐλάτε, παιδιά μου, προσανατολισθῆτε εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ρίξετε ἄνθη καὶ δημιουργήσετε θησαυρούς εἰς τὴν ζωήν σας.

Τὰ ἄνθη εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου.

Θησαυροὶ πολύτιμοι νὰ εἶναι οἱ πράξεις σας. Αὔτες γίνουν ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς.

Αὔτες θὰ ἀνταλλάξουν τὶς πονηρὲς διαθέσεις καὶ θὰ ὀδηγήσουν τὴν ψυχὴν εἰς τὰς σκηνὰς τῶν Ἅγιων.

Ἄνθισις τῆς ψυχῆς εῖναι ἡ ζωή.

Ἄνθισις τῆς ψυχῆς εῖναι ἡ ζωὴ καὶ ὅταν ἡ ἄνθισις τελειώσει, δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν τὸ σῶμα. Στρέψε, ἄνθρωπε, καὶ ἄνθισε τὴν ψυχήν σου, διὰ νὰ ἀντικρύσης τὶς σκηνὲς τῶν Άγίων, τὸν τόπον τὸν φωτεινόν, ποὺ ἀντανακλᾶ καὶ χαίρει. Ἄνοιξε τὴν φωνήν σου εἰς τὴν οιζικὴν ἔξομολόγησιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ συνανθρώπου σου. Ἄνοιξε τὰ χεῖλη σου νὰ τρέξουν σὰν τοὺς μελιδρύτους ποταμούς. Ἄνοιξε τὴν ἐγωϊστικὴν θύραν νὰ γίνη καθαρισμός. Ἄνοιξε τὴν παρήγορον ὁμιλίαν σου πρὸς ἀνακούφισιν ἐνὸς πονεμένου συνανθρώπου σου. Ἄνοιξε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς σου νὰ ἔχειλίσουν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργήν, ποὺ εἶναι τὸ εὔσπλαχνο σύστημα τῆς ἀνακουφίσεως.

Στρέψετε τὴν σκέψιν σας χωρὶς ἀδιαφορίαν διὰ νὰ βρῆτε τὸν δρόμον ἀνοικτὸν μὲ λουλούδια καὶ πουλιὰ γλυκοκελαηδοῦντα.

Εἰς τὴν Οὐρανιὰν Βασιλείαν ύπάρχουν σκηναὶ Άγιον.

Οταν ψάλλεται τὸ νεκρώσιμον τῶν προκεκοιμημένων ἀδελφῶν, ἀκοῦμε νὰ ἀναφέρεται ἀνάπταυσις εἰς τὰς σκηνὰς τῶν Άγίων.

Μὲ αὐτὸ ἐννοοῦμεν, ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει λύπη καὶ στεναγμός. Διὰ νὰ εὔρωμεν τὴν αἰώνιον ἀνάπταυσιν, πρέπει νὰ γίνωμεν προσεκτικῶτεροι εἰς τὰ ωρίματα τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ εἶναι ἀλάνθαστα.

Ἡξεύρεις διατὶ κλαῖμε καὶ θρηνοῦμεν τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας; Διότι δὲν ἔχομεν πρόσωπον καθαρόν, ποὺ νὰ τὸ φωτίζει ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπόν μας. Ὅταν εἴμεθα εἰς τὴν ζωὴν ἀψηφοῦμεν τὸν θάνατον. Ἡ μητέρα πρέπει νὰ ὄμιλῃ πρὸς τὸ παιδὶ τὰ θεῖα λόγια τοῦ Κυρίου. Ἐκείνη μπορεῖ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ, ὥστε νὰ εἴναι ἴκανό, νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν γῆν εἴναι Θεοῦ σύμβολον, ποὺ πρέπει νὰ τὴν κατατάξωμεν εἰς τὴν ἀγάπην, τὴν ἀλληλεγγύην, τὴν ἀγίαν Κοινωνίαν, ἔξομιλογούμενοι ἐπανορθωτικά. Τότε μόνον ἡ ψυχὴ θὰ λάβῃ ἀνακούφισιν εἰς τὰς σκηνὰς τῶν Ἁγίων. Αἱ σκηναὶ τῶν Ἁγίων εἴναι τόπος.

Ἡ ψυχὴ μέσα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει σὰν ἕνας πολὺ μικρὸς ἀνθρωπός καὶ ὅταν ἀφήσῃ τὸ σῶμα συνοδεύεται πρὸς τὸν Οὐρανούς, διὰ νὰ περάσῃ ἔμπροσθεν ἀπὸ τὸν Δίκαιον Κριτήν. Δακρύουσα καὶ μετανοοῦσα κοιτάζει πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα, ξητοῦσα συγχώρησιν. Ἄλλὰ ὁ Πολυεύσπλαχνος, Ἀθάνατος καὶ Ἀναμάρτητος, δίνει τὴν κατεύθυνσιν πρὸς αὐτήν. Ἔάν δὲν πάρῃ τὴν τελείαν συγχώρησιν, κρατεῖται ἐν ἐπιφυλακῇ κλαίουσα καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου κατευθύνεται πρὸς ἀνάπταυσιν.

Ὅταν ἡ ψυχὴ εἴναι καθαρή, Ἀγγελοι διασαλπί-

ζουν αύτὴν ψάλλοντες: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ».

Οταν ἡ ψυχὴ συνοδεύεται ἀπὸ τοὺς Ἅγγέλους πρὸς τὸν Κύριον ἐν ταπεινώσει, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου ἀπόλαυσε αὐτὸ τὸ οὐρανίον καὶ χαρούσυνο μεγαλεῖον. Ὁχι μὲ τὴν ἴδιαν της ἀξίαν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ. Διότι δὲν ἔκλεψε, δὲν ἐμίσησε τὸν συνάνθρωπον καὶ οὐδέποτε αὐτὸν ἤνωχλησεν. Δὲν ἐσυκοφάντησε, δὲν ἐψύχρανε, δὲν κακολόγησε, δὲν περιγέλασε, δὲν ζήτησε τὴν κοσμικὴν δόξαν, δὲν παρεσύρθη εἰς τὴν θέλησιν τῆς σαρκός, δὲν κατέβαλλε δυνάμεις μόνον διὰ τὰ γῆινα ἀγαθά, δὲν ἐσκέφθη πονηρά, δὲν ἐδέχθη τὸν ἄδικον πλουτισμόν, δὲν ἐβλασφήμησε, δὲν ἐλυπήθη διὰ τὰς δοκιμασίας τῆς ζωῆς, ἀκόμα καὶ τὴν στέρησιν τοῦ ἄρτου, ἀλλὰ ἐδέχθη πρόσθυμα τὸ κάθε τί.

Γίνετε τέκνα πιστὰ τοῦ Κυρίου, κρατήσετε τὴν ταπεινωσιν, τὴν αρετήν, κρατήσετε τὴν διάνοιάν σας καθαρήν, συμμερίζεσθε τὴν δυστυχίαν τοῦ συνανθρώπου σας καὶ ἐν ὕρᾳ θλίψεως ἃς μὴν περιγελάσουν τὰ χεῖλη σας.

Μιὰ φορὰ ἔνας ἄνθρωπος ἥθελησε νὰ δοξασθῇ διὰ τὸν πλοῦτον του λέγοντας: «Εἴδατε τί ἀξία ἔχω, νὰ πλουτίσω καὶ νὰ ἀπολαύσω τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς; Θὰ τὰ φυλάξω, διότι κέρδισα αὐτὰ μὲ τὴν ἀξίαν μου». Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του δὲν εἶπε: «Δόξα τῷ Θεῷ» μόνον συνεχῶς, ἔλεγε: «Ἐγώ, ἐγώ».

Ἐνας γείτονάς του εύρεθη σὲ μίαν ἀπόλυτον ἀνάγκην οἰκονομικὴν καὶ δὲν εἶχε ποῦ νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα του. Προσευχήθη ταπεινά, νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Κύριος καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ πλουσίου γείτονα καὶ γονατιστὸς πρὸς αὐτὸν, μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐζήτησε τὴν βοήθειάν του. Μόλις τὸν ἀκούσει ὁ πλουσιός, ἐθέριεψε στὴν ψυχήν

του ἡ ὄργὴ καὶ τὸν ἔσπρωξε ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν του, λέγοντας: «Πήγαινε ἐργάσου, νὰ ἀπολαύσῃς ἀγαθά».

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε. Μίαν ἡμέραν ὁ πλούσιος ἥθελησε νὰ κάνῃ ἔλεγχον, δύποτε πάντα, νὰ δῆτι ἔχει στὰ χέρια του, διότι ὁ πονηρὸς δαίμων τὸν εἴχε ὅργανόν του. Άλλὰ ὅταν ἔπεσε στὸ κρεβάτι νὰ κοιμηθῇ, εἶδε ὅραμα δύο σκηνάς.

Εἰς τὴν μίαν εἶδε τὸν πτωχὸν καὶ ταλαιπωρον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, εἰς τὴν ἄλλην εἶδε τὰ πλούτη του τὰ ἀδίκως συναγμένα. Εἰς τὴν πτωχὴν σκηνὴν ὑπῆρχον Ἀγγελοι Κυρίου, εἰς τὴν πλουσίαν ὑπῆρχε κάτι τὸ τρομερόν, διάφορα θηρία, ἀρπακτικά. Τρέμοντας φωτά τὸν ἔαυτόν του: «Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ βλέπω;» Καὶ ἀμέσως προσπάθησε νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, νὰ τονίσῃ:

«Ὑπάρχει Θεός, ὑπάρχει τέλος τοῦ ἀνθρώπου». Άλλὰ εἰς μάτην. Καὶ τότε ἔκλαψε πικρὰ καὶ ἥθελησε νὰ διατάξῃ νὰ μοιρασθοῦν τὰ ὑπάρχοντά του, διὰ νὰ ἔλεη ηθῆ ἀπὸ τὸν Κύριον, ἀλλὰ τότε μόνον, ποὺ εἶδε τὰς σκηνὰς τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων ἡ ψυχή του θρήνησε καὶ ζήτησε νὰ βοηθήσῃ τὸν συνάνθρωπόν του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἥκουσθη φωνή: «Διατί, ὃ ἄνθρωπε, ἐθαύμαζες τὸν ἔαυτόν σου καὶ ιρατοῦσες εἰς τὰς ἀποθήκας σου τὰ ἀγαθά;

Ἡ ψυχή σου δὲν ἦγάπησε, δὲν ἐλυπήθη τὸν συνάνθρωπόν σου, οὔτε ἐμελέτησες τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ νὰ πράττης τὸ ὀρθόν».

Προσέξετε, χριστιανοί, διότι, ὅσο πλουτίζει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν μὲ ὑλην, τόσο φεύγει μακρὺν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἡ ψυχὴ δακρύζει.

Ἡ ψυχὴ καρτερεῖ τὸ ἀγαθόν.

§ 0: ὃς ὑδεὶς ἄνθρωπος ἐτελείωσε τὶς ἔργασίες του εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ἔψυγε εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν.

Διὰ τοῦτο μὴν τρέχετε ἀσκόπως καὶ ταλαιπωρεῖτε τὴν σκέψιν σας καὶ τὴν ψυχὴν διὰ φθαρτὰς καὶ γηίνους ἀπολαύσεις. Προσανατολισθῆτε λίγα λεπτὰ τὴν κάθε μέρα ποὺ περνᾶ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς. Δεῖξετε ἐνθουσιασμὸν μόνον διὰ τὴν ψυχήν.

Μὴ πλανᾶσθε καὶ ἀμαρτάνετε καὶ δίνετε βαρὺ φορτίον εἰς τὴν ψυχήν, ποὺ δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀνθέξῃ. Ρίξετε στὴν ζωὴν σας ἀγάπη, γίνετε ἀνάλαφρα πουλιά, χωρὶς ἀνώφελες φροντίδες τῆς προχείρου αὐτῆς ζωῆς.

Δεῖξετε εὐγενεστέραν προσοχὴν μὲ θέλησιν καὶ ἀγάπην, δύναμιν ἀκατανίκητον, νὰ καταπολεμήσετε τὰ πάθη ποὺ σᾶς σκλαβώνουν καὶ σᾶς δεσμεύουν, ὥστε νὰ μὴν πράττετε τὸ ἀγαθόν. Δεῖξετε ἀντοχὴν καὶ ὑπομονὴν νὰ συγκρατήσετε τὰς διαφόρους θλύψεις ποὺ ὑπάρχουν μέσα εἰς τὴν ζωὴν. Ζητήσετε καὶ ἐγκολπωθῆτε τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μελετήσετε αὐτὴν καλῶς, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ μέσα σας ἡ ἀνταύγεια λουσμένη μὲ θεία ἀγάπη καὶ ἐπιμέλεια. Δεῖξετε στοργήν, δεῖξετε θέλησιν καὶ προσέξετε, μὴ βλάπτετε ποτὲ τὸν συνάνθρωπόν σας καὶ τὸν ἔξαναγκάζετε νὰ δογισθῇ μὲ σᾶς, διότι ἡ ψυχὴ κινδυνεύει εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἀμαρτίας.

Ἐρείπια ὄνομάζομεν καὶ τὴν συκοφαντίαν τὴν ἀδελφικήν. Ἐρείπια ὄνομάζομεν καὶ τὴν πικρὴν καὶ σκληρὴν ματιά, ποὺ ωχνομεν εἰς τὸν συνάνθρωπόν μας καὶ τὸν κάνομεν νὰ κλαίη καὶ νὰ ζητᾶ τὴν ἀγάπην μας.

Ἐρείπια ὄνομάζομεν καὶ τὴν αἰσχολογίαν, ποὺ βγαί-
νει πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴν καρδιά μας, διὰ νὰ πληγώσω-
μεν τὸν ἀδελφόν μας.

Ἡ ψυχή μας εἶναι καθὼς ἔνα περιβόλι, ποὺ κάποτε
εἶναι ἀνθοστολισμένο μὲ διάφορα λουλούδια καὶ κά-
ποτε λίγο μαραμένο. Ἄλλὰ μόλις τὸ ποτίσης, παίρνει
ζωή. Πῶς θὰ ἔξηγηθῇ αὐτό;

Εἶναι ἡ ἀμαρτία ποὺ μαραίνει τὴν ἄνθιση τῆς ζωῆς
καὶ μόλις στρέψῃς τὸ βλέμμα σου στὴν δύναμι τοῦ Θε-
οῦ, βρίσκεις τὴν ψυχικήν σου ἵασιν.

Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου πρέπει νὰ ἴδοῦμε Ἅγγελους
καὶ νὰ ἀκούσωμε θεῖα ἐμβατήρια νὰ ψάλλουν οἱ Ἅγγε-
λοι. Ἄλλὰ γι' αὐτὴν τὴν προετοιμασίαν θέλει τὴν τα-
πεινὴ ζωή, θέλει καὶ τὴν ἀγάπη, θέλει καὶ τὴν ἐγκράτει-
αν θυμοῦ καὶ γλώσσης.

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε,
ἴδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται».

Πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι καὶ καθαροὶ τῇ
καρδιᾷ, διότι δὲν γνωρίζομεν πότε ὁ Κύριος θὰ ἔρθῃ.
Πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀναμμένη τὴν λαμπάδα μὲ ἔλαιον τῆς
ἀγάπης, τῆς ὑπομονῆς καὶ ἀλληλεγγύης, γιὰ ὅλα τὰ

ἀδέλφια μας καὶ ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται εἰς τὸ ιρεβάτι τοῦ πόνου καὶ ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται εἰς τὴν φυλακήν, εἴτε ἀθῶα εἶναι εἴτε δικαίως βρίσκονται ἐκεῖ.

Διότι, ὅτι καὶ νὰ ἔπραξε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἥτο ἐκ τοῦ πονηροῦ. Μόνον αὐτὸ τὸ μόριον κατορθώνει νὰ μαραίνῃ τὴν ψυχήν, νὰ τὴν ἔχῃ διαρκῶς ἀναστατωμένην, ὥστε νὰ βλέπῃ τὸ κάθετὶ καὶ νὰ διαλογίζεται πονηρά. Δι’ αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμεθα πάντα μὲ ἀγάπη στὴν ψυχὴν πρὸς αὐτοὺς, διὰ νὰ δίδῃ ὁ εὔσπλαχνος Θεὸς τὴν εὐλογίαν του.

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῆς ζωῆς σας.

Τρέξετε, χριστιανοί, μὲ δάκρυα γονατιστοὶ κοντά μας, νὰ μεσιτεύουμε στὸν Ἰησοῦν Χριστὸν γιὰ τὶς ἀγνὲς ψυχές σας.

Ψυχή, σὰν πᾶς στὸν Οὐρανό, πρέπει νὰ εἶσαι μὲ τὸ φῶς καὶ ὅχι μὲ τὸ σκότος, ποὺ καιροφυλακτεῖ νὰ σὲ βρῇ καὶ νὰ σὲ ορατὰ κοντά του.

Ο Κύριος μᾶς λέει μέσα ἀπ’ τὴν ἀπέραντη εὔσπλαχνίαν του: «Κρούύτε τὴν θύραν τῆς ἀγάπης καὶ θὰ ἀνοίξῃ». Κρούύτε ἀδιαλείπτως καὶ βαδίζετε πρὸς τὸ καλόν.

Μὴ λησμονεῖτε τὸ τώρα, διότι εἶναι καιρός εὐπρόσδεκτος. Μὴ λησμονεῖτε τὸ αὔριον, διότι ἡ ὥρα φτάνει ἐγκαίρως. Μὴ σκέπτεσθε τὸ ἐπαύριον καὶ δημιουργεῖτε ἔνα κενὸ μέσα σας, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη αἰτία πρὸς ζημίαν τῆς ψυχῆς. Μὴ λησμονεῖτε, πῶς πρέπει νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι, διότι δὲν ξεύρομε πότε θὰ φτάσῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν γηίνη ἔλξη καὶ θὰ στρέψουμε τὸ βλέμμα μας εἰς τὸ ἄπειρον καὶ εὐλογημένον, ὅπου δὲν ὑπάρχει λύπη οὐδὲ στεναγμός.

Ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ κακοπάθεια ἐλευθερώνουν τὴν ψυχήν.

Ἐστραμμένοι πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ προχωρεῖτε καὶ φροντίζετε νὰ ἔχωρίζετε τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ φῶς καὶ νὰ κρούετε τὴν θύραν, νὰ ἀνοίξῃ διάπλατα, νὰ σᾶς θερμάνῃ τὴν ζωήν, νὰ κυλήσῃ μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐλογίαν του. Λογικέψου, ἄνθρωπε, καὶ προχώρει εἰς τὸν δρόμον τὸν καλὸν καὶ ἔλεγχε τὸν ἑαυτόν σου καὶ τὶς πράξεις σου.

Δῶσε σκέψιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ χαμογέλασε μὲ χαρὰ εἰς τὸν Πλάστην σου καὶ εὐχαρίστησέ τον καὶ δόξασέ τον καὶ ζήτησε μὲ δάκρυα μετανοίας νὰ σοῦ ἀναγεννήσῃ τὴν ψυχήν, ποὺ τὴν ἔχεις σκοτώσει μὲ τὰ βέλη τοῦ Πονηροῦ.

Φρόντισε εἰς τὴν ζωήν σου νὰ εἴσαι ταπεινὸς καὶ προχώρει ἄφοβα εἰς τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ κακοπάθεια ἔλευθερώνουν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν.

Πῶς πρέπει νὰ προσέχωμεν τὴν ψυχήν μας.

Ο κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ προσέχῃ τὴν ψυχήν του. Ὄταν ἡ ἐνδυμασία τῆς ψυχῆς εἶναι ώραία, ἡ ὅλη ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου φαίνεται ἐπίσης καθαρή. Διότι, ὅταν μέσα μας φωλιάζει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀντανάκλασίς της ζωγραφίζεται εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἴδιαιτέρως εἰς τὰ μάτια. Ἀπὸ τὰ μάτια μποροῦμε νὰ διακρίνωμεν τὸν ἀθῶν καὶ καλόν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν πονηρόν.

Μὴν ποτὲ ὑβρίσῃς τὸν πλησίον σου.

Μὴν ὁργίζεσαι μὲ τὸν συνάνθρωπόν σου.

Μὴν χρησιμοποιῆς σκληρὰ λόγια γιὰ νὰ ὀδηγήσῃς τοὺς ἀνθρώπους στὸν σωστὸν δρόμον, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ τοὺς πείσῃς μὲ λόγια ἀγάπης.

Μὴν ποτὲ ταράξῃς τὴν οἰκογενειακὴν γαλήνην τῶν ἄλλων.

Μὴν κοιτᾶς τὸν συνάνθρωπόν σου μὲ μίσος στὰ μάτια.

Μὴν ἐπιτρέπῃς στὸν ἑαυτόν σου νὰ πράττῃ κακὰ ἔργα.

Μὴν θανατώνετε τὴν ψυχήν.

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀγνὴ σὰν ἔνα φυτὸν ἀνθισμένο. Πάντα βρίσκει τὴν χαράν, βρίσκει τὴν ζωήν, βρίσκει τὴν καρτερίαν, βρίσκει τὴν γαλήνην, βρίσκει τὴν ἀνακούφισιν, βρίσκει τὴν ἀνεξάντλητον ἀγάπην, βρίσκει τὴν ἀγαλλίασιν, βρίσκει τὴν ἀλληλεγγύην. Μὴν τὴν θανατώνετε χωρὶς λόγο καὶ τὴν κάνετε νὰ ὑποφέρῃ.

Φυλάξετε τὴν ὑπομονὴν βαθειὰ μὲς στὴν ψυχήν σας καὶ γίνετε τέκνα ἀνθρῷα εἰς τὸν συνάνθρωπόν σας.

Πότε χαρίζει ὁ Θεὸς τὴν χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἔχει κοντά του; Ὄταν ὁ ἀνθρωπὸς μὲ ἀγάπη εἰς τὴν ψυχήν του προχωρεῖ καὶ πράττει τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου.

Δι’ αὐτὸ πρέπει αγογγίστως νὰ προχωροῦμε εἰς τὴν ζωήν μας τὴν πρόσκαιρη καὶ νὰ ἔχωμεν μέσα μας τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου.

Διὰ νὰ καταταχθῇ ὁ ἀνθρωπὸς εἰς τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ θέλησιν, ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην.

Πίστιν ἀκράδαντον, δτι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη, ἐσταυρώθη καὶ ἀνεστήθη. Τότε μόνον ἥμπορεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν διδασκαλίαν του.

**Εἶναι ἀνάγκη νὰ στρέψωμεν
τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας
πρὸς τὸ ἄπειρον τύμπανον τοῦ Θεοῦ.**

Τύμπανον ὀνομάζομεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Τύμπανον ὀνομάζομεν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Τυμπανίζω, λέγω, κηρούττω, ἀνατρέπω τὴν κάθε κακὴν σκέψιν καὶ προχωρῶ καὶ δοξάζω τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν Τοιάδα τὴν ὅμοούσιον καὶ ἀχώριστον.

Μόνον ἐὰν φροντίζωμεν ἔνα δευτερόλεπτον στὴν κάθε ἡμέραν ποὺ περνᾶ διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ πονεμένους καὶ ἀγαπήσωμεν αὐτοὺς ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, τότε ἡ ψυχὴ θὰ ἀγάλλεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ θὰ ἔχῃ μεγάλην εὐχέρειαν διὰ νὰ περάσῃ ἐμπροσθεν τοῦ δικαίου Κριτοῦ, ἐν ὕρᾳ ποὺ θὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ φθαρτὸν σῶμα.

Τὰ βάσανα μέσα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου εῖναι ἀπὸ τὰς ἀπροσεξίας των, διότι δὲν προσέχουν εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ οὐρανίου Πατρός.

Γίνετε καὶ σεῖς μιμηταὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ντυθῆτε τὴν ἀνυπολόγιστον ἀγάπην του, ποὺ προσφέρει δι' ἡμᾶς καὶ ντυθῆτε τὴν ὁμοιόμορφην ταπείνωσιν, διὰ νὰ φένη ἡ ζωὴ σας σὰν τὸ ρυάκι τὸ ἀπαλὸ καὶ καθαρό, ποὺ λέγεται ἀγάπη. Ἀγάπη Θεϊκή, ποὺ δίνει ζωὴ μὲ τὴν πανοπλίαν τοῦ οὐρανίου Πατρὸς καὶ ποὺ μᾶς διδάσκουν τὰ φήματα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ μετάνοια εῖναι ὠρίμανσις τῆς ψυχῆς.

Ο ἀνθρωπος ὠριμάζει μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Δὲν ὠριμάζει στὴν ἐφηβικὴ ἥλικα, ἀλλὰ μέχρι τὸ γῆρας, διότι βρίσκει ἐμπρός του πολλὲς ἀφορμὲς καὶ γνωρίζει τὴν ὠρίμανσιν.

Γι' αὐτὸ καὶ σὲ σένα, τέκνον, ποὺ ἐπὶ δεκαπενταετίαν δέχεσαι τὶς θεῖες ὑπαγορεύσεις, ἀρχισε στὸν ἐγκεφαλόν σου καὶ στὴν ψυχήν σου καὶ σὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις σου ἡ ὠρίμανσις, καὶ δέχεσαι τὸ κάθε τί.

“Ως τὴν τελευταίαν ὄρα, ποὺ ὁ ἀνθρωπος θὰ παραδώσῃ τὴν ψυχήν του, ὑπάρχει ἡ ὠρίμανσις. Εἶναι ἡ μετάνοια. Ὄταν ὁ θάνατος εἶναι φυσιολογικός, ποὺ αὐτὸ ἔξαρταται ἀπ' τὸν οὐράνιον Πατέρα, τότε, αἰσθάνεσαι τί ἔχεις πράξει, μετανοεῖς καὶ ἡ μετάνοια σου εῖναι ὠρίμανσις. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὠριμάζουμε. Καὶ τὸ φροῦτο ὅταν ὠριμάσῃ γίνεται νόστιμον εἰς τὴν γεῦσιν. Ἔτσι καὶ ὁ ἀνθρωπος θὰ ὠριμάσῃ εἰς τὴν σκέψιν καὶ θὰ γίνη εὔπρόσδεκτος ἡ μετάνοια του εἰς τὸν Κύριον.

Αύτὲς οἱ ὑπαγορεύσεις ποὺ δίνω τώρα, εῖναι ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Εἶναι παραλληλισμός, ἡ ὠρίμανσις τοῦ καρποῦ μὲ τὴν ὠρίμανσιν τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τὸν ἀνθρωπὸν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς ὅταν ἐδίδασκε ἔκανε παραλληλισμούς.

Δὲν ὠριμάζουν, τέκνα μου, μόνον τὰ φροῦτα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνθρωπὸς. Ὄταν γεννιέται τὸ παιδί εῖναι ἀνώριμον. Σιγά σιγά, μὲ τὸν ἥλιον, τὸ ὄξυγόνο, τὴν τροφήν, τὴν καθαριότητα, ποὺ ὅλα εῖναι θερμίδες, μεγαλώνει τὸ παιδί, αὐξάνει συγχρόνως καὶ ἡ ψυχικὴ ὠρίμανσις καὶ ἔχει ἀνάγκην μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του ἀπὸ ὠρίμανσιν μὲ τοὺς θεϊκοὺς λόγους, μὲ τὰ καλὰ ἔργα καὶ μὲ τὸν προσανατολισμὸν τῶν ὀρθῶν καθηκόντων του ἀπέναντι τῶν συνανθρώπων του, τῶν γονέων του καὶ ἀπέναντι εἰς τοὺς πάσχοντας.

Αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχῃ ὁ ἀνθρωπὸς. Μὲ τί τρόπο θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὠρίμανσιν, περισσότερον διὰ τὸν πάσχοντα συνάνθρωπόν του.

Καὶ ἐσεῖς, τέκνα μου, ἔχετε ἀφῆσει λίγο τὴν ὠρίμανσίν σας, τὸ ὀρθόν σας ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν καλὴν πράξιν. Ἀφήσατε καθυστερημένη τὴν ὠρίμανσίν σας καὶ μείνατε μόνον σὲ ὠρισμένων καιρῶν ἐπισκέψεις διὰ τοὺς πάσχοντας γέρους καὶ τυφλούς. Δὲν εῖναι αὐτὴ σωστὴ ὠρίμανσις. Χρειάζεται συχνότερα καὶ ἐντονώτερα, ὅστε νὰ λειτουργῇ ἡ σκέψη σας περισσότερον εἰς τὸν πάσχοντα συνάνθρωπον. Μόνον Χριστούγεννα καὶ Πάσχα ὑπάρχει ἀνάγκη περιθάλψεως; Μόνον δύο φορὲς τὸν χρόνον, εἰς τὴν χαρά τοῦ Κυρίου, δηλαδή τὴν Γέννησιν καὶ τὴν Ἀνάστασίν του, ποὺ συνοδεύεται ὑπὸ προσευχῆς καὶ νηστείας; Ὁχι. Πρέπει κατὰ διαλείμματα καὶ ἀπαύστως, διὰ νὰ γνωρίζῃ ὁ

ἄνθρωπος τὸν προορισμόν του, ποὺ ἐδόθη ἀπὸ τὸν οὐρανιον Πατέρα.

Μὴ μείνετε στὰ καθήκοντα τῶν χριστιανῶν ἐκείνων, ποὺ ἐπισκέπτονται τοὺς πτωχοὺς αὐτὲς μόνον τὶς μέρες. Καλῶς ἔννοήσατε καὶ σταματῶ.

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ ἐνῷ εἰσερχόμουν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας μου, ὡραματίστηκα ὅτι δίπλα στὴν κυρία εῖσοδο ὑπῆρχε μιὰ γλάστρα μὲ ἔναν ὄλανθιστο βασιλικό. Καθὼς δὲ περνοῦσα ἀπὸ κοντά του καὶ τὸν ἄγγιξε ἥ ἄκρη τοῦ φορέματός μου, ἀμέσως αἰσθάνθηκα τὴν εὐωδία του νὰ πλημμυρίζει τὰ γύρω καὶ ἐγράφη ἥ κάτωθι διδαχή:

Μέσα σ' ἔνα περιβόλι ὑπάρχουν πολλὰ λουλούδια διαφόρων εἰδῶν σὲ ποικίλα χρώματα καὶ μεγέθη διάφορα, μὲ πολλὲς καὶ ὡραῖες μυρωδιές.

Μὲς στὸ περιβόλι αὐτὸ ὑπάρχουν λουλούδια πάρα πολὺ μυρωδάτα, ποὺ ὅταν περνᾶς ἀπὸ κοντά τους ἀφήνουν τὴν μυρωδιά τους νὰ ἔχειλιζῃ σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίσης αἰσθάνεσαι μίαν ἀκατανόητον εὐωδίαν.

Τί νὰ συμβαίνῃ μὲ αὐτό; Πρόσεξε: Τὸ περιβόλι εἶναι ἥ ζωή, λουλούδια εἶναι οἱ ἄνθρωποι, διάφορα λουλούδια εἶναι αἱ φυλαὶ τοῦ κόσμου. Τὰ πολὺ εὔοσμα λουλούδια εἶναι οἱ χριστιανοί. Τὰ μὴ εὔοσμα λουλούδια εἶναι αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται μακρὰν τοῦ Θεοῦ. Διατὶ τὰ εὔοσμα λουλούδια ὅταν περνᾶς ἀπὸ κοντὰ τους καὶ ἀφοῦ δὲν τὰ ἐγγίζεις φίχνουν εὐωδία; Διότι

αὐτὰ εῖναι ποτισμένα μὲ τὸ ἀθάνατο νερὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ δυναμιώνουν καὶ μᾶς γεμίζουν εὐωδία στὸ πέρασμα τῆς ζωῆς μας.

Ἡ εὐωδία εῖναι κάτι τὸ ἀνεξιχνίαστο καὶ ὑπάρχει ἀδιαλείπτως μέσα σὲ κάθε ψυχὴ ἀνθρώπου, ποὺ εῖναι μελετημένος καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Φρόντισε καὶ σύ, ἄνθρωπε, νὰ γίνης σὰν τὰ λουλούδια τὰ εὔοσμα, ποὺ περνᾶς ἀπὸ κοντὰ τους καὶ εὐωδιάζουν μὲ τὴν ἀκατανόητον εὐωδία, καὶ ποὺ ζητᾶς πάντοτε νὰ περνᾶς ἀπὸ κοντά τους. Φροντίσετε ὅλοι νὰ καλλιεργῆτε τὴν ἀγάπη, τὴν πίστιν καὶ τὴν ταπείνωσιν πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ Σύμπαντος κόσμου. Φροντίσετε τὸ πέρασμα τῆς ζωῆς σας ν' ἀφήσῃ τὴν εὐωδίαν αὐτὴν τὴν ἀκατανόητον ποὺ σκορπᾷ τὸ ἄνθος, χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσης καὶ θυμίζει τὸ εἶδος του.

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

“Οταν μέσα σὲ μιὰ γλάστρα φυτεύωμεν δύο διαφορετικὰ λουλούδια, πῶς θὰ εύδοκιμήσουν, δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε, γιατὶ τὸ κάθε λουλούδι χρειάζεται εἰδικὴ καλλιέργεια. Ἐτσι εἶναι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ γάμου. Διότι ὁ καθένας ἔχει ἀνατραφῆ διαφορετικὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ εἶναι δύσκολον νὰ συνταυτισθοῦν ἢ νὰ συνεννοηθοῦν, ἐὰν δὲν ὑπάρχει ἡ πραγματικὴ ἀγάπη. Ἐτσι γίνεται κάποια φορὰ καὶ διαλύεται ἡ σύμβασις τοῦ μυστηρίου.

Ο γάμος εἶναι χριστιανικὸν μυστήριον, εὐλογημένον ἀπὸ τὸν Κύριον. Καὶ τώρα ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ἄνθη. Ἀνθος εἶναι ἡ ψυχὴ ποὺ βρίσκεται εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, γλάστρα εἶναι τὸ σῶμα. Λίπασμα εἶναι ἡ τροφὴ καὶ διὰ νὰ εύδοκιμήσουν τὰ δύο ἄνθη, πρέπει, παράλληλα μὲ αὐτὴν, νὰ τρέφωνται καὶ μὲ τροφὴν πνευματικὴν καὶ ἀγνήν.

Ποία εἶναι ἡ τροφὴ αὐτὴ; Εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωσις, ἡ ὑπομονή. Ποὺ βρίσκομε αὐτὰ τὰ τρία χαρίσματα; Μόνο κοντὰ εἰς τὸν Χριστόν, ποὺ ἀδιαλείπτως φροντίζει διὰ τὰ τέκνα του, ποὺ Ἐκεῖνος καταρτίζει μὲ τὴν ἰδικήν του βούλησιν, ποὺ εἶναι ἀλάνθαστη καὶ εὐλογημένη.

Ἄς προσευχώμεθα, νὰ καρποφορήσουν τὰ δύο
ἄνθη στὴ γλάστρα καὶ νὰ θρέψουν τὸν καρπόν τους.
Ἄς προσευχώμεθα νὰ καρποφορήσουν οἱ λόγοι τοῦ
Εὐαγγελίου εἰς τὴν γλάστρα τῆς ζωῆς σας πρὸς δόξαν
Θεοῦ.

‘Ο σκοπὸς τοῦ γάμου.

Εἶναι ἔνα ἰερὸν μυστήριον ὁ γάμος καὶ δὲν πρέπει
ἡ γυναίκα νὰ ἀποφεύγει αὐτόν, διότι εἶναι ἀσθενῆς
ὑπαρξίας καὶ ἀμαρτάνει ποικιλοτρόπως. Ὁ γάμος εἶναι
ἔνας δεσμὸς εὐλογημένος, διὰ νὰ αὐξάνῃ ὁ κόσμος. Ὁ
γάμος εἶναι ἔνας τρόπος συμφιλιώσεως. Ἐνας τρόπος
ἡθικῆς νοικουροσύνης, ποὺ ὁ Θεὸς τὸν εὐλόγησε, διὰ
νὰ φέρῃ καρποὺς εὔοσμους, νὰ γίνῃ ἡ γυναίκα μητέρα,
νὰ μεγαλώσῃ παιδιά, νὰ τὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς
ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ποὺ λέγεται δρόμος τῆς ἀθανα-
σίας τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

Μὴ ζῆτε εἰς τὴν ἀμαρτίαν. Πάρετε γάμον, διὰ νὰ
εὐλογηθῆτε, νὰ κουρασθῆτε διὰ τὴν φροντίδα τῶν παι-
διῶν.

**Οι γονεῖς ποὺ ὁδηγοῦν τὰ παιδιά τους
σὲ φαῦλον κύκλον, θὰ μείνουν ἀσυγχώρητοι.**

*Ἐγράφη στὸ αὐτοκίνητο ἐνῷ ἐπιστρέφαμε
ἀπὸ τὸ προσκύνημά μας στὸ Μανταμάδο.*

Φαῦλον κύκλον ἔννοω πάντα τὰ ἄπορεπα. Τὴν ἄσεμνη ἐνδυμασία εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ γενικὰ εἰς τὴν ζωήν, καθὼς καὶ τὴν κακὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων, ποὺ μερικοὶ γονεῖς τὰ σπρώχνουν πρὸς ζημίαν τῆς ψυχῆς των εἰς τὰ φθαρτὰ ὑλικὰ καὶ ἄλλα πολλά.

Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ διδάσκουν τὰ παιδιά των μέσα σὲ θρησκευτικὸν περιβάλλον, ποὺ εἴναι ἀλάνθαστον καὶ εὐλογημένον. Οἱ γονεῖς ποὺ ὁδηγοῦν τὰ παιδιά των εἰς τὸν φαῦλον κύκλον, θὰ μείνουν ἀσυγχώρητοι.

Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ὁδηγοῦν αὐτὰ μὲ μελετημένη παραβολικὴ διδαχή, διὰ νὰ εἴναι εἰς θέσιν νὰ ἔννοήσουν καὶ νὰ γίνεται κατήχησις ὁρθή, διότι τοὺς λόγους τοὺς ἀπλοὺς δὲν τοὺς συγκρατοῦν.

Φροντίσετε τὰ παιδιά σας, νὰ τοὺς δώσετε ἀρχὲς χριστιανικές, στολισμένες μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ταπείνωσιν συνοδευομένην μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ποὺ μόνον Ἐκείνος εἴναι ὁ κηδεμῶν τοῦ σύμπαντος. Ἄναψετε στὴν ζωήν τῶν παιδιῶν σας τὸ ἀκοίμητον κανδήλι ποὺ λέγεται Θεός. Φυτέψετε τὴν ἐγκράτειαν τοῦ θυμοῦ. Ὁ θυμὸς εἴναι δαίμων τῆς πονηρῆς διαθέσεως. Φυτέψετε στὰ παιδιά σας τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸ σέβας εἰς τοὺς μεγαλυτέρους των.

Τὸ παιδὶ ὀφεῖλει νὰ σέβεται τοὺς γονεῖς. Ὅταν τὸ παιδὶ ἐρεθίζει τὴν μητέρα ἢ τὸν πατέρα, τί νομίζει πώς

κάνει; Νομίζει πώς γίνεται μεγαλύτερος καὶ πλέον ἔξυπνος καὶ θέλει νὰ γίνη αὐταρχικὸς καὶ νὰ δίνῃ στοὺς γονεῖς του τὸ βλαβερὸ δηλητήριον ποὺ λέγεται ἀσέβεια.

Γιατί, τέκνον, ἀσέβεις ἀπέναντι στοὺς γονεῖς σου, ποὺ μὲ τόσες φροντίδες καὶ στερήσεις σὲ ἀνέθρεψαν;

Ἡ μητέρα πρὸς τὸ παιδί.

Ἡ Μητέρα εἶναι ὑπεύθυνη διὰ τὸ παιδί. Πρέπει νὰ τὸ διδάξῃ πὼς ὅλα ὅ, τι βλέπει τριγύρω του, εἶναι δημιουργῆματα τοῦ Θεοῦ, δι’ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν δοξάζουμε καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦμε. Ἡ Μητέρα εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ τὸ παιδί της εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ θὰ συντελέσῃ στὸ νὰ γεννηθῇ μέσα του ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς ποὺ πηγαίνουμε ἐκεῖ. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος διδαχθῇ ἀπὸ μικρούς, θεμελιώνεται ἡ ἀγάπη εἰς τὰ ἔγκατα καὶ τοὺς πόρους τῆς ψυχῆς του καὶ ποτὲ δὲν φοβᾶται τὴν παγίδα τοῦ ἔχθροῦ.

Ἄγαπᾶτε ἀλλήλους καὶ φυτέψετε εἰς τὰς καρδίας τῶν μικρῶν νεοσσῶν τὸ ἀσάλευτο δένδρο, τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Διότι, ἂν εἰς τοὺς νεοσσοὺς φυτευθῇ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, θὰ εὔρουν τὸν δρόμον καλὸν εἰς τὴν ζωήν τους.

Προσεύχεσθε ἀδιαλείπτως, μὲ γόνατα κλειστά, μὲ δάκρυα, ποὺ νὰ ἀναβλύζουν ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς καρδίας. Διότι πρέπει ὁ νεοσσὸς νὰ πλασθῇ καὶ νὰ μάθῃ πῶς πρέπει νὰ βαδίσῃ εἰς τὴν πρόχειρον ζωήν του καὶ νὰ γίνη καλὸς καὶ ἴκανὸς ἄνθρωπος, διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

**Οι γονεῖς πρέπει νὰ διδάσκουν στὰ παιδιά τους
τὴν Γέννησι, τὴν Σταύρωσι καὶ τὴν Ἄναστασι
τοῦ Χριστοῦ.**

*Ἐγράφη μέσα στο αὐτοκίνητο ἐνῷ πηγαίναμε
νὰ ἔκκλησιαστοῦμε στὴν Ἀγιάσο.*

Kάποτε ὑπῆρχαν δυὸς παιδιά, ἥλικιας ἔνδεκα-δεκατριῶν χρόνων. Καθὼς ἐβάδιζαν σ' ἔναν μακρινὸν δρόμον ἀντίκρυζαν καὶ ἀντιμετώπιζαν διάφορα δημιουργήματα τῆς φύσεως. Τὸ κάθε παιδί σκεπτόταν, γιὰ τὸ τί ἀντίκρυζε μὲ τὸν δικό του τρόπο, χωρὶς νὰ τὸ λέῃ στὸ ἄλλο.

Προχωροῦσαν καὶ ἔφτασαν μπροστὰ σ' ἔνα ποτάμι. Ἄλλὰ μικρὰ καὶ ἄπειρα ὅπως ἦταν, ἐφοβήθηκαν, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὁρμητικὸ τὸ ποτάμι καὶ ἔστρεψαν πρὸς τὰ πίσω. Τότε εἶπε τὸ ἔνα στὸ ἄλλο: «Ἐ, φίλε μου, τώρα πῶς θὰ περάσωμε ἀπέναντι; Στὸ δρόμο εἰδαμε σκυλιά, εἰδαμε πουλιά, εἰδαμε διάφορα ἄγρια ζῶα σὰν παραμορφωμένα καὶ δὲν δειλιάσαμε. Τώρα βλέπομε ἔνα ποτάμι καὶ σταματήσαμε μὲ τόσον φόβο;»

Λέει τότε τὸ ἄλλο: «Ἐγώ, στὸ δρόμο ποὺ προχωροῦσαμε, γιὰ δὲ τι ἔβλεπα, κρυφοιμιλοῦσα καὶ ἔλεγα μέσα μου: Ὅλα αὐτὰ πῶς βρεθήκανε σ' αὐτὸ τὸ μέρος; Καὶ ἀμέσως θυμόμουνα αὐτὰ ποὺ ἡ μητέρα μου καὶ ἡ γιαγιά μου μιοῦ ἔλεγαν σὰν παραμυθάκι, πῶς ὁ Θεὸς ἔκτισε ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ὑπάρχουν στὴ γῆ καὶ δὲι πρέπει νὰ παρακαλᾶμε πάντοτε τὸν Θεό, νὰ μᾶς δίνη δύναμη, θέληση καὶ ὑπομονή».

Τὸ ἄλλο παιδὶ ποὺ ἄκουνγε ὅλα αὐτὰ εἶπε: «Αὐτὸ ποὺ λές, φίλε μου, πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω. Δὲν ξέρω τὸν Θεό, δὲν ξέρω τὴν προσευχή. Διότι δὲν μοῦ τὸ εἶπε κανεῖς, οὕτε ἡ μητέρα μου οὕτε ἡ γιαγιά μου πὼς ὑπάρχει Θεός. Μοῦ μῆλησαν γιὰ διάφορα ἄλλα πράγματα ποὺ τὰ ἔβλεπα στὸ δρόμο, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ποιὸς τὰ δημιουργησε. Δὲν μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε ἐμένα καὶ ὅλον τὸν κόσμο».

Καὶ τὸ καημένο τὸ παιδὶ τόσο πειράχθηκε ποὺ ἀρχισε νὰ λέη: «Γιατί, μητέρα, δὲν μοῦ εἶπες πὼς ὑπάρχει Θεός; Γιατί, γιαγιά, δεύτερή μου μάνα, δὲν ἄνοιξες τὸ στόμα σου νὰ μὲ ὀδηγήσῃς στὸν Θεό; Μόνον μὲ ἀφησες παραπονεμένο καὶ δυστυχισμένο νὰ μὴν τὸν γνωρίσω; Καὶ τώρα ποὺ βρῆκα μπροστά μου αὐτό τὸ ποτάμι δὲν γνωρίζω τί νὰ πῶ; Ἐσύ, φίλε μου, γνωρίζεις τὸν Θεὸν καὶ ἐδιδάχθης ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου. Πές μου καὶ μένα αὐτὰ ποὺ σοῦ δίδαξαν. Ἐλα νὰ καθήσουμε στὴν ὅχθη τοῦ ποταμοῦ νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆσ, νὰ γίνω καὶ ἐγὼ σὰν καὶ σένα».

Πρόγαματι, τὰ δύο παιδιὰ ἐκάθησαν στὴν ὅχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ διηγήθηκε τὸ ἔνα στὸ ἄλλο, ὅτι τοῦ δίδαξε ἡ γιαγιά του καὶ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἤξερε τὸν Θεὸν λέγει. «Σήκω ἐπάνω, φίλε μου, νὰ κάνουμε τὸν σταυρὸ μας καὶ νὰ φωνάξωμε: Θεέ μου, Θεέ μου, στέρεψε τὸ ποτάμι νὰ περάσωμε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος».

Καὶ πρόγαματι, ἐκείνην τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ εἶπαν αὐτό, τὸ ποτάμι ἔκαθηκε, ἄνοιξε δρόμος καὶ πέρασαν τὰ παιδιὰ καὶ ἀμέσως ἔανάρχισε νὰ τρέχῃ μὲ τὴν γοργή του ὁρμή. Τὰ παιδιὰ ἀρχισαν πάλι νὰ περπατοῦν. Ξαφνικά, βλέπουν μπροστά τους ἔνα μικρὸ σπιτάκι καὶ πάνω στὴν στέγη ἔναν ὥρατο Σταυρὸ μὲ τὸν Χριστὸ ἐσταυρωμένον.

«Τὶ εἶναι αὐτό;», ρώτησε τὸ παιδὶ ποὺ δὲν ἐγνώριζε τὸν Θεόν. «Ο Σταυρός», εἶπε τὸ ἄλλο. «Καὶ γιατὶ ἔχει ἐπάνω αὐτὸν τὸν ἀνθρωπό;», ξαναρώτησε τὸ πρῶτο. «Ποιὸς εἶναι αὐτός;» «Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός. Σ' αὐτὸν πρέπει νὰ πιστεύωμεν», εἶπε τὸ ἄλλο καὶ τὰ δυὸ μαζὶ ἔσκυψαν καὶ προσκύνησαν.

Τέκνα μου, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ Γέννησις, ἡ Σταύρωσις καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ ὑπήρχαμε ἐμεῖς οἱ χριστιανοί.

Γι' αὐτὸ, ἡ πρώτη ἀνὰγκη τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα εἶναι, νὰ διδάξουν ἀπὸ τὴν βρεφικὴν ἥλικιαν στὰ παιδιά, τὴν Γέννησι, τὴν Σταύρωσι καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ.

Όταν γνωρίσῃ τὸ παιδὶ αὐτὰ τὰ τρία, δὲν φοβᾶται τὸν ἀνθρώπους, τὸ ποτάμι, τὰ ζῶα, τὰ φυτά. Διότι ὑπάρχουν καὶ φυτὰ ποὺ τὰ φοβᾶται, δπως τὰ ἀγκάθια, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ περάσῃς.

Ποῦ πᾶς, ὅ τέκνον τοῦ Θεοῦ, ποιὸν δρόμον θὰ βαδίσης;

Κοίταξε νὰ βαδίσης τὸν δρόμον τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἀγάπης, ποὺ δὲν ἔχει ἀγκάθια οὔτε ποταμούς. Εἶχει μικρὴ δίνη μὰ ἡ προσευχὴ τρέχει καὶ ἐνθαρρύνει.

Σπεῖρε τὸν σπόρουν, γεωργέ, μ' ἀγάπη στὴν ψυχήν σου καὶ παρακάλα τὸν Θεὸν νὰ δώσῃ τὴν εὐχήν του.

Όταν διδαχθῇ ὁ ἀνθρωπος ἀπὸ μικρός, θεμελιώνεται ἡ ἀγάπη στὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς του καὶ βαδίζει καλῶς καὶ ποτὲ δὲν φοβᾶται τὴν παγίδα τοῦ ἐχθροῦ. Δὲν ἐπιτρέπεται οἱ καταρτισταὶ τῶν γραμμάτων, ποὺ ἀναλαμβάνουν τὴν ἀθώαν αὐτὴν χριστιανικὴν ὑπαρξιν, νὰ την ὀδηγήσουν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, εἰς τὸ παίγνιον τοῦ Πονηροῦ, ἀλλὰ μὲ ἀγάπη καὶ χριστια-

νικὴν ἀφοσίωσιν, νὰ φυτέψουν στὸ ἄνθος αὐτὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ στὴν ψυχή του καὶ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ποὺ εἶναι ἡ κορυφή, ἡ ἀστείρευτος ἀγάπη τῶν χριστιανῶν. Προσοχὴ λοιπὸν στοὺς διδασκάλους, διότι τὸ μικρὸν δέντρον, ὅταν τὸ κτυπήσῃ ἡ ἀξίνη, μαραίνεται καὶ δὲν ἀναπτύσσεται κανονικά. Καὶ τὸν μικρὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν βρεφικήν του ἥλικια, ἃν τὸν κτυπήσῃ ἡ διδασκαλία ἡ αντίχριστη καὶ σατανική, σκλαβώνει ἀναγκαστικὰ τὴν ψυχήν του, τὴν ἀναστατώνει καὶ τὴν ζυμώνει μὲ τὴν ἀμαρτίαν καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ καθαρίσῃ ἡ σκέψις του νὰ πλησιάσῃ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν.

“Οταν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μικρὸς χριστιανικὰ καλλιεργηθῇ, θὰ αἰσθάνεται καὶ θὰ φοβᾶται τὴν ἀμαρτία καὶ θὰ τὴν ἔχωριζει ἀπὸ τὴν καλὴ πρᾶξι καὶ θὰ ὑπάρχῃ μέσα του ἡ πραγματικὴ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θὰ ὠφελεῖ τὴν ἀθάνατον ψυχήν του.

“Ἡ καλὴ πρᾶξις ἔχωριζει. Όταν κόψης ἔνα ἄνθος καὶ τὸ προσφέρεις σὲ κάποιον διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσης, αἰσθάνεσαι μέσα σου μίαν ἀνέκφραστον χαράν.

“Ἄς προσέχῃ πολὺ ἡ μητέρα, νὰ μὴν ἀφήνῃ τὸ παιδί ἀνευ τῆς στοργικῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχήν του. Ἀμὴν.

Χριστιανικὴ καθοδήγησις

Ἐγράφη μέσα στὸ αὐτοκίνητο,
ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ προσκύνημά μας
στὸν Ταξιάρχη τοῦ Μανταμάδου, ἔχοντας
μαζί μας τὴν πεντάχρονη ἐγγονούλα μας:

Τῶν ἀνθρώπων, τῶν φυτῶν, τῶν ζώων, τῶν πάντων καὶ τοῦ πιὸ μικροῦ πράγματος ποὺ βρίσκεται στὴ γῆ, πατὴρ εἶναι ὁ Θεός. Καὶ τὸ πετραδάκι καὶ τὸ φύλλο καὶ τὸ μικροσκοπικὸ ἔμβρυο στὴ γῆ, ἔχουν Ἐκεῖνον Πατέρα. Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν ὑπάρχουν ὅσα εἰς τὴν γῆν παρὰ μόνον ἄゅλα. Καὶ ὁ Παράδεισος εἶναι ἄゅλος. Ἐὰν ὁ Χριστός, ὅταν ἐδίδασκεν, ὡμιλοῦσε μὲ αὐθάδη γλῶσσαν, δὲν θὰ ἦτο υἱός Θεοῦ καὶ κανείς, ἦτο φυσικόν, δὲν θὰ τὸν ἐπίστευε καὶ δὲν θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε. Ὁ Χριστός, ὅταν ἥθελε νὰ γίνη νοητὸς εἰς τὰ πλήθη, τὰ καλοῦσε καὶ ἄρχιζε μὲ γλυκεὶα γλῶσσα, μὲ γλυκεὶα καὶ ἥρεμη ματιὰ καὶ τοὺς μιλοῦσε μὲ παραβολές. Γι' αὐτὸ πρέπει οἱ ἀνθρώποι στὴ γῆ νὰ μιμοῦνται τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ.

“Οταν ἔνα μικρὸ παιδὶ βάζει τὰ χεράκια του σὲ ἔνα ἀκάθαρτο δοχεῖο καὶ ὁ μεγαλύτερος ποὺ εἶναι κοντά του τὸ μαλλώνει μὲ αὐθάδη τρόπον καὶ ἀπρεπῆ λόγια, τότε τὸ κάνει νὰ πονέσῃ καὶ ὅχι νὰ αἰσθανθῇ αὐτὸ ποὺ τοῦ λέει. Ἐὰν ὅμως προσπαθήσης μὲ τὸν γλυκὸ τρόπο καὶ τοῦ ἐξηγήσης, πόσο κακὸ εἶναι αὐτὸ γιὰ τὴν ὑγείαν του, διότι μέσα στὸ ἀκάθαρτο νερὸ ὑπάρχουν πράγματα ποὺ τὸ ἀρρωσταίνουν, τότε τὸ παιδὶ θὰ σὲ κοιτάξῃ καὶ δὲν θὰ συνεχίσῃ τὸν ρυθμόν του.

Ἐὰν αἰσχρολογεῖ καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνεις καὶ ἀισθάνεσαι ἀγαλλίασι, δὲν εἶναι τρόπος αὐτὸς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ὁφεῖλουν οἱ γονεῖς καὶ δύοι οἱ γύρω, νὰ καθοδηγοῦν τὸ παιδὶ ὁρθά, διότι ἐὰν τὸ ἀφήνουν ἐκκρεμές, δὲν θὰ εὐημερήσῃ εἰς τὴν ζωὴν καὶ βλέπομεν εἰς τὰ χρόνια τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, νὰ γίνωνται οἱ ἀνθρωποι κακοί, μοχθηροί, κλέφτες, φονεῖς καὶ πάσης φύσεως κακούργοι. Ἀπὸ ποῦ προέρχονται ὅλα αὐτά; Διότι δὲν ὑπάρχει χριστιανικὴ διδασκαλία καὶ σοβαρὴ καθοδήγησις. Καθοδήγησις σοβαρὴ εἶναι τοῦ χριστιανικοῦ περιβάλλοντος.

Καὶ ἂς ἔρθωμεν εἰς τοὺς μεγαλυτέρους, οἱ ὅποιοι ἔχουν γνῶσεις ποικίλες, κοινωνικές, θρησκευτικές, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ μεταδώσουν αὐτὸ ποὺ αἰσθάνονται, διότι ὄμιλοῦν χωρὶς ἡρεμίαν καὶ παραβολήν. Ὁ ἡρεμος τρόπος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ φροντίσετε ἐγκαίρως νὰ ἀποβάλετε τὴν αὐθάδειαν. Ἡ παρατήρησις σὲ κάποιον ποὺ δὲν κάνει κάτι ὁρθόν, πρέπει νὰ γίνεται μὲ καλὸν τρόπον καὶ κατὰ καιρούς, διὰ νὰ συστέλλεται ὁ ἀνθρωπός. Πρέπει νὰ μὴν τὸν συνεργίζεσαι, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀγαπᾶς σὰν τὸν ἑαυτόν σου. Ἄλλα γιὰ νὰ ἀγαπᾶς τὸν συνάνθρωπόν σου σὰν τὸν ἑαυτόν σου, πρέπει νὰ αἰσθάνεσαι ὅτι αὐτὸς ποὺ τοῦ κάνεις τὴν παρατήρηση, εῖσαι σὺ ὁ ἴδιος. Τότε μόνον τὸν ἀγαπᾶς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ παράδοσις σὲ μᾶς τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅταν τὸν μιμούμεθα, τότε μόνον θὰ ὀδηγηθοῦμε εἰς τὸν δρόμον ποὺ εἶναι πλουτισμένος μὲ θείκὴν ἀνταύγειαν.

**ΔΙΔΑΧΑΙ
τοῦ Ἅγίου πάνω σὲ διάφορα θέματα
καὶ ἐρμηνεῖαι σὲ φράσεις
ἀπὸ τὰ ιερὰ μας κείμενα.**

23 Ιουλίου 1969. Σήμερα πήγα στὴν "Υδρα, στὸ Μοναστήρι τῆς Ἐλισάβετ καὶ Φωτεινῆς νὰ προσκυνήσω. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν μου, μέσα εἰς τὸ πλοῖον, ποὺ ἦτο γεμάτο κόσμο, ἀνάμεσα σὲ φωνές, τραγούδια καὶ γέλοια, ἐγράφη τὸ κάτωθι:

Μέσ' στοῦ πελάγους τὰ νερὰ ποὺ Ἀγγελοι φτεροπετοῦνε τρέχουν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ποὺ πᾶνε δὲν ἡξεύρουν. Τρέχουν χωρὶς νὰ ἡξεύρουν καὶ ἔκεινα τί γυρεύουν καὶ τὴν ἀθώα τὴν ψυχὴν βάσανα τὴν γεμίζουν. Προσέχετε, προσέχετε, τέκνα μου, τὴν ψυχήν σας, γιατὶ ὁ καιρὸς γρήγορα περνᾷ καὶ πάει στὸν χαμόν του.

Μόνον ἡ ψυχὴ θὰ κρατηθῇ καὶ θὰ ἀκτινοβολήσῃ, ὅταν θὰ εἶναι καθαρή, τὸν Κύριον θὰ ἀντικρύσῃ. Προσέχετε, προσέχετε τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ τὴν ὑλὴν.

Μεγάλη ροή, μεγάλη ροή, τὸ κῦμα τῆς ζωῆς σας. Σᾶς φθείρει, σᾶς γρηγοροελκεῖ καὶ στὸν χαμό σᾶς πάει. Άλλα, σὰν θέλει ὁ χριστιανός, γρήγορα μετανοιώ-

νει καὶ μὲ θεμέλιο τὴν προσευχὴν τὰ πάντα δυναμώνει.
Οὐ Θεὸς, τέκνα μου, ἐδημιούργησε τὸ πᾶν τῆς ἀνθρω-
πότητος καὶ Ἐκεῖνος τὸ κατέταξε καὶ βούσκετε τὴν χα-
ρά σας καὶ ἀναβλύζει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη.

Τὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι πάντα λαμπερὸν καὶ τὴν
οὐράνια πνοὴν πάντα θὰ σας χαρίζει καὶ τὴν ψυχὴν τὴν
τόσο ἀγνήν Ἐκεῖνος θὰ πλουτίζῃ.

Στῆς φύσεως τὰ πράγματα δημιουργὸς εἶναι Ἐκεῖ-
νος, ἀλλὰ ὅλοι οἱ κήρυκες τῆς γνώσεως, τῆς Ἐπιστήμης,
νομίζουν τὸ πᾶν ὅτι εἶναι ὕλη. Εἶναι δυστυχισμένα
τέκνα αὐτὰ ποὺ δὲν γνωρίζουν τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ,
μόνον τὴν Ἐπιστήμην καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν δημιουρ-
γόν της.

Φιλόσοφοι καὶ μεγιστάνες τῆς ἐπιστήμης, δὲν μπο-
ρεῖτε νὰ ἔρευνήσετε μὲ ἀκρίβειαν τὴν ἀρχὴν τῆς δημι-
ουργίας. Ὄλα εἶναι γινομένα μὲ τὴν θείαν πνοὴν καὶ
δὲν ἡμπορεῖ ὁ ἀνθρωπὸς νὰ τὰ ἔξετάσῃ, νὰ τὰ ἐλέγξῃ.

Ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη καὶ φιλοσοφία ἔρευνα μά-
ταια καὶ ἡ προσπάθειά της πηγαίνει στὸ κενόν. Κενὸν
ὄνομάζομε τὸν χαμένον καιρόν. Οὐδέποτε ὁ ἀνθρωπὸς
θὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἔρευνήσῃ πλήρως καὶ νὰ
ἐλέγχῃ τὴν φύσιν καὶ ἀν ἀκόμη κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς
τὴν σελήνην. Ὄλα εἶναι ἀνώφελα. Οὐ Θεὸς εἶναι μόνον
ΕΚΕΙΝΟΣ ποὺ ἔπλασε τὴν φύσιν καὶ ἐτοποθέτησε τὸ
καθετὶ εἰς τὴν θέσιν του καὶ βούσκονται ὅλα ἀγιασμένα.
Ἡ ἀνθρώπινη σκέψις προχωρεῖ καὶ θέλει νὰ φθάσῃ
στὴν κορυφὴ τοῦ μυστηρίου τῆς δημιουργίας, ἀλλ’ εἰς
μάτην προχωρεῖ καὶ ἐλπίζει. Ἐλπίδα χωρὶς θετικὴν
ἀρχὴν καὶ χωρὶς Θεοῦ εὐλογίαν. Διὰ τοῦτο, παιδιά
μου, μὴν ἐκζητήτε καὶ ἔρευνατε τὴν δημιουργίαν, διότι

ἡ θεία πνοὴ ρυθμίζει τὰ πάντα καὶ τὰ αὐξάνει κατὰ τοιοῦτον τρόπον, δύνασης ἡ χαραυγὴ αὐξάνει καὶ ζωογονεῖ τὸ φυτόν. Ἡ θεία πνοὴ εὐλογεῖ καὶ προφυλάσσει τὴν δημιουργίαν, τὸ σύμπαν, μὲ ἀρχές ἀνεξιχνίαστες. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε, θὰ μείνῃ αἰώνια εἰς τὴν θέσιν του.

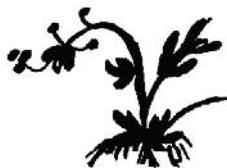
Τὴν φύσιν ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐρευνᾷ ὅπως ἐρευνᾶ ἔνα ἀντικείμενον καὶ προσπαθεῖ μὲ τὴν ἴδιαν του σκέψιν καὶ θεωρία νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον τῆς δημιουργίας. Χαμένος καιρός.

Ἡμπορεῖ νὰ ἐρευνᾶ καὶ νὰ ἐλέγχῃ τὰ κύτταρα καὶ τὶς μεμβράνες τοῦ σῶματός του, τὰ φυτά, τὰ πουλιά, τὰ ζῶα, ἀλλὰ π.χ. τὸ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέριον, ποὺ ἔνα εἶναι καὶ τὸ ὀξυγόνον, ποὺ εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, δὲν θὰ ἡμπορέσουν νὰ τὸ διερευνήσουν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀρχήν του. Τὸ παίρνουν βέβαια σὲ φιάλες διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, μ' αὐτὸν εἶναι μηδέν. Αὐτὸν τὸ ὀξυγόνον εἶναι κάτι ποὺ δὲν θὰ λείψῃ ποτὲ ἀπὸ τὴν φύσιν. Αὐτὸν θὰ ζωογονῇ κάθε πνοὴ καὶ κάθε ὕπαρξι ποὺ ἀνατέλλει στὴ ζωὴ τῆς γῆς. Γίνεσθε ἐπιστήμονες καὶ φιλόσοφοι. Ποτέ σας ὅμως μὴν ἐξετάζετε καὶ μὴ θέλετε νὰ φθάσετε στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ θείου δώρου τῆς δημιουργίας. Πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν καὶ νὰ ἐλπίζετε ὅτι μόνον μὲ τὴν πίστιν θὰ ἀφήσετε τὴν ἀλαζονείαν σας καὶ μὲ τὴν προσευχὴν θὰ ἐμβαθύνετε εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς δημιουργίας ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Μόνον μὲ τὴν προσευχὴν ὁ ἄνθρωπος θὰ βρίσκη τὴν πραγματικὴν ἀξιολόγησιν τῶν πραγμάτων καὶ θὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελείαν καὶ εὐάρεστον ἀποστολήν του εἰς τὴν ζωὴν τῆς γῆς.

Ὥ οὐκ ἀνθρωπε, μὴ χάνης τὸν καιρὸν εἰς τὴν ζωὴν τῆς γῆς καὶ σκορπάς τὰ καλύτερά σου χρόνια χωρὶς θεῖκὴ πνοή. Ἀλλὰ στρέψε τὸ βλέμμα σου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἄφησε τὴν σκέψιν σου ἐλεύθερη μὲ πίστιν πρὸς Αὐτὸν ποὺ μόνον Αὐτὸς θὰ σὲ κατευθύνῃ εἰς τὸ βαθὺ νόημα τῆς δημιουργίας Του.

Ἡ φιλοσοφία τῶν ἀνθρώπων εἶναι χωρὶς Πνεῦμα Ἅγιον, ἀλλὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου οἱ ἀποκαλύψεις εἶναι οὐράνιες, εἶναι κατ’ εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν Θεόν, εἶναι μὲ Ἅγιον Πνεῦμα γραμμένες καὶ δι’ αὐτὸν θεωροῦνται σὰν νὰ ὅμιλῃ ἡ ἀόρατος φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Διότι εἶναι κατὰ Θεοῦ προσταγήν. Ἐπάνω σ’ αὐτὴν τὴν ἀλάνθαστη διδασκαλία μπορεῖ ὁ κάθε Χριστιανὸς νὰ βαδίζῃ τὸν ὁρθὸν δρόμον.

Ἄλλη εἶναι ἡ φιλοσοφία τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν πρέπει ὁ χριστιανὸς νὰ ψάχνῃ, νὰ προσανατολίζεται καὶ νὰ ἐνθουσιάζεται μ’ αὐτήν, διότι δὲν ὑπάρχει φιλοσοφία ἀνθρώπινη στὴν εἰς οὐρανὸν μετάβασιν τῆς ψυχῆς, ἐνῶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἅγιου Πνεύματος εἶναι ὁ φάρος τῆς ψυχῆς.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων, ἡξιώθην, ἡ ἀναξία, νὰ φθάσουν τὰ βῆματά μου τὴν 22-6-1975 εἰς τὴν Τεράνη Μονὴν Μαλεβῆς, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, διὰ νὰ προσκυνήσω τὴν ἀγίαν της εἰκόνα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναβλύζει ἐνα ἀνεξάντλητον θεῖον μῆδον. Ἐν ᾧρᾳ Ἐσπερινοῦ ἐγράφη ἡ παρακάτω διδαχὴ πρὸς δόξαν Θεοῦ.

ΦΩΣ ΙΛΑΡΟΝ

Φῶς ἄσβεστον.

Φῶς ἄκακον.

Φῶς ἀγάπης.

Φῶς ὑπακοῆς.

Φῶς ἀληθείας.

Φῶς διδασκαλίας.

Φῶς ἐμπιστοσύνης.

Φῶς μετανοίας.

Φῶς ἐγκρατείας.

Τὸ φῶς τὸ λαμπερὸν τί εἶναι; Εἶναι κάτι ποὺ ἀντανακλᾶ μέσα σου, καὶ τὸ μάτι γεμίζει ἀπὸ μιὰ ἐκθαμβωτικὴ καὶ εὐχάριστη ἀγαλλίασι τῆς ψυχῆς.

Φῶς ἄσβεστον εἶναι ὁ Θεός. Εἶναι ἡ ἀγάπη ποὺ θεομαινει τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τοῦ ἀνθρώπου, ὕστε νὰ προχωρεῖ πάντα ὅρθα καὶ νὰ ξεχωρίζει τὸ καλό, τὸ ἀγαπητὸ καὶ τὸ δίκαιο.

Φῶς ἄκακον: Εἶναι ἡ ματιὰ ποὺ ρίχνει εἰς τὸν συνάνθρωπόν του κάθε ἀνθρώπος, ποὺ ἔχει μέσα εἰς τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον, τὸ ἄσβεστο φῶς, τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

Φῶς ἀγάπης εἶναι ὁ Θεός, ὁ Χριστός.

Φῶς ὑπακοῆς: Εἶναι ὅταν προχωρεῖς εἰς τὴν ζωὴν τῆς γῆς μὲ πίστι εἰς τὰ ορήματα τοῦ Εὐαγγελίου. Τότε τὸ φῶς τῆς ἀγάπης θὰ σὲ προστατεύῃ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ

Πονηροῦ καὶ ἡ εἰλικρίνειά σου θὰ εἶναι ἀκτίνα φωτεινή.

Φῶς ἀληθείας: Εἶναι ὅταν φροντίζῃ ὁ καθένας νὰ λέητὴν ἀλήθεια.

Φῶς διδασκαλίας: Εἶναι οἱ λόγοι ποὺ θὰ διδάσκῃ ὁ κάθε λογικὸς ἄνθρωπος εἰς τὸν συνάνθρωπόν του. Λογικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ εἶναι μελετημένος εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἡ ἀκτίνα ἡ λαμπερὴ διαπερνᾶ τὰ μέλη τῆς αἰσθήσεώς του καὶ γίνεται ἄξιος διὰ νὰ διδάξῃ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον.

Φῶς ἐμπιστοσύνης εἶναι τὸ φῶς ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τὸ φωτεινό, ποὺ φέγγει εἰς τὰ κρυπτὰ μέρη τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου, διὰ νὰ γίνη ἄξιος ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν ἀπέναντί του, ποὺ ἀνοίγει τὰς αἰσθήσεις τοῦ πόνου του καὶ θέλει νὰ μείνη ἐν τῷ κρυπτῷ ἡ ὄμιλία ποὺ ἔξηλθεν ἐκ τοῦ στόματός του.

Φῶς μετανοίας ἔχει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ αἰσθάνεται τὰ ἄπειρα θλιβερὰ κατορθώματα στὴ ζωή του καὶ ὅτι ἐπίκρανε τὸ φῶς τῆς ἀγάπης ποὺ λέγεται Θεός.

Διὰ νὰ δώσῃ τὸ φῶς τὸ ἵλαρόν, ὁ Κύριος, πρέπει ὁ καθένας νὰ γίνη κυβερνήτης εἰς τὴν ζωήν του ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ κυβερνᾷ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μὲ ταπείνωσιν μὲ ἀγάπην, μὲ εἰλικρίνειαν, μὲ ἐγκράτειαν, μὲ ἀλληλεγγύην, μὲ τὰς βασικὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μὲ φόρβον Θεοῦ, ποὺ πηγάζει αὐθόρυμητα ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ἐλέους, ποὺ λέγεται Θεός.

Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις.

Μεγάλη Παρασκευή, βράδυ.

Διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ Ἀνάστασις ἄνθρωπε, καὶ νὰ σημάνῃ ὁ κώδων, πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ Σταύρωσις. Ποία εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ Σταύρωσις; Εἶναι ἡ πικρία, τὰ βάσανα, οἱ πόνοι, ἡ θλῖψις, ἡ συκοφαντία, ἡ κακὴ περίθαλψις. Ὄλ’ αὐτὰ μᾶς κάμνουν νὰ ὑποφέρουμε τὴν σταύρωσιν. Καὶ ποὺ θὰ εὔθωμεν τὴν ἀνάστασιν; Μὲ τὴν καρτερικὴν ὑπομονήν, ποὺ θὰ ἀνατείλῃ καὶ θὰ αὐξήσῃ εἰς τὴν ζωήν.

‘Ο καθοδηγῶν τοὺς ἄλλους πρέπει πρῶτα
νὰ ἐλέγχει τὸν ἑαυτόν του.

Ἐγράφη ὅταν δύο δασκάλες, καλὲς Χριστιανές,
εἶχαν ἔρθει στὸ σπίτι μου.

ὶὰ νὰ ἀποφύγῃ κάθε ἄνθρωπος τὴν ροὴν τῆς καταρίσεως καὶ προπαντὸς ὅταν βρίσκεται εἰς τὴν χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν παίδων, πρέπει πρῶτα νὰ ἐξετάσῃ τὴν σκέψιν του. Νὰ κατατάξῃ αὐτὴν εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Κυρίου. Διὰ νὰ εἶναι ἄξιος θαυμασμοῦ, πρέπει διὰ τῆς ταπεινώσεως νὰ ὁδηγῇ τὶς παιδικὲς ψυχὲς πρὸς ὥφελιμον παιδαγώγησιν, διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τους κόσμου.

Ἡ διαπαιδαγώγησις εῖναι τὸ θεῖον ἐμβατήριον ποὺ πρέπει νὰ σημαίνη ταπεινὰ καὶ νὰ δίνη τὴν σωστὴν πορείαν διὰ τὴν σταδιοδομίαν τῶν νέων, ὥστε νὰ ὀριμάσῃ ἡ σκέψις των μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης. Μὲ αὐτὰ τὰ ἐφόδια, τὰ ριζικά, ἀποφεύγει ὁ παιδαγωγὸς τὴν ἀνθρωπίνην κατάκρισιν, ἡ ὅποια βλάπτει καὶ γίνεται αἰτία μιᾶς κακῆς συμπεριφορᾶς.

Διὰ νὰ ἀποφεύγῃ κανεὶς τὴν κατάκρισιν, πρέπει νὰ ἔξετάξῃ τὴν σκέψιν του, νὰ τὴν ἐλέγχῃ, ὥστε νὰ εῖναι πάντα ἴκανὸς πρὸς τὸν ὄρθδον δρόμον. Νὰ εῖναι ἔνα μόριο φωτεινὸ τοῦ Κυρίου, ποὺ Ἐκεῖνος ἐδημιούργησε, διὰ τὴν ψυχικὴν ὥφελειαν τῶν τέκνων του.

Ποτὲ μὴ θελήσετε, χωρὶς νὰ ἔξετάσετε τὴν σκέψιν σας, ἐὰν εῖναι καλὴ καὶ πλήρης ἀρμονίας πρὸς δόξαν Θεοῦ, νὰ ἐπιβληθῆτε καὶ νὰ γίνετε εἰς τὸν ἄλλον παιδαγωγός.

‘Ως ἄνθος μαραίνεται ὁ ἄνθρωπος.

Ο ἄνθρωπος γεννιέται, αὐξάνει σὲ ἡλικία, δημιουργεῖται, ἀποκτᾶ θέλησι, δικαιώματα, ἀγαθά, γνῶσιν, ἐπίγνωσιν, ἐργασίαν, καλωσύνην ἢ κακίαν, πλοῦτον ἢ πτωχείαν ἀλλὰ ἔρχεται ὁ καιρός, ποὺ ὅλα μαραίνονται ὠσὰν τὸ ἄνθος καὶ διαλύονται ὠσὰν ὁ καπνός. Τί μένει;

Μόνον ἡ πνοή. Η πνοὴ αὐτὴ λέγεται ψυχή.

Καὶ διατὶ αὐτὴ ἡ πνοὴ μένει ἀφθαρτη;

Διότι εῖναι ἀθάνατος καὶ ἐνῷ τὸ σῶμα χάνει ὅλην του τὴν σαρκικὴν ὡραιότητα, ἡ ψυχὴ μένει.

Ποὺ νὰ τὸ ἀποδώσωμεν αὐτὸ;

Εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, διότι αὐτὸς μᾶς ἔπλασε, καὶ μᾶς ἐδίδαξε τὸ τὶ πρέπει νὰ κάνῃ ὁ καθείς.

Νὰ τηρῇ τὰς δέκα ἐντολάς Του καὶ νὰ γίνεται πιστὸς δοῦλος τῆς ἐκκλησίας Του.

Νὰ ἀγαπᾶ καὶ τὸν συνάνθρωπόν του καὶ νὰ προσέχῃ τὸ καθετὶ ποὺ θὰ βλάψῃ τὴν ψυχήν του.

Μὲ μίαν λέξιν νὰ γίνωμεν πιστοὶ δοῦλοι τῆς ἀγάπης, διότι τὸ σῶμα μαραίνεται καὶ ἡ ψυχὴ ζῆ. Δῶσε στὴν ψυχὴν σου χαρὰ νὰ δῃ τὰ λαμπερὰ νερά. Δῶσε χαρά, ὅταν ἀνθίζει ἡ ζωὴ, διὰ νὰ εὔρῃς γαλήνη προοδευτικὴ καὶ νὰ ἔλθουν Ἄγγελοι πολλοί, ὅταν θὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν.

Φθείρεται ἡ ψυχὴ χωρὶς ἀγάπη εἰς τὴν ζωήν. «Φθείρομαι» λέγει ἡ ψυχή. Φθείρομαι καὶ πονῶ, γιατὶ δὲν μὲ προσέχετε, γιατὶ δὲν μὲ λυπᾶσθε. Μόνον τὰ γήινα κοιτάτε καὶ ἐμένα μὲ πετάτε».

Πρέπει ἀπὸ νωρὶς νὰ μπαίνῃ μέσα στὴν σκέψιν μας πῶς δὲν θὰ μείνωμεν ἐδῶ στὴν γῆ. Ὁ Χριστός μας λέγει:

«Διώχνετε, διώχνετε, τέκνα μου, ὅλην τὴν πλεονεξίαν ποὺ καταστρέφει καὶ φθείρει τὴν ἀθάνατον ψυχήν. Σὰν τὸ λουλούδι τὸ ἀγνό εἶναι ἡ ψυχή σας. Προσέξετε πολὺ τὴν πρόχειρη ζωήν σας, μὴ σᾶς θερμαίνουν οἱ ἀκμὲς τῆς γήινης πατρόδοσης.

**‘Ο μακρὰν τοῦ Θεοῦ εὑρισκόμενος
δὲν γνωρίζει τὴν ἀληθινὴν χαράν.**

Ω ἄνθρωπος ποὺ εἶναι μακρὰν τοῦ Θεοῦ ἔχει κάθε ἡμέραν κάτι νὰ τὸν βασανίζῃ, ἀλλὰ δὲν ἥμπορει νὰ αἰσθανθῇ, τί εἶναι αὐτὸ τὸ κάτι. Δὲν ἔχει τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν

καὶ προχωρεῖ εἰς τὸν δρόμον τὸν παραστρατημένον καὶ ἔκτελεῖ τὰ δημιουργήματα τοῦ Πονηροῦ.

Γι' αὐτὸ, λίγο ἄν ἐρωτήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας, ἀμέσως θὰ βροῦμε, τί πρέπει νὰ πράττωμεν διὰ τὴν κάθε θλιβούμενη ἡμέραν ποὺ περνοῦμε.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ στρέψωμεν πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐγκολπωθοῦμε αὐτὴν, διὰ νὰ περιπατῶμεν εἰς τὸ φῶς καὶ ὅχι εἰς τὸ σκότος.

«Ποῦ πορευθῇ ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου;»

Τοῦ θὰ εὗρω σωτηρίαν, ποῦ θὰ εὕρω καταφύγιον, ποῦ θὰ εὕρω ἀνταμοιβὴν, θάρρος, ποῦ θὰ εὕρω τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, τὸν καθαρὸν δρόμον, τὴν ἀνακούφισιν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν;

Ποῦ θὰ εὕρω τὴν μετάνοιαν, τὴν στοργήν, τὴν καρτερίαν, τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου, τὸ ἔλεος, τὴν μαροθυμίαν;

Μόνον εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Μόνον εἰς τὸ «βοηθᾶτε ἀλλήλους».

Μόνον εἰς τὸ ἀγαθόν, εἰς τὸ ταπεινόν, εἰς τὴν ἀλληλεγγύην.

Μόνον εἰς τὴν πρᾶξιν τὴν ἀγαθήν, ποὺ πλουτίζει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἀνακουφίζει ἀπὸ τὰ δεινὰ ποὺ τὴν περιτυλίγουν καὶ τὴν πληγώνουν τὰ βέλη τοῦ Πονηροῦ.

Ποῦ νὰ εὕρω στήριγμα καὶ τὴν ἀληθινὴν χαράν;

Μόνον σὲ Σένα, Χριστέ μου, μόνον σὲ Σένα, ποὺ

εῖσαι φῶς ἀληθινὸν καὶ πάντα μὲς στὴν ψυχή μας λάμπεις σὰν ἄστρο φωτεινό.

Μακάριοι οἱ θλιβόμενοι καὶ μὴ ὁργιζόμενοι εἰς τὰς δοκιμασίας.

Μίαν φορὰν ᾧτο κάποιος ἄνθρωπος πολὺ εὔσεβὴς καὶ ἐνάρετος,

Ἄλλα, ὅταν τοῦ συνέβῃ κάτι, δηλαδὴ μιὰ δοκιμασία εἰς τὴν ζωήν του ἀπὸ τὸν Θεόν, ἥφησε ἀχαλίνωτη τὴν σκέψιν του καὶ προχωροῦσε πρὸς ζημίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς.

Ἡ δοκιμασία ᾧταν αὐτή: Εἶχε δυὸς παιδιά, τὰ ὅποῖα δὲν ὑπάκουαν εἰς τοὺς λόγους του. Ὁ, τι καὶ νὰ τὰ συμβούλευε εἶχαν ἐκεῖνα τὰς ἴδιας των σκέψεις καὶ ἀπομακρύνοντο ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρός των. Ἄλλὰ ὁ πατέρας δὲν ἐμελέτησε τόν νόμον τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐπειθάρχησε τὴν σκέψιν του, ὥστε νὰ μὴν πλανηθῇ εἰς τὴν ὄλιγοπιστίαν καὶ ἀντὶ νὰ μείνῃ ἀκούμητος φρουρὸς εἰς τὴν προσευχὴν διὰ τὰ παιδιά του καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Πατέρα μας τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, παρεπονεῖτο εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγε:

«Ἐγώ, Θεέ μου, ἔκανα τόσα καλά, ἐβοήθησα φτωχούς, δυστυχισμένους, φυλακισμένους, ἀλλὰ τὰ παιδιά μου μοῦ τὰ ἄφησες χωρὶς τὴν προστασίαν Σου καὶ ἀντὶ νὰ μὲ κάνης εὐτυχισμένον καὶ νὰ μὲ ἀγκαλιάσῃ ἡ εὐλογία Σου, μὲ ἄφησες ἔρημον καὶ μοναχὸν νὰ πλανῶμαι εἰς τὴν θλῖψιν. Γι' αὐτὸν καὶ ἐγώ ἔφυγα μακριά σου, διότι ἐπερίμενα τὴν συμπαράστασίν Σου».

Ἄλλὰ δὲν πρέπει, ἀγαπητά μου παιδιά, κατ' αὐτὸν

τὸν τρόπον νὰ ἔχωμεν μέσα μας τὴν πίστιν μας πρὸς τὸν Θεόν.

Ο πατέρας καὶ ἡ μητέρα δὲν πρέπει νὰ χάνουν τὴν πίστιν τους καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὸν Θεόν. Πρέπει μὲ πίστιν ἀκλόνητον καὶ ὑπομονὴν νὰ παρακαλοῦμε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ νὰ μᾶς δυναμώσῃ εἰς τὰς ὕρας τῆς θλίψεως, διότι, διὰ νὰ σώσωμεν τὴν ψυχήν μας, πρέπει νὰ περνοῦμε ἡμέρας θλίψεως.

·Η ἀχαριστία εἶναι δαίμων.

Μιὰ φορὰ κάποια γυναίκα δὲν ἡμποροῦσε νὰ ζῆση ἡ συγχη. Ὄλο νόμιζε πὼς τὴν ἔδερναν πολλὰ βάσανα, χωρὶς βέβαια νὰ ἔχῃ τίποτα στὴν πραγματικότητα. Εἶχε τὴν ἴδεα, ἐπειδὴ δὲν εὔρισκε αὐτὰ ποὺ γύρευε εἰς τὴν πρόχειρον ζωήν της, δὶ τι ἦτο δυστυχῆς καὶ ἀγανακτοῦσε καὶ ἔλεγε:

«Μιὰ ζωὴ μᾶς ἔδωσες, Θεέ μου, καὶ εἶναι ὅλο βάσανα. Πότε πιὰ θὰ πεθάνω νὰ ξεκουραστῶ;»

Αὐτὸ τὸ ἔλεγε κάθε λεπτὸ καὶ δὲν σκεπτόταν, ἀν πέθαινε, ποῦ θὰ πήγαινε ἡ ψυχὴ της.

Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ βρίσκωμε τὸν δρόμον, ποὺ θὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ἀνάπταυσιν τῆς ψυχῆς καὶ ὅχι νὰ ἔχωμεν μέσα στὴ σκέψι μας πάντοτε τὴν ἀχαριστίαν. Η ἀχαριστία εἶναι δαίμων.

Ίδοὺ καιρὸς τῆς προσευχῆς. Ίδοὺ καιρὸς τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς. Ίδοὺ καιρὸς τοῦ «θέλω σωθῆναι».

Μὴ σκέπτεσθε τὸ κακόν, νὰ ἀποφεύγετε τὴν ἄμαρτίαν.

Ἄνθρωπε, μὴ βλέπης τὸν συνάνθρωπόν σου, τί κάνει, διόρθωσε πρῶτα τὰ ίδια σου λάθη καὶ ὕστερα κοίταξε τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Ἡ κατάκρισι εἶναι ἔνα πικρὸν δηλητήριον διὰ τὴν ψυχήν. Φροντίσετε πάντα νὰ ἀποφεύγετε τὸ πικρὸν δηλητήριον, διότι εἶναι γλυκὺ εἰς τὴν προφοράν. Δηλαδή, ὅταν κάνεις τὴν κατάκρισιν, αἰσθάνεσαι ἀγαλλίασιν, διότι προέρχεται ἐκ τοῦ πονηροῦ, ὅτι δῆθεν γνωρίζεις τὰ πάντα.

Διὰ νὰ ἔξαλειφθῇ αὐτὸ τὸ μεγάλο κακό, χρειάζεται νὰ προσανατολισθῆς εἰς τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Προσευχήθητε θεομὰ μὲ νηστεία καὶ ἀλληλεγγύη εἰς τοὺς πάσχοντας, διὰ νὰ βρῆτε τὴν συγχώρησιν καὶ νὰ μὴν ἔσαναέλθῃ αὐτὸ τὸ κακὸν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σας.

Όταν κοιτάμε τὰ ίδια μας ἐλαττώματα πρῶτα καὶ ἐλέγχωμε τὸν ἑαυτόν μας, δὲν θὰ μᾶς μένη καιρὸς διὰ τὸν ἀδελφόν μας...

Τί ποιήσει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν τῆς γῆς;

Ίδού, λέγει ὁ Κύριος: Τὴν πρᾶξιν τὴν ἀγαθὴν ποὺ θὰ συνοδεύεται μὲ ἀγάπη.

Τί ποιήσει ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὴν οὐράνιον βασιλείαν; Τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀλληλεγγύην, τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἐγκράτειαν.

Τί ποιήσει ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχήν του; Τὴν ύπομονὴν εἰς τὰς δοκιμασίας τῆς ζωῆς.

Τί ποιήσει ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ἔχῃ μέσα του τὸν Χριστόν; Συνείδησιν καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον τὴν σκέψιν του.

Ο ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ φόβον Θεοῦ μέσα του καὶ νὰ γίνεται ἀπέναντι στὸν Θεὸν εὐγνώμων. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φροντίζει μὲ ἐπιμέλειαν τὴν σαρκικήν του ἐμφάνισιν, λέγεται σαρκομανῆς, δηλαδὴ ἀφήνει τὶς σπουδαιότερες καὶ οὐσιώδεις φροντίδες καὶ καταφεύγει εἰς τὴν σαρκικὴν λατρείαν. Λατρεύει τὴν σάρκα καὶ παραμελεῖ τὴν ψυχήν. Νομίζει πῶς μὲ αὐτὴν τὴν τακτικὴν δὲν βλάπτει κανέναν.

Καὶ ὅμως κάνει μεγάλο λάθος καὶ πολὺ κακὸ καὶ γίνεται ἔνα κινητήριον ὅργανον τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Αὐτὸ διὰ νὰ φύγῃ, χρειάζεται Θείαν ἐπέμβασιν, ποὺ εἶναι τὸ καταφύγιον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον ἡ Θεία δύναμις διαλύει τὰ βέλη τοῦ Πονηροῦ.

Μὴ γίνεσθε ἄρπαγες, μὴν γίνεσθε ἄθεοι καὶ μολύνετε τὸν χριστιανισμὸν μὲ τὶς διάφορες αἱρέσεις καὶ ἀπιστίες.

Μὴ γίνεσθε συμμέτοχοι εἰς τὰ μέρη ποὺ συναθροίζονται οἱ χιλιασταί. Ἀπομακρυνθῆτε, διότι ἡ ὥρα θὰ πλησιάσῃ καὶ θὰ γίνη ἡ κρίσις ἀπ' τὸν Οὐράνιον Πατέρα.

Μὴ συμμετέχετε εἰς τὰ βλαβερὰ καὶ κρυφὰ καὶ σκοτεινὰ μέρη τοῦ Πονηροῦ, ποὺ σᾶς σκλαβώνουν τὴν αἴσθησιν τῆς ζωῆς καὶ σᾶς δίνουν τὴν ἀνώφελην ὁδηγίαν μὲ τὰ βλαβερά τους βέλη, καὶ κλονίζουν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σας. Τρέξετε εἰς τὸ ἄσβεστον φῶς, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν κακὴν σκέψιν νὰ τὴν ἀφήνετε ἀπροστάτευτη διὰ νὰ διαλύεται.

Τὴν κακὴν ἀπάντησιν νὰ τὴν προσέχετε, νὰ μὴν τῆς δίνετε δρόμον ἀνοιχτὸν καὶ προχωρεῖ ἀλλὰ νὰ τὴν θα-

νατώνετε μὲ τὸ ὅπλον τοῦ Σταυροῦ, νὰ τὴν καταποντίζετε καὶ νὰ τὴν θάπτετε μὲ τὴν ἀγάπην. Τὴν κακὴν τάσιν τῆς σκέψεως νὰ τὴν θανατώνετε μὲ τὸ ὅπλον τῆς προσευχῆς, νὰ τὴν θανατώνετε προσευχόμενοι ἀδιαλείπτως.

Ἡ ἀγάπη, εἶναι τὸ ὡραιότερον ἔνδυμα εἰς τὸν ἄνθρωπον.

**Ἡ Θεοτόκος εῖναι πηγὴ ἀφθαρσίας
καὶ πύργος ἀσφαλείας.**

Οὐρανίον σπίτι καὶ θύρα, ποὺ ὅταν τὴν κρούει καὶ μετανοεῖ ὁ ἄνθρωπος, ποτὲ δὲν μένει ολειστή.

Πύργος ἀγαπημένος.

Πύργος παρήγορος.

Πύργος ἀνακουφίσεως.

Πύργος εὐλογημένος.

Πύργος ἀκαταμάχητος, ποὺ δὲν νικᾶται ποτέ, ἀλλὰ μένει ἀφθαρτος, αἰώνιος ἀθάνατος.

Γι' αὐτὸν νὰ προσεύχεσθε μὲ πίστιν καὶ ὑπομονὴν διὰ νὰ βρῆτε τὴν θύραν τῆς μετανοίας.

Νὰ βρῆτε τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας.

Νὰ βρῆτε τὴν χαρὰν.

Νὰ βρῆτε τὴν ταπείνωσιν.

Νὰ βρῆτε τὴν ἀνακούφισιν εἰς τὰς ὕρας τῆς θλίψεως, τῆς δοκιμασίας καὶ νὰ σκοτωθοῦν τὰ βέλη τοῦ Πονηροῦ, ποὺ μόνον μὲ τὴν προσευχὴν σκοτώνονται καὶ μὲ τὴν καλὴν πρᾶξιν.

Μόνον μὲ τὴν πηγὴν τῆς ἀφθαρσίας καὶ τὴν κραυγὴν τῆς μετανοίας διαλύονται τὰ πεπυρωμένα τοῦ Πονηροῦ κατορθώματα.

Εἶναι ἡ Παναγία τοῦ Θεοῦ εὔλογία καὶ ὅποιος τὴν φωνάζει θέλει σωθῆναι.

Ἡ Παναγία εῖναι ὁ θησαυρὸς τῆς σωτηρίας.

Ἡ Παναγία, τέκνον μου, εῖναι ἡ ἐνδοξότερα καὶ μεγαλυτέρα, εῖναι σωτήριον θησαύρισμα.

Λέγεται σωτήριον θησαύρισμα, διότι κοντά της βρίσκομε τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας. Παναγία μου, Ἔσὺ εἶσαι ὁ θησαυρός μας. Θησαυρὸς λέγεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ δὲν τελειώνει ποτέ, ἀλλὰ πάντοτε ὑπάρχει. Ἡ Παναγία εῖναι μία πηγὴ ποὺ δὲν στερεύει οὕτε τελειώνει. Εἶναι ἀφθαρτη, οὕτε χάνεται οὕτε ἀδειάζει.

Ἡ πηγὴ τοῦ νεροῦ φοβᾶσαι νὰ μὴ στερέψῃ. Ἄλλὰ ἡ πηγή τῆς ἀφθαρσίας δὲν στερεύει ποτέ, διότι εῖναι Θεοῦ κτίσμα. Καὶ ὅτι εῖναι Θεοῦ κτίσμα ποτὲ δὲν φθείρεται. Ἡ Παναγία ἔχει πολλὲς χάρες ἀπὸ τὸν Θεόν, γι' αὐτὸ νὰ τὴν παρακαλοῦμεν σὲ ὅλη μας τὴν ζωήν.

**«Ἐκ Σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος
τῆς δικαιοσύνης».**

Ἄπὸ τὴν ταπεινὴ Μητέρα, τέκνα μου, ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

ὝΩ Πάναγνη Παρθένα, ἀπὸ Σένα ἔλαμψε τὸ φῶς τὸ Ἅγιον καὶ ἀληθινόν.

ὝΩ Πάναγνη Παρθένα, ἀπὸ Ἐσένα τὸ φῶς τὸ χαρούσυνον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν.

ὝΩ ταπεινὴ Παρθένα, ἀπὸ Ἐσένα ἔλαμψε τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης.

ὝΩ ταπεινὴ Παρθένα, ἀπὸ Ἐσένα ἔλαμψε ἡ ἀστερευτὸς πηγὴ τῆς ἀγάπης καὶ μᾶς χάρισε τὴν ἀκλόνητον πίστιν.

**«Ως ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε,
πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».**

ὝΟ, τι ἐδημιουργήθη διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μὲ τὴν αὐτὴν μελέτην ἡ ὅποια πηγάζει ἀπὸ τὸν δημιουργὸν τοῦ Σύμπαντος, τὸν Θεόν.

Ο Θεὸς ἐδημιούργησε τὰ ὄσα ἐν τῇ γῇ. Πρῶτον μᾶς ἔχάρισε τὰ γῆινα ἀγαθὰ καὶ μετὰ τὸ πέρασμα τῆς ζωῆς μᾶς χαρίζει τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. Άλλα, διὰ νὰ πλησιάσω μεν τὰ οὐράνια ἀγαθά, πρέπει ἡ ζωὴ μας ἐν τῇ γῇ νὰ αὐξάνη μὲ τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν ἐνάρετον ζωὴν καὶ τὴν ἀγνήν. Ἡ ἀγνὴ ζωὴ θέλει προσευχή, θέλει μελέτη, θέλει ὑπομονή, θέλει ἐγκράτεια. Ἡ ἐπιμέλεια αὐτῶν ἐπιβάλλεται αὐστηρῶς εἰς τὴν κάθε ἡμέραν ποὺ περνᾶ καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν ζωὴ μας.

Μὲ τὰ γραφόμενά μου, τέκνα μου, πρέπει ὅλοι σας νὰ συνταυτίζεσθε. Συνταύτισις θὰ πῇ, νὰ κάνετε χρῆσιν τῶν διδαγμάτων μου, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸ οὐράνιον θησαύρισμα καὶ λάμπουν σὰν φωτεινὰ ἀντικείμενα. Νὰ τὰ πλησιάσετε καὶ νὰ τὰ ἀπολαύσετε, ὅστε νὰ χρησιμεύσουν σὰν πολύτιμα διαμάντια εἰς τὴν πρόχειρον ζωὴν σας καὶ νὰ μὴν ξοδεύετε τὸν καιρόν σας, ποὺ εἶναι πολύτιμος καὶ λίγος.

«Ροήν μου τῶν δακρύων μὴ ἀποποιήσης
ἡ τοῦ παντὸς ἐκ προσώπου πᾶν δάκρυον
αφηρηκότα, Παρθένε, Χριστὸν κυήσασα».

Οταν βλέπωμεν τὸν νεκρόν, πρέπει ἀμέσως νὰ ἐρωτῶμεν τὸν ἑαυτόν μας: «Ποῦ πῆγε τὸ ἄνθος, ἡ ψυχὴ του, καὶ δὲν μᾶς ὅμιλεῖ, δὲν μᾶς προσέχει; Ποῦ πῆγε ἡ ἀξία του, ποῦ πῆγε ἡ χαρά του; Πῶς ἔμεινε νεκρὸς χωρὶς νὰ βλέπῃ τριγύρω του; Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκανε τὸ νεκρὸ σῶμα νὰ ἀνθίζει; Η ψυχὴ του.

Εἶναι ἡ ψυχή του ποὺ τὴν ἔδωσε ὁ Θεός, ὅταν ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἐφύσησε τρεῖς φορὲς. Καὶ ποῦ πῆγε ἡ ψυχή; Σὲ ποίαν κατάταξιν; Εἰς τὴν Πύλην τοῦ Παραδείσου ἢ εἰς τὸν χαμόν; Τὰ χρόνια ποὺ ἦταν μέσα εἰς τὸ σῶμα, ποίαν σκέψιν καὶ ποίαν φροντίδα ἔδωσαμε δι’ αὐτὴν, ἐνόσω ἔχειραμε δτι μίαν ἡμέραν, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἀφῆσῃ τὸ σῶμα καὶ θὰ ἔγκατασταθῇ εἰς τὴν αἰώνιότητα τοῦ οὐρανοῦ; Ἐφ’ ὅσον ἔχομε διαβάσει τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μᾶς λέγει καθαρά, δτι ἡ ψυχὴ δὲ θὰ ἀποθάνῃ καὶ θὰ μείνῃ ἀθάνατος, γιατὶ δὲν τὴν ἀκοῦμε, ὃ ἄνθρωπε, τὴν φωνὴν αὐτὴν ποὺ εἶναι διαπεραστικὴ καὶ ἀντανακλᾶ καὶ μᾶς γεμίζει τὴν ζωὴν ἀγάπη;

Τί ἔκαμες, ὃ ἄνθρωπε, γι’ αὐτήν; Ποίαν χαρὰ τῆς ἔδωσες; Ἀγαποῦσες, βοηθοῦσες τοὺς πάσχοντας, εἴχες τὴν ὑπομονὴν εἰς τὴν θλίψιν τῆς ζωῆς, φύλαγες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, κοίταζες τοὺς γονεῖς σου εἰς τὴν ὥραν τοῦ γήρατος; Παρηγόρησες φυλακισμένους, πότισες διψασμένους, ποὺ διψοῦσαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου; Ἐδωσες χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν καταδικασμένους ἐκ τῆς συκοφαντίας, ἔκρυψες τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν σκόρπισες τὴν ὥρα τῆς συμφορᾶς; Ὡς ἄνθρωπε, σκέφτηκες τὴν ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα, ποὺ θὰ κυλοῦν τὰ δάκρυα κρυφὰ καὶ θὰ ξητᾶς τὴν βοήθειαν τοῦ εὔσπλαχνου Θεοῦ;

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι δταν ἐννοήσω τὸν θάνατον. Διατί; Ἐφ’ ὅσον ὑπῆρχεν ἡ σωτηρία, διατί δὲν ἔπραξες τὸ ὄρθον, μόνον ἀφησες τὴν σκέψι σου ἀχαλίνωτον καὶ ἡ ἄνθισις τῆς ψυχῆς σου ἐμαράνθη; Μὲ πόνον καὶ ζοήν μας τῶν δακρύων τὴν ὥρα αὐτὴ παρακαλοῦμεν τὴν Παναγία νὰ μᾶς λυτρώσῃ.

Ἐσύ, Παναγία μου, ὅταν τρέχουν τὰ δάκρυα, Παναγία μου, μὴ μὲ ἀφήσης. Ἐσὺ ποὺ εἶσαι μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔχεις τὴν ἀγάπην, μῆλησε εἰς τὸν υἱόν σου νὰ φέξῃ τὴ ματιά του νὰ μᾶς λυτρώσῃ.

«Ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων Σου
ἀγαλλιάσομαι».

ὔτο, τέκνα μου, σημαίνει ὅτι, ὅταν μᾶς σκεπάζουν οἱ πτέρυγες τοῦ Κυρίου, ἡ ψυχή μας βρέσκει τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἄγαλλίασις θὰ πῆ, ὅπως εἴπαμε, ἔξεκούρασις πνευματική, χαρά οὐράνια ποὺ ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου δὲν παραστρατεῖει εἰς τὸν δρόμον τοῦ Πονηροῦ, ἀλλὰ τρέχει στὸ καλὸ καὶ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ κακοῦ.

Αἱ πτέρυγες τοῦ Κυρίου, ἃς μᾶς τυλίγουν καὶ ἃς μᾶς σκεπάζουν πάντοτε, διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγαλλίασιν τῆς ψυχῆς.

Ἄς μᾶς περιτυλίγουν μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας.

Εἶναι ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὸ νὰ σὲ σκεπάζῃ ἡ πτέρυγά Του.

Πτέρυγα θὰ πῆ ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ, δι’ αὐτὸ λέμε:

«Ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου. Ἐν τῇ προστασίᾳ σου, ἐν τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου τῇ στοργικῇ, τῇ ἀνεξαντλήτῳ».

Διότι εἶσαι Κύριε:

Διὰ τὸν θλιψμένους στοργή.

Διὰ τὸν ἀδικημένους δικαιοσύνη.

Διὰ τὸν ὁρφανὸν πατρικὴ προστασία.

Σὲ παρακαλοῦμεν, Κύριε, νὰ μᾶς σκεπάξουν, νὰ μᾶς τυλίγουν οἱ πτέρυγές Σου οἱ τόσον γεμάτες ἀγάπη καὶ στοργὴ καὶ νὰ μᾶς δίνουν νέες ἐλπίδες, νὰ βαδίζωμεν εἰς τὸν νέον χρόνον ἀκούραστοι καὶ πιστοὶ εἰς τήν προσταγήν σου τὴν ἀγαπητήν.

Ὄταν ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται κοντὰ εἰς τὸν Θεόν, μόνον τότε ἀπολαμβάνει τὴν σκέπην τῶν πτερύγων. Ἡ σκέπη τῶν πτερύγων εἶναι δι’ ὅλον τὸ σύμπαν.

Γράψε τώρα γιὰ τὰ ἔνειτεμένα παιδιά, ποὺ στέλνουν τὸν ὀβολόν τους διὰ τὴν ἐκκλησίαν:

«Ἔνειτεμένα μου παιδιά, μὲ πίστι στὴν καρδιά σας νὰ ἔχετε θεία χαρὰ πάντα μέσ’ στὴν ζωὴν σας. Πάντα νὰ λάμπῃ στὴν ψυχή σας ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης νὰ ἔχετε ἀγαλλίασιν στοὺς μυστικούς σας πόνους. Ὄπου καὶ ἂν πάῃ ὁ χριστιανὸς ἔχει τὴν ὅμιορφιάν του.

Μέσ’ στὴν ψυχή του βρίσκεται ἡ ἀκράδαντός του πίστις, θυμάται τὴν πατρίδα του, τὴν ὅμιορφη ἐκκλησιά του, τοῦ Ἰησοῦ μας τὴν χαρὰ ποὺ λάμπει στὴν καρδιά του».

Μὴ φροντίζετε ἀδιαλείπτως διὰ τὴν οἰκονομικήν σας κατάστασιν.

Μὴ σκέπτεσθε διὰ τὸ αὔριον καὶ φροντίζετε μὲ πεποίθησιν, ὅτι θὰ εἴσθε ὑγιεῖς.

Μὴ φροντίζετε διὰ τὰ φθαρτὰ ὑλικὰ καὶ κουράζεσθε.

Μὴ φροντίζετε διὰ τὴν ἔξασφάλισιν τῆς ζωῆς σας, διότι αὐτὸ μόνον ὁ Κύριος τὸ γνωρίζει.

Φροντίζετε μόνον διὰ τὴν καλὴν πρᾶξιν καὶ ὅλα θὰ τὰ ἔχετε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ λόγοι τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς δὲν παίρνουν ἀναβολήν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, ποὺ δίνει ὁ Κύριος ἀναβολήν, διὰ νὰ μετανοήσῃ ὁ ἀνθρωπος, νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ξητήσῃ τὴν συγχώρησιν.

Ἄνήσυχος ὁ χριστιανὸς δὲν ξεύρει τὶ νὰ κάνῃ, ποιὸν δρόμον νὰ διαβῇ, τὸν Ἀνω ἢ τὸν κάτω.

Ἄνω δρόμον ἐννοῶ, τὴν ἀγάπην, τὴν εὐλογίαν, τὴν καρτερίαν, τὴν ἀφθαρσίαν τῆς ψυχῆς.

Κάτω δρόμον ἐννοῶ τὴν Θεοῦ κατάρα. Προσέξετε, τέκνα, νὰ μὴν κλάψῃ ποτὲ ἢ καρδιά σας.

Λόγος Θεοῦ τὸ Σύμπαν.

Λόγος Θεοῦ ἢ ψυχῆ.

Λόγος Θεοῦ ἢ ζωὴ καὶ ὅποιος δὲν ἀκούει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἔχῃ ποτὲ τὴν εὐλογίαν του.

«Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες
εὐφράνθητε σήμερον».

Ἐγράφη τὴν νύχτα τῆς Ἀναστάσεως.

 ολλὲς φορὲς τὰ τέκνα τοῦ Κυρίου ὄμιλοῦν περὶ τῶν λέξεων «νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες» ποὺ λέγονται κατὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ οἱ χριστιανοί ἀγάλλονται.

Βεβαίως, ὁ Κύριος μᾶς ἄφησε αὐτεξουσίους νὰ πορευθῶμεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀγάπης, τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς νηστείας. Ἀλλὰ ἐμεῖς, οἱ ἀνθρώποι, οἱ ὅποι οἱ ἔχομεν πάντοτε τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τοῦ Κυρίου, πρέπει νὰ κατατάξωμεν καὶ νὰ ἐφαρμόσωμεν τοὺς λόγους Του, νὰ γίνονται ἀκέραιοι. Ἡ νηστεία εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεται γιὰ νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς λόγους Του καὶ ὅχι νὰ εὐφραίνωμεν τὴν σάρκα καὶ νὰ κάνωμε ἐκμετάλλευσι τῶν λόγων Του. Ἄν ἡ ύγεια εἶναι ἀνθηρή, ἡ νηστεία ἐπιβάλλεται, ὅχι εἰς τοὺς πάσχοντας, ἀλλὰ εἰς τοὺς ὑγιεῖς. Εἴδατε πόσον ὁ καλὸς Θεὸς μᾶς φροντίζει καὶ ὑπομένει εἰς τὰς τόσους θλιβερὰς πράξεις ποὺ δημιουργοῦμεν ἀπέναντί Του; Ἐκεῖνος μᾶς ἔφερε στὴν ζωὴν καὶ πάλι μᾶς παίρνει κοντά Του. Ποίαν λοιπὸν στάσιν ταπεινοφρούσύνης θὰ προσκομίσωμεν ἐνώπιόν Του; Θὰ γίνωμεν ἀνάξιοι Του, ἃν παίρνωμεν ἐπιπόλαια το «νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες», χωρὶς νὰ τὸ μελετήσωμεν καὶ νὰ τὸ ἀναλύσωμεν. Ὁ Κύριος μᾶς ἄφησε στὴν θέλησίν μας. Μᾶς δοκιμάζει. Περιμένει καθαρὴ τὴν ψυχήν μας, εἰς τὴν ἀθάνατον ζωήν. Χωρὶς τὴν ἐγκράτειαν τῆς σαρκός, μὲ λαιψαργίαν καὶ καταχρήσεις, τὴν ἀθάνατον ζωὴν εἶναι λίγο δύσκολο νὰ τὴν κερδίσωμεν.

**Ἡ προσκύνησις τῶν ἀγίων εἰκόνων
εἶναι τιμὴ πρὸς τὸν εἰκονιζόμενον Ἀγιον.**

δὸνὰ προσεύχεσαι ἔμπροσθεν τῶν ἀγίων εἰκόνων, δταν εἰσέρχεσαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶναι μία τιμὴ πρὸς τοὺς Ἀγίους, διότι αἰσθάνεσαι τὴν ἀναξιότητά σου καὶ θερμῶς παρακαλεῖς διὰ τὴν ἀθάνατον ψυχήν σου νὰ ἔμφανισθῇ ἀγνῆ καὶ ταπεινὴ ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου μετὰ θάνατον. Διὰ νὰ εὔρῃ αὐτὸ τὸ μεγαλεῖον ἡ ψυχή, πρέπει, δταν εἶναι μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, νὰ φροντίζῃ ὁ ἀνθρωπος νὰ τὴν περιβάλλῃ μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπομονῆς. Ω ἀνθρωπε, φρόντισε πολὺ νὰ ἔχῃ ἡ ψυχή σου ἀνάπταυσιν αἰωνίαν.

**Φυλάξετε τὴν θύραν τῆς σκέψεως
κλειστὴν εἰς τὸν Πονηρόν.**

Πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὴν θύραν τῆς σκέψεως ἀνοικτὴν μόνον εἰς τὸ καλόν, διότι ἡ σκέψης ἔχει θύραν.

Ἐνόσω ἔνδυομεν πῶς πράττομεν κάτι πρὸς ζημίαν τῆς ψυχῆς, γιατὶ δὲν κλείνομεν τὴν θύραν;

Γιατὶ δὲν τὴν φυλάγομεν κλειστὴν καὶ ἀκαταμάχητον, μόνον τὴν ἀνοίγομεν διάπλατα εἰς τὸ μὴ ἀγαθόν; Μὴ ἀγαθὸν εἶναι ὁ Πονηρός.

Δι’ αὐτὸ χρειάζεται νὰ γίνεται καλλιέργεια μὲ συστηματικὲς πράξεις καὶ φιλεργίες πρὸς ἀναγέννησιν τῆς ψυχῆς. Εἴθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ γεμίσῃ τὴν ζωήν μας μὲ τὴν ἀγάπην του πρὸς ἡμᾶς.

Τὰ κρυπτὰ σκῆπτρα τῆς ἀμαρτίας
όμοιάζουν μὲ παράνομον καλλιέργειαν.

Ωδὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἐκκλησία καὶ οἱ ἰεροὶ λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ εἶναι γραμμένοι ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους μὲ ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἅγιου Πνεύματος.

Αὐτοὶ οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου, μένουν καὶ θὰ μένουν αἰώνιοι καὶ θὰ ἀγιάζουν καὶ θὰ ἀναζωογονοῦν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὑπάρχουν εἰς τὴν καρδίαν κρυπτὰ σκῆπτρα τῆς ἀμαρτίας, ποὺ ὁμοιάζουν μὲ τὴν παράνομον καλλιέργειαν καὶ οἵπτουν τὴν ψυχὴν εἰς τὸ κενόν, ὥστε νὰ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ.

Πρέπει νὰ ἀφήσετε τὰ βλαβερὰ σκῆπτρα νὰ βυθιστοῦν εἰς τὸν χαμόν καὶ νὰ γεννηθοῦν σκῆπτρα μὲ ἀγάπην καὶ πίστιν.

Τὰ βέλη τοῦ Πονηροῦ εἶναι πλεγμένα μὲ ἀτσαλέντιους κόμπους καὶ καταστρέφονται μόνον μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προσευχήν.

Τέτοιους κόμπους μὴν τοὺς ἀφήνετε νὰ σᾶς πλησιάζουν καὶ νὰ σᾶς κάνουν τὴν ζωὴν ἐφιαλτικήν καὶ νὰ μὴ μπορῆτε νὰ αἰσθανθῆτε τὰ ἀγαθὰ πλούτη τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Πλουτίσετε τὴν σκέψιν σας μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τὴν εὔσπλαχνη γλυκειὰ ματιά Του, ποὺ ζωογονεῖ τὴν κάθε χριστιανικήν ὑπαρξίαν.

Μὴν πλανᾶσθε, ἀδέλφια, διότι εὑμεθα ζυμωμένοι ὅλοι μὲ τὴν πνοὴν τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι ἀστείορευτη.

‘Ο ἄνθρωπος ποὺ ἐργάζεται μὲ πονηρὴν σκέψιν ποτὲ δὲν εὑδοκιμεῖ.

Ο ἄνθρωπος ποὺ ἔχει πονηρὴν διάθεσιν, ποτὲ δὲν θὰ ἔξελιχθῇ στὸ καλό, ἐὰν δὲν ἀπομακρυνθῇ μὲ προσοχὴν ἀπὸ τὸ πονηρόν.

Ἡ κακία εἶναι πονηρὴ ἐνέργεια, εἶναι ἐνέργεια τοῦ μὴ ἀγαθοῦ.

Ο κακὸς ἄνθρωπος ποτὲ δὲν θὰ δῆ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο κακὸς ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε μπλεγμένος στὰ δίχτυα τοῦ Πονηροῦ.

Ο κακὸς ἄνθρωπος εἶναι πάντα κουρασμένος καὶ σκλαβωμένος.

Ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὰ χαρτοπαίγνια.

Οἱ πραγματικὸι χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ συχνάζουν στὰ χαρτοπαίγνια, ἀλλὰ νὰ βοηθοῦν τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ ἐργάζωνται διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Πρέπει μὲ ταπεινὴν καρδίαν νὰ ἀπομακρύνθουν ἀπὸ τὸ πονηρὸν καὶ μὲ ἐπιτακτικὴν θέλησιν νὰ ἐπιβληθοῦν πρὸς τὸ καλόν, διότι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τρέχουν εἰς τὰς συγκεντρώσεις τοῦ ἀκαθάρτου πνεύματος.

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θέλει νὰ περπατᾶ τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ βρίσκῃ τὴν χαρά, τὴν πνευματικὴν χαρὰ – τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἀληθινὴν χαρὰ μέσα στὴν ψυχὴν του καὶ δχι τὴν σατανικὴν ἐνέργειαν, ἥ ὅποια ωρίζει τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ἀμαρτίαν.

Οἱ γονεῖς νὰ προσέχουν τὰ τέκνα των. Πρέπει νὰ ἔχουν μέσα στὴν σκέψιν των, μήπως τὰ τέκνα των μὲ τὴν κοσμικὴν ἐμφάνισιν ἀφήνουν τὴν σκέψιν των νὰ πλανᾶται εἰς τὴν ἀμαρτίαν, χωρὶς νὰ σκέπτωνται τὴν αἰώνιον χαρὰν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς. Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ διδάσκωνται τὰ ἀδέλφια μας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐδίδασκε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἥνοησαν οἱ ἔνοι λαοὶ καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον. Ὡταν δυνατὸς εἰς τὸν λόγον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἵτο φωτισμένος μὲ τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ βροντοφωνοῦσε εἰς τὴν διδασκαλίαν του, νοοθετοῦσε, ἐκαυτηρίαζε καὶ ἐπλημμύριζεν ἡ καρδιά του ἀπὸ ἀγάπην, χαράν, ταπείνωσιν καὶ ὑπομονήν.

Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν πῆγαν χαμένα.

Μήπως πάει χαμένος ὁ κόκκος τοῦ σιταριοῦ ὅταν μένει κατὰ τοὺς ἀτελείωτους χειμῶνας μέσα στὴ γῆ; Βρίσκεται σκεπασμένος κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ δὲν παθαίνει τίποτε, ὥσπου νὰ θερμανθῇ καὶ νὰ φυτρώσῃ. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωμεν ζυμωμένη τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπομονὴν μὲ πίστιν θερμὴ μέσα μας, διὰ νὰ ξεφυτρώσῃ τὸ σιτάρι καὶ νὰ δώσῃ τὸν καρπόν του.

“Οπως χωρὶς τὸ σιτάρι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ, ἔτσι καὶ δίχως τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἡμπορεῖ πνευματικὰ νὰ εύδοκιμήσῃ.

Μὴ φροντίζετε μόνον διὰ τὰ ὑλικὰ ἀγαθά.

Μὴ φροντίζετε μόνον διὰ τὴν εὐπρέπειαν στὴν πρόχειρον ζωήν σας.

Μὴ φροντίζετε μόνον διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς παρούσης ζωῆς.

Φροντίζετε μόνον νὰ ὑπερπηδᾶτε τὴν κάθε θλῖψιν,
ποὺ ὁ καθεὶς λαμβάνει χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί.

Φροντίζετε μόνον νὰ μὴν περνᾶ ἡ κάθε ἡμέρα χωρὶς
νὰ ἐλέγχετε τί καλὸν ἐποάξατε διὰ τὴν ἀναγέννησιν
τῆς ψυχῆς.

Μὴ φροντίζετε μόνον πῶς θὰ ἐμφανισθῇτε ἐνώπιον
τοῦ κοινοῦ διὰ νὰ σᾶς θαυμάσουν.

Μὴ φροντίζετε μόνον διὰ τὴν παρουσίαν σας ἐνώ-
πιον τῶν ἀνωτέρων σας.

Μὴ φροντίζετε μόνον διὰ τὴν προετοιμασίαν σας
διὰ τὸ καθεὶς ποὺ σᾶς ἔλκει εἰς τὴν πρόχειρον ζωήν,
διότι ἥρθαμε διὰ νὰ ζήσωμεν μὲ ἀγάπην πρὸς τὸν συ-
νάνθρωπόν μας, νὰ τὸν περιθάλψωμεν ἐν ὅρᾳ λύπης
καὶ συμφορᾶς. Ὁ Κύριος ἀπέθανε διὰ τοῦ σταυρικοῦ
θανάτου καὶ ὑπέμεινε τὶς μαστιγώσεις τῶν ἀπίστων.
Πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ὑποφέρωμεν διὰ τὴν ἀγάπην Του
πρὸς ἡμᾶς καὶ νὰ γινώμεθα συμπαραστάτες εἰς τοὺς πά-
σχοντας, ποὺ στεροῦνται πνευματικῶς καὶ σωματικῶς.
Αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν
δύναμίν του καὶ νὰ εἴμεθα μετριόφρονες καὶ ὀλιγαρχεῖς.

Μὴ μένετε λοιπὸν ἀδρανεῖς καὶ μὴ νομίζετε ὅτι
εἴσθε εἰς θέσιν νὰ ζήσετε ζωὴν ἐνάρετον, ἄνευ τῆς πα-
ρουσίας τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

**Δὲν πρέπει νὰ κερδίζωμεν ὑλικὰ ἀγαθὰ
μόνον διὰ τὸν ἔαυτόν μας.**

Εἶναι ἀνάγκη νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν ψυχήν μας
διὰ μέσου τῆς προσευχῆς, καὶ νὰ ζητῶμεν τὴν βοήθειαν
τοῦ Θεοῦ, νὰ μᾶς δυναμώνῃ τὴν σκέψιν μας πρὸς τὸ

ζῆν μὲ ἄριστες διαθέσεις, ποὺ δὲν ζημιώνουν τὴν ἀθάνατον ψυχήν. Νὰ φροντίζωμεν καὶ νὰ βαδίζωμεν μὲ τὴν καλὴν ἀρχήν, πρὸς τὰ ἐμπρός, διὰ νὰ κερδίσωμεν τὰ ὑλικά ἀγαθά, ποὺ πρέπει ἀπὸ αὐτὰ νὰ διαθέτωμεν εἰς τὰς ὑπάρξεις ποὺ ὑποφέρουν εἰς τὴν ζωὴν καὶ στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου.

Δὲν πρέπει νὰ κερδίζωμεν ὑλικά ἀγαθά μόνον διὰ τὸν ἔαυτόν μας. Νὰ στρέψωμε τὴν σκέψιν μας πρὸς τὸν συνάνθρωπόν μας.

Τότε μόνον ὁ Θεὸς βοηθᾶ καὶ εὐλογεῖ τὰ τέκνα του, νὰ ἀπολαμβάνουν ὑλικά ἀγαθά, τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ εἴναι μόνον διὰ τὰς ἀποθήκας τοῦ ἄφρονος ἐκείνου πλουσίου. Ὄταν ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου λειτουργεῖ μὲ αὐτὰς τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς καὶ ἔχει τοιαύτας διαθέσεις, ὁ Κύριος εὐλογεῖ καὶ ὑψώνει τὸν ταπεινὸν αὐτὸν δοῦλον ποὺ σκέπτεται ὁρθά. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔχαρισε τόσα ἀγαθὰ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ σώματος, ἀλλὰ μᾶς ἔγραψε τοὺς νόμους Του καὶ τοὺς ἐδίδαξε σαφῶς καὶ μᾶς ἔφησε αὐτεξουσίους νὰ ἀκολουθήσωμεν Αὐτὸν καὶ νὰ γίνωμε πιστοί ὥπαδοι Του καὶ ὅχι νὰ γίνωμε ὅργανα τοῦ Σατανᾶ καὶ νὰ πλανώμεθα συνεχῶς μὲ διάθεσιν ἄνευ λογικῆς. Πλησιάσετε χωρὶς δισταγμούς.

Πλησιάσετε χωρὶς νὰ εἴσθε ταλαντευόμενοι καὶ νὰ πελαγώνετε εἰς τὸ πέλαγος τῶν θλίψεων. Πλησιάσετε χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν ποὺ σᾶς κουράζει καὶ δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ ζήσετε κοντὰ εἰς τὸν Χριστόν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐνδυθῆτε τὴν σεμνὴν στολὴν. Ἐνδυθῆτε τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἀγάπης. Ἐνδυθῆτε τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ μὴν ἀφήνετε τὴν σκέψιν σας νὰ πλανᾶται εἰς τὸν αἰθέρα τῆς ἀμαρτίας ποὺ ἀναστατώνει τὸν ψυχικόν

σας κόσμον μὲ τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, τὰ δέ ποια σᾶς ἔλκυουν καὶ σᾶς σύρουν εἰς τὸν χαμὸν τῆς ψυχῆς. Ἡ χριστιανικὴ ἐνδυμασία εἶναι ὅπλον ἀγάπης, ὅπλον τοῦ Σταυροῦ, ὅπλον τῆς ἀρετῆς, ὅπλον τῆς ὑπομονῆς, ὅπλον εἶναι καὶ ἡ νηστεία τῆς γλώσσης, ὅπλον καὶ ἡ νηστεία τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν. Ἄν δὲ ἀνθρωπος ἔχῃ ὅλα αὐτά, ἔχει τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ψυχῆς του. Ὁ Κύριος μᾶς ἀφῆσε αὐτεξουσίους. Ἀλλὰ ποιὸν δρόμον πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν ἵνα μὴ παραπλανήσωμεν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου; Πρέπει νὰ γίνωμεν ἰκανοί, νὰ πλησιάσωμεν τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν, ποὺ περιμένει τὴν ψυχὴν νὰ ἔλθῃ καθαρή. Ἀμήν.

Μὴ μεριμνᾶτε εἰς τὴν ζωήν.

Μὴ μεριμνᾶτε καὶ χάσετε τὴν ψυχήν σας.

Μὴ μεριμνᾶτε διὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Μὴ μεριμνᾶτε διὰ νὰ ἔχετε εἰς τὴν ζωήν σας σύντροφο τοὺς Ἅγιους τοῦ Θεοῦ.

Μὴ μεριμνᾶτε καὶ ἀμαρτάνετε. Ἀφήσετε τὴν μέριμναν καταποντισμένην καὶ χαμένην. Προσεύχεσθε ἀδιαλείπτως καὶ παρακαλεῖτε τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παναγίαν νὰ ὁδηγοῦν τὴν σκέψιν σας εἰς τὸ ἀγαθόν.

**Πῶς θὰ κρατήσωμεν τὴν χριστιανικὴν
Ὥρθοδοξίαν ἐκκλησίαν εἰς ἀκεραιάν ἀκμὴν
ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ Πονηροῦ.**

Ολοι μαζὶ οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς Του καὶ δλοι μαζὶ νὰ προσπαθοῦμε ἐνωμένοι νὰ κυκλώνωμε τοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ εἶναι μακρὺὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Διὰ νὰ τὸ κατορθώσωμεν αὐτὸ πρέπει νὰ προσευχώμεθα ἀδιαλείπτως, νὰ ζητοῦμεν ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητον ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ νὰ μᾶς γεμίζῃ τὴν σκέψιν μας μὲ τὴν ἀνταύγειαν τῆς θείας χάριτος, ποὺ λούζει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.

Πρέπει νὰ ὀμιλοῦμεν μὲ ἀγάπην.

Πρέπει νὰ κηρύγγωμεν τοὺς θείους λόγους.

Πρέπει νὰ ἀνοιγώμεν τὴν φωνὴν μας εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου. «὾Ω, ἀγαπητὲ μου ἀδελφέ, πόσο θὰ ἥθελα νὰ ἔλθης εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ ἀγιάσης τὴν ψυχήν σου».

Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν καρνάβαλον, ποὺ μεταβάλλει τὴν ὄμορφιά σας εἰς παίγνιον σατανικόν.

Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν καρνάβαλον, ποὺ σᾶς παρεκτρέπει σὲ ποικίλας ἐνδυμασίας.

Προσέχετε τὰ χεῖλη σας νὰ μὴν ψιθυρίσουν ἀπρεπα λόγια καὶ κάνετε τὸ στόμα σας νὰ εἶναι περιβεβλημένον μὲ θανατηφόρα μόρια τοῦ Πονηροῦ.

Μὴν παίρνετε τὸ καθετὶ χωρὶς φόβον Θεοῦ.

Ὥ Χριστιανοί, μὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς ἐπισκιάζῃ ἡ κακία ποὺ σᾶς κάνει δυστυχισμένους καὶ σᾶς φύγει τὸ δηλητήριον τοῦ Πονηροῦ.

Σᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν προσευχὴν καὶ σᾶς ἐκμεταλλεύεται μὲ τὶς πανουργίες καὶ τὶς διαβολικὲς ἐνέργειες. Διότι τὸ πονηρὸν πνεῦμα θέλει νὰ σᾶς κάνῃ ὄπαδούς του. Ὥ Χριστιανοί, ἀφήσετε τὴν καρδιά σας ἀνοιχτή πρὸς τὴν ἀγάπην. Ἀφήσετε τὰ παραπτώματά σας καὶ ἐλάτε κοντὰ εἰς τὸν Χριστόν.

Διὰ τὸ κάπνισμα.

Εἰς τὴν θέσιν ποὺ ὑπάρχουν εἰκόνες Ἅγιων, ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα. Εἴναι μεγάλη ἀσέβεια καὶ δείχνει ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ πονηροῦ, διότι δὲν σεβόμεθα τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ γενικά, τὸ κάπνισμα βλάπτει τὰ κύτταρα τοῦ ἔγκεφάλου καὶ ὅλον τὸν ὁργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ μυστήριον τῆς ἀνθρωπότητος κρύπτεται εἰς τοὺς Οὐρανούς.

 δὲ μυστήριον τῆς ἀνθρωπότητος κρύπτεται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ δίνει στὴν ψυχὴ τὴν αἰσθησιν νὰ αἰσθάνεται τὰ πέριξ αὐτῆς.

Ὅταν δύο ἄνθρωποι μαλώνουν καὶ δὲν ξεύρουν τί ζητοῦν ὁ ἔνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἴναι κάτι τὸ φρικτόν. Ἐφόσον εἴμεθα πρόχειροι ἐπάνω στὴ γῆ καὶ βλέπομε τὸν πραγματικὸν χαμὸν τῆς σαρκός, πῶς γινόμεθα

ἄρπαγες καὶ μοχθηροὶ ὁ ἔνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου; Λίγη προσοχή, νὰ γίνετε συνετοὶ καὶ καρτεροικοί, διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ὕδρα τῆς ἀναστάσεως, διὰ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἐκλεκτῶν Αὐτοῦ. Εὔημερεῖ προκαταβολικῶς ἡ ψυχὴ καὶ χαίρεται, ὅταν ὁ ἀνθρώπος αἰσθάνεται καὶ προσέχει ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους, ποὺ διατρέχει εἰς τὴν ζωήν του.

Προσέχετε καὶ μὴν ἀφήνετε τὴν σκέψιν σας νὰ πλανᾶται εἰς τὰ ἄπορεπα μέρη, τὰ ὅποια εἶναι τοῦ Πονηροῦ. Μόνον νὰ ἀφήνετε τὴν σκέψιν νὰ ἀγάλλεται εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ νὰ ποιῇ τὰ ἀγαθὰ καὶ νὰ ξητήτε νὰ τὰ ἔγκολπώνεσθε, νὰ τὰ συνδέῃ ἡ θέλησις τοῦ Κυρίου.

Ἀφήσετε τὴν σκέψιν σας ἀμόλυντη καὶ καθαρῆ, χωρὶς δισταγμοὺς καὶ ἐπισκιάσεις τοῦ κακοῦ. Ἀφήσετε τὴν σκέψιν σας νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον τὸν ἀληθινὸν, τὸν δρόμον τὸν χαραγμένον ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ. Ἀφήσετε τὴν σκέψιν σας νὰ τὴν ἐπισκιάσῃ ἡ ἀκλόνητη ἀγάπη, ἡ ἀληθινή, ἡ πραγματική, ἡ εὐλογημένη ἀπὸ τὸν Κύριον, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Διότι μόνον ἡ οὐράνια χαρὰ φωτίζει τὴν ψυχήν μας καὶ τὴν ἐνθαρρύνει εἰς τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν. Μόνον ἡ οὐράνια χαρὰ τοῦ Κυρίου μπορεῖ νὰ μᾶς ἐπισκιάσῃ καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ τὴν σκέψιν, χωρὶς τὸν δισταγμόν, ὁ ὅποιος ὑπάρχει πολλὲς φορὲς μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ βρίσκεται μακρὰν τοῦ Κυρίου καὶ προχωρεῖ χωρὶς τὴν διάνοιάν του καθαρῆν.

Μόνον οἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν μᾶς βοηθοῦν καὶ μᾶς ἐνδυναμώνουν καὶ χαρίζουν τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου, ἡ ὅποια εἶναι ἡ μεγαλυτέρα καὶ ἐνδοξότερα καὶ ἡ Ἁγία καὶ ἡ ἀμόλυντος.

Γι' αὐτὸ, νὰ προσαρμόζετε τὴν σκέψιν σας πάντα

στὸ ἀγαθόν, προσανατολισμένοι εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου.

Μόνον οἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν καὶ οἱ Ἀγγελικὲς ἀνταύγειες θὰ μᾶς φυλάξουν ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ Πονηροῦ, ποὺ βρίσκει ἔδαφος μέσα στὴν σκέψιν μας καὶ μᾶς κάνει νὰ μὴν πλησιάζωμεν καὶ νὰ μὴν εὑρισκώμεθα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου

Μόνον οἱ Οὐρανιες Δυνάμεις θὰ μᾶς ὀδηγήσουν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας, διότι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἡ μεγαλυτέρα χαρά.

Όταν κατορθώσει ὁ χριστιανὸς νὰ σώσῃ τὴν ψυχήν του, τότε θὰ χαρῇ τὴν χαρὰν τὴν οὐρανιον καὶ θὰ ἀγάλλεται καὶ θὰ βρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου.

**Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς εἰς τὴν γῆν,
θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.**

Ἄγαπητά μου τέκνα,

Ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν ζωὴν ποὺ ἥρθαμε θὰ ἀπολαύσωμε θησαυρούς, θὰ ἀποκτήσωμεν τὰ πάντα τῆς φύσεως. Ἄλλα ποιὸ τὸ ἀποτέλεσμα; Θὰ ἀποθάνωμεν καὶ θὰ ταφῶμεν εἰς τὴν γῆν ὅπου ἀπὸ ἐκεῖ ἐπλάσθημεν. Τί ἔγιναν οἱ θησαυροί; Ποὶα ἡ βοήθειά τους εἰς τὸ νὰ παραμείνωμεν ἔδω; Οὐδεμία. Δι’ αὐτὸ μᾶς ὄμιλεῖ ὁ Θεός:

Μὴ θησαυρίζετε ἀγαθὰ εἰς τὴν γῆν, διότι δὲν ἀπολαμβάνει ἡ ψυχή. Θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐν τῷ Οὐρανῷ, διότι ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀτελείωτη ζωή. Μετριάσατε τὴν σπατάλην τῆς σκέψεώς σας εἰς τὴν ὑλικὴν ζωήν. Όργανωθῆτε μὲ τὸ ὅργανο τῆς ἀγάπης, ποὺ σαλπίζει

διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς ψυχῆς. Ποία εἶναι ἡ ὁργανικὴ σάλπιγξ; Εἶναι οἱ θεῖκοὶ λόγοι, οἱ ὄποιοι σαλπίζουν μεγαλοφάνως εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μὴν κρατᾶτε τὴν ζωήν σας μακρὰν τῆς ἐκκλησίας. Φροντίσατε μὲ τὸ θεῖκὸ σάλπισμα νὰ θησαυρίζετε θησαυρούς εἰς τοὺς Οὐρανούς.

Ἡ πρόχειρη ζωὴ τελειώνει, καὶ οἱ θησαυροὶ τῆς ζωῆς τελειώνουν, ἀλλὰ οἱ θησαυροὶ τοῦ Οὐρανοῦ παραμένουν αἰώνιοι. Τώρα θὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ ἐρώτημα: Μὲ ποῖον τρόπον θὰ τοὺς ἀπολαύσωμεν;

Μὲ τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν εἰλικρίνειαν, μὲ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς φυλακισμένους, στοὺς ἀρρώστους ψυχῆς καὶ σώματος. Ποία εἶναι ἡ ψυχικὴ ἀρρώστια; Ἡ πλεονεξία, ἡ ἀρπαγή, ἡ συκοφαντία, ἡ ἀνυπομονησία, ἡ ἐγωϊστικὴ ἐπίδειξις, ἡ μεγαλοφροσύνη, ἡ ορδιουργία, ἡ ἀτιμία καὶ ἡ ἀδιαφορία.

Αὔτὰ δόλα καλῶς γνωρίζετε. Γιατὶ τὰ πράττετε, γιατὶ ἀφήνετε τὸ πονηρὸν πνεῦμα νὰ ἀποσπᾷ τὴν ἀγαθὴν σκέψιν σας καὶ νὰ τὴν κατρακυλᾶ στὸ ἀνώμαλο ἔδαφος; Εἴθε ἡ χάρις τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς νὰ σᾶς φυλάγῃ καὶ νὰ σᾶς σκεπάξῃ μὲ τὴν Ἄγιαν Του σκέπην.

Διώξετε τὸ σκότος τῶν σκέψεων καὶ ντυθῆτε τὸ ἀνεξάντλητο φῶς τοῦ Παραδείσου.

 κότος τῶν σκέψεων, ἐννοῶ, τὴν μέριμναν, νὰ διερωτᾶσθε καθημερινῶς, διὰ τὸ προσεχὲς μέλλον. Αὔτὸ δὲν ἔξαρτάται ἀπὸ ἀνθρώπων βουλάς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Οὐρανίον Πατέραν, ποὺ εἶναι ὁ μόνος φύλακας καὶ κυβερνήτης τῶν ἀνθρώπων.

Σκότος τῶν σκέψεων εἶναι ἐκεῖνο ἐπίσης, ποὺ σᾶς σύρει νὰ γίνεσθε ἀπρόσεκτοι καὶ ἀμελεῖς εἰς τοὺς ἀθανάτους λόγους τοῦ Κυρίου, ποὺ πρέπει νὰ μελετᾶτε καθημερινῶς, καὶ μὲ περισσότερη προσοχή, διὰ νὰ ἐγκολπωθῆτε τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπομονήν.

Σκότος τῶν σκέψεων, εἶναι ἀκόμη, ἡ τρομερὴ συκοφαντία πρὸς τὸν πλησίον, ποὺ ἀδιαλείπτως προφέρουν τὰ χεῖλη σας.

Μὴν ὄμιλητε κακόν. Μὴν ὄμιλητε μὲ τὴν μολυσμένην σκέψιν καὶ νομίζετε ὅτι ὄμιλεῖτε ὁρθῶς.

Μὴν προφέρουν τὰ χεῖλη σας ποικίλα θέματα, πρὸς ξημίαν τῆς ψυχῆς.

Μὴν ὄμιλητε κάθε λεπτὸ διὰ τὸν συνάνθρωπόν σας. Μόνον μὲ στοργὴν καὶ ὑπομονήν, διδάξετε του τὸ σωστό.

Μὴν πλάθῃ ἡ σκέψις σας ποικίλες ὄνειροπολήσεις πρὸς τὸ ζῆν. Ναί, χρειάζεται μία μελέτη καὶ εἶναι ἀπαραίτητη, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὰ ορήματα τοῦ Εὐαγγελίου.

Μὴν περιπατήτε σὲ ἔδαφος ἀνώμαλον. Μὴν περιπατήτε μὲ πνεῦμα ἄλαλον. Μὴν περιπατήτε μὲ ὑπολογισμὸν κακόν.

Μὴν περιπατήτε στὸ σκότος καὶ ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ποὺ σᾶς διδάσκουν καὶ πάντα σᾶς ὀδηγοῦν μὲ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδας.

Μὴν προχωρήτε καὶ κουράζετε τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος, διότι αὐτὲς εἶναι μέχρις ἐνὸς σημείου.

Γίνετε νικηφόροι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ ση-
κώσετε τὸν Σταυρὸν σὰν καλοὶ ὄπαδοὶ τοῦ Θεανθρώ-
που. Πρέπει τὸ σῶμα ποὺ διατηρεῖ τὴν ἀγνὴν ψυχὴν νὰ
φροντίζετε νὰ τὸ ἔχετε πάντοτε εὐλύγιστο καὶ ἀκούρα-
στο ἀπὸ τὰ βλαβερὰ καὶ ἀνώφελα κτυπήματα.

Γίνετε μετριόφρονες, γίνετε λογικοί, γίνετε σὰν ἔνα
θυμάρι μυρωδάτο, διότι ἀπὸ τὸ θυμάρι τρέφεται ἡ μέ-
λισσα καὶ δίνει τὸ ἀγνό της μέλι.

Γίνετε εὔπρόσδεκτα πουλιά, γίνετε μυρωδάτα
ἄνθη, ἀπαλά, μὲ χρώματα διάφορα, ποὺ τὸ μάτι τοῦ
ἀνθρώπου τὰ συλλαμβάνει μὲ γλυκύτητα.

Μὴν ἀφήσετε ποτὲ τὴν καρδιά σας νὰ τὴν ἀγγίζουν
τὰ πικρά λόγια καὶ ἡ ζωή σας νὰ κυλήσῃ στὸ σκοτάδι.

«Βοηθᾶτε ἀλλήλους»

Eἶναι ἄριστον ἔργον, διότι ἡ ζωή μας εἶναι πρό-
χειρη ἐδῶ καὶ πρέπει ἡ ψυχὴ μας νὰ ἔχῃ τὸ θάρ-
ρος νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαίου Κρι-
τοῦ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ζωὴν αἰώνιον, ὅπου δὲν
ὑπάρχει λύπη καὶ στεναγμός.

Πρέπει νὰ βρίσκωμε τὸ θάρρος αὐτὸ, νὰ στολίζω-
μεν τὸν δύσκολον καὶ ἀνηφορικὸν δρόμον τῆς ζωῆς,
ὅπου ὁ Κύριος πέρασε τὸ σταυρικὸν του μαρτύριον,
διὰ τὰς ἴδιας μας ἀμαρτίας. Μᾶς ὥμιλησε καθαρὰ καὶ
οἱ λόγοι Του ἀντανακλοῦν εἰς τὴν ψυχὴν κάθε ἀνθρώ-
που, ποὺ ἔχει εἰλικρινῆ καὶ πραγματικὴν τὴν πίστιν
του εἰς τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν Ἀνάστασίν Του. Πρέπει
νὰ ἀφήσωμεν τὴν θέλησίν μας ἐλεύθερη πρὸς τὸ
«βοηθᾶτε ἀλλήλους». Νὰ προσευχώμεθα διὰ τὴν σω-

τηρὶαν τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ ἀπομακρυνώμεθα ἀπὸ τὴν γηῖνην ἔλξιν ποὺ μᾶς πλανᾶ εἰς τὸν χαμὸν τῆς ψυχῆς.

Διὰ τὴν νηστείαν τῆς Αγίας Τεσσαρακοστῆς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη νηστεία ποὺ πρέπει ὁ κάθε χριστιανὸς νὰ ἀκολουθήσῃ ἀγογγίστως, διότι μόνον ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

Δὲν πρέπει νὰ διαμαρτύρεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει σωματικήν ὑγείαν διὰ τὴν νηστείαν καὶ δὲν συγχωρεῖται, ἐὰν δὲν ἐκτελῇ αὐτήν.

Ο ἐκκλησιασμὸς πρέπει νὰ εἶναι τακτικὸς διὰ τὸν Χριστιανὸν κατὰ τὴν Τεσσαρακοστήν.

Ἡ νηστεία τῶν δύο ἡμερῶν.

Στὴν ζωὴν του ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνάγκη νὰ τηρῇ τὴν παραγγελίαν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν νηστείαν τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσαρμόζωμε τὴν σκέψιν μας πρὸς τὴν θέλησίν Του.

Εἰς τὴν μεγάλην νηστείαν τοῦ Δεκαπενταυγούστου μερικοί ἄνθρωποι φορᾶνε μαῦρα, διὰ νὰ τιμήσουν τὴν Παναγίαν. Άλλὰ, ἐὰν δὲν τὰ συνοδεύῃ ἡ νηστεία καὶ ἡ προσευχὴ, ὅλα εἶναι χαμένα.

Πρέπει ἡ σάρκα νὰ μένῃ νεκρή, διὰ νὰ εἰσακουσθῇ ἡ προσευχὴ εἰς τὸν εὔσπλαχνον Θεόν.

“Οπλον θεϊκὸν ἡ νηστεία τῆς γλώσσης.

Μὴν διμιλήτε ἀσκόπως. Μὴν κατακρίνετε ὁ ἔνας τὸν ἄλλον. Μὴ βλασφημῆτε. Μὴν αἰσχρολογῆτε.

“Οπλον θεϊκὸν εἶναι ἡ νηστεία τῆς γλώσσης.

Ο Χριστὸς ἤρθε στὸν κόσμον καὶ ἐλαβε σάρκα καὶ ὄστα, διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀδυνάτους εἰς τὸ πνεῦμα καὶ νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ νὰ διδάξῃ τὴν ἀπεριόριστην ἀγάπην ποὺ λέγεται Θεός.

Ἄγαπᾶτε τοὺς ἔχθροὺς ὑμῶν. Αὐτὸς εἶναι τὸ σύμβολο τῆς χριστιανοσύνης, διότι πηγάζει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν Πατέρα, ποὺ λέγεται ἀγάπη καὶ φωνάζει:

Μὴν κατακρίνετε τὸν συνάνθρωπόν σας καὶ μεριμνᾶτε δι’ αὐτόν, διότι δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κατακρίνετε καὶ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κοιτάζετε, τί πράττει ὁ καθεὶς καὶ νὰ σχολιάζετε ἀκαταπαύστως καὶ νὰ σπαταλᾶτε τὶς ὥρες τῆς κάθη ἡμέρας κατακρίνοντας τὸν πλησίον σας. Ὡς ἀνθρωπε, κοίταξε τὰ ἴδια σου, ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἔαυτόν, δίδαξε του τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡθικόν, γίνε φιλόστοργος συμπαραστάτης του εἰς μίαν χρήσιμον συμβουλήν, γίνε ἀκοίμητος φρουρὸς καὶ πηγὴ εὔσπλαχνίας.

Περὶ ἔξομολογήσεως.

Ἐγράφη μετὰ τὴν ἔξομολόγησίν μας
εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ἱερουσαλήμ.

Μεγάλη Ἐβδομάδα.

Ἡ ἔξομολόγησις εἶναι ἔνα μυστήριον ποὺ πρέπει νὰ γίνεται διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς καὶ διὰ νὰ προσέχῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν του ἀπὸ πολλὰ καὶ ποικίλα ἀμάρτυματα.

Ὑπάρχουν μεγάλες ποινὲς ποὺ ἐπιβάλλει ὁ πνευματικός, δηλ. ὁ ἔξομολόγος, διὰ τὰ μεγάλα κακουργήματα, ἵδιαιτέρως ὅταν ἀφαιρέσῃς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸν συνάνθρωπόν του παρὰ μόνον ὁ Κύριος, ὁ Οὐρανίος Πατέρας. Ὄταν κλέψῃς τὸν συνάνθρωπόν σου, εἶναι μεγάλο ἀμάρτυμα, ὅταν φθονῇς τὸν συνάνθρωπόν σου, ὅταν λὲς ψέματα ἢ ὁρκίζεσαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅταν συκοφαντής, ὅταν γίνεσαι σύμμιαχος εἰς τὴν κακὴν πρᾶξιν, ὅταν ἐπιθυμῆς τὰ ὑπάρχοντα τοῦ ἄλλου, ὅταν γίνεσαι αἰτία πρὸς κακὴν ροὴν καὶ διάλυσιν τοῦ ἀνδρογύνου, εἶναι θανάσιμον ἀμάρτυμα.

Ὅταν δὲν μεριμνᾶς διὰ τὸ καθετὶ καὶ ἐρεθίζεις τὴν οἰκογένειάν σου. Ὄταν ἀπερίσκεπτα ὅμιλης πικρὰ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰσέρχεσαι εἰς ἀνοήτους ἐρωτήσεις. Ὄταν μεταδίδης τί συμβαίνει μεταξὺ φιλικῶν σου ἀνθρώπων καὶ ἐρεθίζῃς αὐτοὺς καὶ γίνεσαι σκάνδαλον ἀταξίας. Αὕτο εἶναι πολὺ βαρὺ ἀμάρτυμα καὶ πολλὲς φορὲς ἀσυγκώρητον.

Πρέπει νὰ κάνετε οιζικὴν ἔξομολόγησιν καὶ ὁ Ἰερεὺς θὰ σᾶς δώσῃ μίαν προσευχὴν πρὸς ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν.

Τῷρα βρισκόμαστε στὴν ἀρχὴ τῆς Μεγάλης ἑβδομάδος. Πρέπει νὰ ἐφοδιαστοῦμε ὅλοι μας μὲ τὸν καθαρισμὸν τῆς ψυχῆς. Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ καθαρισμὸς χρειάζεται σκέψις καὶ ἐπιμέλεια. Καθαρισμὸν τῆς ψυχῆς ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὰ δεινὰ τῶν παθῶν ποὺ μᾶς ἀναστατώνουν καὶ ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς πολύμοχθης σάρκας μας. Ἄλλὰ διὰ νὰ ἔξιλεωθοῦμε καὶ νὰ λάβουμε τὴν θείαν Κοινωνίαν, θὰ πρέπει ὁ ἐσωτερικὸς καθαρισμὸς νὰ γίνῃ παιδιόθεν καὶ μετὰ τὸν κανόνα ποὺ θὰ μᾶς ἀναθέσει ὁ ἀριμόδιος, θὰ εἴμαστε εἰς θέσιν νὰ λάβωμε τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ λέγεται οιζικὴ ἔξομολόγησις καὶ οιζικὸς καθαρισμός.

Ο οιζικὸς καθαρισμὸς γίνεται διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἔξομολογήσεως.

Ἡ ἔξομολόγησις εἶναι θεῖον σκέπασμα πρὸς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ πρέπει νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὸν ἔξομολόγον διὰ νὰ κάνωμεν ἔξομολόγησιν, διότι μερικοὶ ἄνθρωποι συνηθίζουν νὰ ἔξομολογοῦνται ἐνώπιον τῶν εἰκόνων ἢ ὁ ἔνας μὲ τὸν ἄλλον καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἀμαρτάνουν περισσότερον.

Τὸ σφάλμα εἶναι πολὺ χειρότερο ἀπὸ τὸ λάθος.

Οᾶνθρωπος πρέπει νὰ προσέχῃ τὸ ὄμιλεῖν, διότι πολλὲς φορὲς βλάπτει τὸν ἀκούοντα. Τὸν συνάνθρωπόν μας τὸν βλάπτουμε ποικιλοτρόπως. Τὸ νὰ βλάπτεις τὸν συνάνθρωπόν σου εἶναι σὰ νὰ μὴν ὅμοιογῆς τὴν Γέννησιν, τὴν Ταφὴν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Γιὰ νὰ μπορεῖς, ἄνθρωπε, νὰ ὄμιλεῖς σωστὰ καὶ νὰ νουθετεῖς, χρειάζεται μελέτη. Δηλαδή, διάβασμα προσεκτικό, ἐμβάθυνσι, ὅστε νὰ βρίσκεις τὸ ἀληθινὸ ἔρευνώντας κατὰ βάθος. Προσοχὴ, ὅστε νὰ μὴν ὄμιλεῖς ἀφηρημένα, καὶ διάκρισι, δηλαδὴ, νὰ κάνης ἕνα ἔχωρισμα καὶ νὰ βρίσκεις τὸ σωστό.

Λέμε: Διάβασέ το, μελέτησέ το προσεκτικά, νὰ τὸ καταλάβης καὶ νὰ βρῆς τὰ καλὰ καὶ τὰ ἄπορα, τὰ ὁρθὰ καὶ τὰ λάθη. Ὄταν ἡ σκέψι σου δὲν εἶναι σωστή, δὲ θὰ πῆς: Ἡ κακή μου σκέψι, ἀλλὰ ἡ λανθασμένη μου σκέψι. Ὄταν ἐνεργήσεις μὲ ἀπροσεξία, κάνεις λάθος. Ὁχι σφάλμα. Τὸ σφάλμα εἶναι χειρότερο ἀπὸ τὸ λάθος. Τὸ λάθος γίνεται ἀπὸ ἀπροσεξία. Δὲν πρόσεξα, λοξοδρόμησα.

Τὸ σφάλμα, εἶναι ἀμάρτημα. Ἐχει εὐρυτάτην ἔννοιαν, ἐνῶ τὸ λάθος εἶναι ἀπροσεξία. Ὄταν προσέχης, λάθη δὲν γίνονται. Τὸ σφάλμα εἶναι πιὸ ἔντονο καὶ κουραστικό, διότι σφάλλεις σὲ περιπτώσεις ποὺ εἶναι ἀδιόρθωτες. Συνηθίζομε βέβαια νὰ λέμε: «Ἐκανα λάθος, ἔσφαλα». Αὐτὴ ὅμως ἡ ἔκφρασις, τέκνα μου, δὲν εἶναι σωστή. Ἄλλο λάθος καὶ ἄλλο σφάλμα. Τὸ σφάλμα προετοιμάζεται. Λές: «Θὰ τὸ κάνω καὶ ὅπου θέλει ἄς πάη». Σφάλλεις ἐπειδὴ πιστεύεις στὴν μεγαλο-

φυῖαν σου, σφάλλεις ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν ὑπερηφανείας, σφάλλεις γιατὶ θέλεις νὰ ἔξυψώσεις τὸν ἑαυτόν σου. Καὶ ὁ ἄσωτος υἱὸς σφάλμα ἔκανε. Τὸ μελέτησε νὰ φύγῃ, ἔκανε προετοιμασίαν. Δὲν ἔφυγε αὐθορμήτως, ἀλλὰ σκέφτηκε πονηρὰ νὰ πάρῃ τὴν περιουσίαν του πρῶτα. Ὑπέβαλε σφάλμα προμελετημένο, γι’αὐτὸν καὶ ζήτησε μετὰ συγγνώμην.

Προσέχετε, χριστιανοί, εἰς τὴν ζωήν σας, νὰ κυλήσῃ χωρὶς λάθη καὶ περισσότερον χωρὶς σφάλματα.

Περὶ ὁρφάνιας.

Hόρφανια ἔρχεται ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα γιὰ τὸ παιδί. Λέμε: «ἔχασε τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του», ἀλλὰ τὸ σωστὸ εἶναι ὅχι ἔχασε, γιατὶ δὲν χάνεται γιὰ πάντα, ἀλλὰ ἔφυγε καὶ ἔκει ποὺ πῆγε ἡ ψυχή, περιμένει τοὺς ἄλλους.

Ἄλλὰ ἡ πραγματικὴ ὁρφάνια εἶναι νὰ μείνουμε ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁρφανοί.

Διότι ἡ ὁρφάνια ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Πατέρα εἶναι ὁ χαμὸς τῆς ψυχῆς.

Ἐφυγε ὁ Χριστὸς ἀπὸ κοντά μας; Ὁ σύντροφος; Ἐχάθη ἡ ψυχή.

Γ’ αὐτὸν ἐδόθη αὐτὸν τὸ κομμάτι τὸ ἐκλεκτό. Ἄν τὸ μελετήσετε, θὰ βρῆτε ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν φόβον του, μήπως μᾶς ἐγκαταλείψῃ ὁ Θεός. Τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα θὰ τοὺς ἀνταμώσουμε, ἐὰν εἴμαστε προσκεκλημένοι, κατὰ τὰ ἔργα μας.

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ἔξῆς:

«Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως, ἐν τῷ Ἐσπερινῷ»
Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδον σε ἐν νεφέλαις ἐπαι-
ρόμενον, ὁδυρμοῖς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατη-
φείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον:

«Δέσποτα, μὴ ἔστης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς δι’ οἰκτον
ἡγάπησας δούλους σου, ὡς εὔσπλαχνος, ἀλλ’ ἀπόστει-
λον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωτα-
γωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Αὐτὸ τὸ κοιμάτι πρέπει νὰ τὸ λέη ὁ ἄνθρωπος κά-
θε μέρα.

‘Ο προορισμὸς τοῦ ἄνθρωπου.

Eρχόμενος ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν τῆς γῆς, ἔχει
ἔναν προορισμόν. Ποῖος εἴναι αὐτός; Εἴναι πώς
πρέπει νὰ ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του ἀπέναντι
τοῦ οὐρανίου Πατρός, ἐφ’ ὅσον μὲ τὴν βάπτισι
ἔλαβε τὸ ἄγιον μύρον καὶ ἐνεδύθη χιτῶνα φωτεινόν.
Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ σέβεται καὶ νὰ τὸ ὑπολογίζει.

Νὰ ἐκκλησιάζεται κανονικῶς, νὰ βοηθεῖ τὸν συνάν-
θρωπόν του μὲ ἀγάπη πραγματικὴ καὶ νὰ γίνεται συ-
νετὸς καὶ ἀβλαβῆς εἰς τὰς κοινωνικάς του ὑποχρεώσεις.

Διατί, τέκνα τοῦ Θεοῦ, σπαταλάτε τὶς μέρες σας εἰς
τὸ παίγνιον; Δὲν γνωρίζετε τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀπό-
λαυσιν τοῦ Πονηροῦ πνεύματος, μόνον σπαταλάτε
χρόνον πρὸς ζημίαν ψυχικήν; Δὲν ἥξεύρετε ὅτι ὁ
ἄνθρωπος εἴναι κτίσμα Θεοῦ, πώς εἴναι γεννημένος
καὶ εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὀφεῖλει νὰ γίνῃ συνετὸς καὶ
ἀβλαβῆς εἰς τὴν ζωὴν τῆς γῆς, διὰ νὰ ζήσῃ ἔλευθερος εἰς
τὴν οὐράνιον καὶ αἰώνιον ζωήν;

Ποίαν θέσιν κρατεῖτε, ἀπέναντι τοῦ Οὐρανίου Πατρός;

Ποίαν βασικὴν ὁδὸν περιπατήσατε πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς;

Ποίαν στοργὴν δεῖξατε πρὸς τοὺς πάσχοντας;

Ποίαν θέσιν ἐτομάσατε στὴν ζωὴν γιὰ τὰ παιδιά σας;

Ποίαν διδαχὴν ἔφαρμόσατε πρὸς τὸ ξῆν;

Ἄς προσέξῃ ὁ καθείς, ἐν ὅσῳ ἀκόμη εἶναι καιρός.

Ἡ μεμβράνη τῆς πονηρίας.

Οκάθε ἄνθρωπος στὴν ζωὴν του φροντίζει διαφορετικὰ νὰ βλάψῃ τὸν συνεσταλμένον ἄνθρωπον ποὺ προχωρεῖ γαλήνια. Ὁχι. Δὲν εἶναι τρόπος ζωῆς αὐτός, ὁ ἔνας νὰ καταποντίζει τὸν ἄλλον σὲ διάφορες ἀνώμαλες καὶ ἀναίσχυντες τροπές, δῆθεν τὸ μαῦρο, δῆθεν τὸ ἄσπρο, δῆθεν τὸ κόκκινο, δῆθεν τὸ κίτρινο.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς μετατροπές, ὑπάρχει ἡ πονηρὴ μεμβράνη, διότι ἐὰν ὑπάρχῃ τὸ καθαρὸν δὲν θὰ δημιουργεῖται ἕνα χάσμα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πονηρὴ μεμβράνη δημιουργεῖ τὸ ἄστατον καὶ τὸ πονηρὸν, διὰ νὰ βλάψῃ τὴν βασικὴν ἀρχὴν ποὺ πρέπει νὰ λάβῃ ὁ καθεὶς καὶ νὰ γίνη αὐτεξούσιος καὶ ὅχι εἰς τὸ τὴν «κεφαλὴν κλῖναι» πρὸ τῆς πονηρῆς μεμβράνης τῶν ἄλλων πρὸς ζημιάν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν συνάμια, ἀλλὰ νὰ γίνη αὐτεξούσιος σὲ μίαν πορείαν ζωῆς, ποὺ θὰ ἀναπτύξει ἕνα μέλλον πρὸς ὠφέλειαν χριστιανικῆς μελέτης, καὶ θέλξεως.

Ξέρετε τί θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν εῖναι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐνδυθῇ τὴν θέλξιν; Ἡ θέλξις ἐμποδίζει τὸν ἄνθρωπον νὰ προχωρεῖ ἀσκόπως εἰς τὴν ζωήν του, διότι δημιουργεῖται μέσα του τὸ θέλγητρον τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ὑπακοῆς, τὸ θέλγητρον τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Καὶ ἡ γηίνη ζωὴ θέλγητρον ἔχει, ἀλλὰ ὅταν σκεφθῆς τί πρέπει νὰ πράττῃς διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τὸ θέλγητρον τῆς αἰωνίου ζωῆς, αὐτὸν καὶ μόνον θὰ σὲ ἀνακουφίσῃ.

**Ἡ ἀνθηρὴ πίστις εἶναι χρυσοῦν μετάλλιον
δοσμένον ἀπ' τὸν Θεό.**

Τὸ παρακάτω ἐγράφη γιὰ κάποιο πρόσωπο ποὺ ἀπογοητεύτηκε πολὺ γιὰ μιὰν ἀσήμαντη δοκιμασία.

Οταν ὁ ἄνθρωπος δοκιμασθῇ εἰς τὴν ζωήν του καὶ ἀντικρύσῃ τὶς δυσκολίες τὶς γηίνες, ἀμέσως λησμονεῖ τὰ πάντα. Λησμονεῖ τὴν πίστιν του, ἐκεῖνα τὰ ὅποια αἰσθάνεται καὶ γράφει καὶ διαβάζει καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἀκούει καὶ ἐδιδάχθη εἰς τὴν σχολικὴν περίοδον καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ διδάσκεται στὰ τελευταῖα του χρόνια, διότι δὲν ἔχει ἀνθηρὴν πίστιν.

Ἡ ἀνθηρὴ πίστις εἶναι ἕνα χρυσοῦν μετάλλιον δοσμένο ἀπὸ τὸν Οὐράνιο Πατέρα. Ἔὰν ὁ Θεὸς θελήσῃ καὶ βοηθήσει σὲ κεῖνο ποὺ ζητᾶμε, τότε μόνον θὰ πάψουμε νὰ σκεπτώμεθα αὐθαδῶς; Τότε, ποίαν ὑπομονὴν

θέσαμε εἰς μελέτην; Καμμίαν. Ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ὑπομονῆς ὁ Κύριος ἔλαβεν τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς οὐρανίου δόξης καὶ τῆς γηΐνης, ἡ ἴδική σας ποὺ κρύπτεται; Στὸ κενόν; Ποῦ εἶναι τὰ τόσα ἔκθαμβα καὶ θαυμαστὰ ποὺ αναγιγνώσκετε καὶ σὲ μίαν μόνον στιγμὴν διαλύονται; Μὴ γίγνεσθε καπνισμένον ἀντικείμενον, διότι δὲν ὑπάρχει τὸ φάρμακον διὰ νὰ καθαρίσῃ. Γίνετε ἀντικείμενα λαμπερὰ καὶ φωτεινὰ μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν καρτερίαν.

Ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι σταθερή, εἶναι χαλαρή, ἐφ' ὅσον θέλει αὐτομάτως νὰ κερδίσῃ τὴν γηΐνην ζωήν. Πῶς θὰ τὴν κερδίσης, ἄνθρωπε, αὐτομάτως; Πρέπει νὰ ὑποστῆς κάτι, γιὰ νὰ βρῆς ἀντάλλαγμα ψυχικόν. Μίαν ἐλαφρὰν θλύψιν, μίαν ταραχήν, μίαν κολακείαν, μίαν σκληρότητα καὶ μετὰ ἀπὸ δλα αὐτὰ ἔρχεται μία εὐδαιμονία καὶ μία εὐχάριστη ἀνακούφισις.

Διὰ νὰ κερδίσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸ ποὺ θέλει, χρειάζεται ἔνα ἀειθαλλές δῶρον. Καὶ τὸ ἀειθαλλὲς δῶρον εἶναι ἡ ὑπομονή, ὅχι ἡ ἀγανάκτησις. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος ἀγανακτεῖ καὶ χάνει τὸ θάρρος του γίνεται ἔνας ἄδειος κόσμος.

Συμπεριφορὰ ἐν ὕρᾳ φαγητοῦ.

Eἰς τὸ τραπέζι ὅταν βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος, πρέπει νὰ σκεφθῇ, πὼς πραγματικὰ αὐτὴν τὴν ὕρα βρίσκεται ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου καὶ θὰ πρέπη νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμία ἀνώμαλη συζήτησις, ἀλλὰ σεβασμὸς καὶ χαρά, ποὺ ἀξιώνεται ὁ

ἄνθρωπος νὰ λαμβάνῃ τὴν τροφήν του καὶ νὰ χαίρῃ καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν.

Θὰ πρέπη, κάθε ἀπρεπη συζήτησις νὰ σταματᾶ, ἐφ’ ὅσον προπορεύεται ἡ προσευχή. Πῶς ἐσὺ παίρνεις θέσιν καὶ συζήτησιν ἀπρεπῆ; Αὐτὸ δείχνει μεγάλη ἀσέβειαν ἀπέναντι τῆς προσευχῆς καὶ τὸ πιὸ σοβαρὸν εἶναι, ἡ εἰκόνα ποὺ μένει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων ἡμᾶς. Ἡ δὲ βρεφικὴ ἡλικία πέφτει στὸν χαμόν καὶ δημιουργεῖ μίαν ἀκτίνα ἀσεβείας.

Ἐξαλείψετε τὴν καὶ φροντίσετε νὰ ἀποφεύγετε τὰς ἀπρεπεῖς ἐξάψεις ἐν ὅρᾳ φαγητοῦ καὶ σὲ κάθε περιστατικὸν καὶ στὴν κάθε περίπτωσιν, ποὺ προβάλλει ἔμπροσθέν σας.

‘Οπου ὑπάρχει Χριστός, ὑπάρχει εὐλογία καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς θελήσει νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου, τίποτα δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὴν βλάψῃ. Πρέπει ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ ξέρει τὴν ἰκανότητά του, νὰ ἐλέγχῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ κάποτε νὰ ὀμιλεῖ μὲ ἐρωτηματικόν:

Ποίαν ἀξίαν ἔχω μόνος μου καὶ ποίαν ἰκανότητα;

Αὐτὸ ἐὰν ἐλέγξῃ, θὰ εὔρῃ τὴν λύσι ποὺ εἶναι μία καὶ μόνη:

Χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, δὲν εἴμαστε τίποτα.

**‘Ο ἄνθρωπος ποὺ εἶναι μακρὰν τοῦ Θεοῦ
ἔχει πάντα θλιμμένη τὴν καρδιά του.**

Κάποτε περπατοῦσε ἔνας ἄνθρωπος πολὺ σκεπτικὸς καὶ δὲν ἤξερε ποῦ νὰ πάῃ, νὰ βρῇ παρηγοριάν. Στὸ δρόμο ἀντάμωσε ἔναν ἄγνωστο καὶ χαιρετήθηκαν

χριστιανικά, λέγοντας: «Καλὴ μέρα, μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν». Ἐρώτησε τότε ὁ ἔνας τὸν ἄλλον: «Ποῦ πηγαίνεις ἀδελφέ μου;» «Ἄστα καημένε... ἔχω μεγάλη θλίψι στὴν καρδιά μου. Ἐχω χάσει τὰ παιδιά μου, τὴν γυναίκα μου... Εἴμαι μόνος καὶ ἔρημος καὶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου πῆρα τὸν δρόμο καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάω. Γυρίζω σὰν τὸ πουλὶ τὸ ἔρημο». Καὶ ἀφοῦ διηγήθηκε ὅλα τὰ βάσανά του, ὁ ἄλλος ποὺ τὸν ἀκούγε, κατάλαβε πῶς ἀγανακτοῦσε ἀπέναντι στὸν Θεόν, τὸν ἐλυπήθη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του καὶ τοῦ λέγει: «Τόσην ὥρα σὲ ἀκούω, ἀδελφέ μου, μὲ μεγάλην προσοχῆν, ἀλλὰ δὲ σὲ ἀκουσα νὰ πῆς, δόξα τῷ Θεῷ, ἡταν θέλημα Θεοῦ, ἃς τὸν δοξάζωμεν διότι ὅτι ἔχομεν σ' αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν εἶναι ἴδιαν μας. Πήγαινε, ἀνθρωπε, στὸ σπίτι σου καὶ προσευχήσου στὸ Θεὸν καὶ πές του μὲ δάκρυα στὰ μάτια: Συγχώρεσέ με, Θεέ μου, ἡμαρτον ὅτι καὶ νὰ σοῦ εἴπα μέσα εἰς τὴν μεγάλην μου δυστυχίαν».

Ἐτσι τοῦ εἴπε, διότι, τέκνον μου, ὅλα τοῦ Θεοῦ εἶναι, γι' αὐτὸ πρέπει πάντα νὰ τὸν δοξάζωμεν, νὰ μᾶς χαρίζει τὴν ἀγάπην, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν εὔσπλαγχνίαν καὶ τὴν ὑπομονήν. Νὰ τὸν εύχαριστοῦμε πάντα μὲ τὰς καλάς μας πράξεις.

Ο ἀνθρωπος ποὺ βρίσκεται μακρὰν τοῦ Θεοῦ, θὰ ἔχει πάντα θλιψιένην τὴν καρδιάν του.

Μην αλείετε τὴν θύραν τῆς ἀγάπης. Ἀνοίξετέ την στοργικὰ στοὺς πονεμένους, στοὺς φτωχοὺς καὶ στὰ ἄμιοιρα παιδιά, τὰ ὄρφανά, ποὺ δὲν ἀκούσαν τὴν λέξι «σ' ἀγαπῶ» καὶ ἔσβησε τὸ ἀθῶν ἐνστικτον εἰς τὸ κενόν.

Ἡ ἐπισκίασις τοῦ Θεοῦ, τροφὴ πνευματική.

Ωταν ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἐπισκιάζει τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἔχει πάντα εἰς τὰ δεξιά του. Πρέπει νὰ φροντίζωμεν νὰ ἐγκολπωθοῦμε τὴν ἐπισκίασίν του, ποὺ ἀνακουφίζει τὴν ψυχὴν μὲ ἔλαιον εἰρήνης, διὰ νὰ ξῆ ἥσυχη καὶ εὐχαριστημένη, χωρὶς τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον, ποὺ εἶναι διεστραμμένος καὶ δύσκολος.

Ἡ ἐπισκίασις διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι τροφὴ πνευματικὴ ποὺ συντελεῖ στὴν πλήρη ἀνάπτυξίν του. Διὰ τὰ φυτὰ ἡ ἐπισκίασις εἶναι πολὺ βλαβερή, διότι, ὅταν ἔνα δέντρο κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ ἄλλου, δὲν μποροῦν νὰ εύδοκιψήσουν καὶ τὰ δύο. Πρέπει νὰ τὰ φυτεύωμεν εἰς τὴν κανονικήν των θέσιν διὰ νὰ μὴ βλάπτει τὸ ἔνα τὸ ἄλλο, διότι πάντα παίρνει τὸ πρῶτο τὴν δύναμιν. Καὶ τὰ φυτὰ ἔχουν τὶς αἰσθήσεις τους, τέκνα μου, καὶ δὲ θέλουν νὰ ἐνοχλοῦνται καὶ νὰ κόπτωνται ἀτάκτως.

Ἡ μόνη ἐπισκίασις ποὺ δὲν βλάπτει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν εύνοεῖ καὶ τὸν ἐνδυναμώνει, εἶναι ἡ ἐπισκίασις τοῦ Θεοῦ.

Κλείετε τὴν θύρα τοῦ κακοῦ.

Τέκνον μου, ἃς παρακαλέσωμε τὸν Θεὸν νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ κακοῦ, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ εύδοκιψήσουμε καὶ νὰ ἐργασθοῦμε πρὸς τὸ «ἄγαπᾶτε ἀλλήλους». Κλείνω τὴν σκέψιν μου, κλείνω τὴν θύρα γιὰ νὰ φυλαχτῶ ἀπ’ τὸ κακό, κλείνω τῆς ζωῆς μου τὸ βάδι-

σμα τὸ ἄπρεπον, τὸ ἄτακτον, τὸ ἀνώφελον, τὸ ἀπροστάτευτον, τὸ ὑπερφυσικόν, δηλαδὴ τὸ νὰ ὑπερβαίνεις τὴν φύσι, τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ. Χρειάζεται προσανατολισμὸς καὶ συναρμολόγησις τῆς σκέψεως. Προχώρα στὸ καλὸ καὶ λέγε «εὐχαριστῶ» στὸν Θεὸν καὶ φρόντισε νὰ εἶσαι συνετὸς καὶ συνεσταλμένος.

Ἡ ζωή μας εἶναι εὔκολωτάτη. Δὲν ἔχει ἐμπόδια. Ἐμεῖς τὰ δημιουργοῦμε. Υπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἀπορροφηθῆ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν γηίνην ζωήν, ποὺ δὲν τοὺς ἀφήνει ἡ πλεονεξία νὰ δοῦν τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὴν ὕλη. Βέβαια καὶ τὰ γήϊνα εἶναι φύσις καὶ ἡ φύσις εἶναι Θεός. Άλλα, γιατὶ ἀφοῦ ἔχομε τὰ πάντα, παίρνουμε τὸν κακό, τὸν λανθασμένο δρόμο; Ζοῦμε στὰ σπίτια μας, τὰ ἔχουμε δλα. Ἄν διως σκεφτοῦμε αὐτὸὺς ποὺ εἶναι στὰ ἰδρύματα, στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου; Γιατὶ, ἄλλο νὰ ζῆς στὸ σπίτι σου καὶ ἄλλο στὸ ἰδρυμα. Στὰ νοσοκομεῖα, ποῦ νὰ δῆς τὸν ἥλιο ποὺ χαίρεσαι στὴν αὐλή σου, καὶ πῶς νὰ ευχαριστηθῆς... Γι' αὐτὸ καὶ τόσο φτερουγίζει ἡ καρδιά τους, δταν βλέπουν τοὺς ἐπισκέπτας νὰ ἔρχωνται... Νὰ εὔχεσθε, παιδιά μου, μέσα στὸ σπίτι σας νὰ σᾶς βρῇ τὸ γῆρας. Καὶ τὰ ἰδρύματα βέβαια εἶναι μιὰ μεγάλη φιλανθρωπικὴ πρᾶξις καὶ μακάριοι ἔκενοι ποὺ τὸν περιθάλπουν,

ὅπως οἱ γυναικεῖς ἐκεῖνες ποὺ τοὺς περιποιοῦνται. Ὁ Θεὸς δίνει τὴ δύναμι καὶ τὶς βλέπεις πάντα μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, γιατὶ ὁ Θεὸς διαλέγει τοὺς ἀνθρώπους καὶ δίνει στὸν καθένα τὸ τάλαντο. Δίχως τὸ τάλαντο, ποὺ θὰ πᾶμε; Τὸ τάλαντο ποὺ μᾶς δίνει ὁ Θεὸς θὰ τὸ σπείρουμε στὸ καλὸ ἔδαφος νὰ φυτρώσῃ κι ὕστερα, βῆματα καθαρὰ καὶ λογική καθαρή.

Κλείσετε, τέκνα μου, τὴν θύραν τοῦ κακοῦ καὶ προσανατολισθῆτε εἰς τὸ ὄρθον βάδισμα τῆς ζωῆς, νὰ ἔχετε τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐργάσου λέει ὁ Κύριος
τὰ τάλαντα ποὺ σοῦ ἔδωσα.

Πῶς θὰ ἔξιλεωθῇ ἡ ψυχὴ σου, ὥς ἀνθρωπε; Ἐὰν θησαυρίζεις γῆινα ἀγαθά, καὶ ζητᾶς ἀνάπαυσιν σωματικήν; Ἐργάσου, λέει ὁ Κύριος, τὰ τάλαντα ποὺ σοῦ ἔδωσα.

Τάλαντον εἶναι τὸ παιδὶ ποὺ ἀνατρέφεις καὶ νουθετεῖς στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Τάλαντον εἶναι νὰ βοηθᾶς τὸν συνάνθρωπόν σου.

Τάλαντον εἶναι νὰ δέχεσαι τὴν συκοφαντίαν.

Τάλαντον εἶναι νὰ δέχεσαι τοὺς συνεχεῖς πόνους.

Τάλαντον εἶναι νὰ δοκιμάζεσαι εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ εὔρῃς ὅδὸν εὐπρεπῆ.

Τάλαντον εἶναι καὶ τὸ ὄμιλεῖν γλυκὰ εἰς τὸν συνάνθρωπόν σου μὲ γοητευτικὸν λόγους, ἀλλὰ ὅχι μὲ σκέψιν πονηρήν, διὰ νὰ τὸν κατακτήσεις πρὸς ἴδιον σου θαυμασμόν, διότι ἔνας μόνον θαυμάζεται καὶ γιὰ κεῖνον θὰ πούμε τοὺς καλυτέρους λόγους μας. Ὁ Θεός.

Τάλαντον εῖναι ἡ εὐγλωττία εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς.

Τάλαντον εῖναι νὰ μὴν πικραίνεις συνεχῶς τὴν ψυχὴν τοῦ συνανθρώπου σου.

Τάλαντον εῖναι τὸ νὰ ἐργάζεσαι σκληρὰ καὶ ἀκούραστα.

Τάλαντον εῖναι νὰ φέρεις εἰς τὸν βυθὸν τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων. Οὐδεὶς ἀναμάρτητος, οὐδεὶς τέλειος, οὐδεὶς ἔλκυστικός, οὐδεὶς στολισμένος μὲ στολὴν ἀγνήν.

Στολὴ ἐννοεῖται ἡ ψυχικὴ κατάστασις κι αὐτὴν διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ χτυπᾶ τὸ σῆμα τῆς ἀγάπης μέσα του. Ἡ στολὴ δὲν εῖναι φοῦχο, εῖναι σύνθημα καὶ παλιὸς ἀγάπης, ὅπως ἔνα μόριον ποὺ κινεῖται μέσα εἰς τὸν ὁργανισμόν μας.

Τάλαντον εῖναι ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη, ἡ ὑπομονὴ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Νὰ μὴ γινώμεθα εὐεργέται μὲ ὑπολογισμόν.

Kάποτε ὑπῆρχε ἔνας πλούσιος καὶ εὔσεβὴς ἀνθρωπὸς. Εἶχε πολλὰ πλούτη καὶ ἐμοίραζε εἰς τοὺς πτωχούς, δηλαδὴ ἦταν ἔνας πλούσιος ἀνθρωπὸς μὲ χέρι ἀνοικτὸς εἰς τὴν ἐλεημοσύνην καὶ πολὺς κόσμος ἐτρέφετο ἀπὸ αὐτὸν. Μὰ ὅταν ξαφνικὰ ἤρθε μιὰ ἀκαρπία εἰς τοὺς ἀγρούς του, ἀρχισε νὰ ὁργίζεται καὶ νὰ ἀδημονεῖ στὸν Θεὸν καὶ νὰ λέγῃ:

«Ἐγώ, Κύριε, ἔτρεφα πολὺν κόσμον ἀπὸ τὰ γεννήματά μου καὶ δὲν τὰ ἔκρυβα εἰς τὰς ἀποθήκας μου καὶ τώρα μὲ ἀδίκησες καὶ μὲ κατέστρεψες. Ἄς φύγουν

έκεινοι ποὺ ἔτρεφα καὶ βοηθοῦσα. Ἐγὼ θὰ φυλάξω μόνον τὴν οἰκογένειάν μου». Καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε ὅ,τι ἔκανε.

“Ομως, δὲν πρέπει, τέκνα μου, κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ γινώμεθα εὐεργέται εἰς τὸν πλησίον μας, μὲ τὸν ὑπολογισμόν, ὅτι θὰ σώσωμεν τὴν ψυχήν μας εἰς τὸν οὐρανόν καὶ θὰ ἀπολαύσωμεν τὴν αἰώνιον χαράν.

Καὶ ἐνῶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ τὴν δέησιν καὶ τὴν προσευχὴν καὶ νὰ μὴν παύσῃ αὐτὲς τὶς καλὲς πράξεις ποὺ ἔκανε καὶ ἀκόμα νὰ παρακαλέσῃ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς του τὸν ἐπουράνιον Πατέρα μας, νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἔκεινος ἐνόμιζε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πάντα εἰσόδημα καὶ ὅχι ἐκ τοῦ ὑστερήματός του νὰ κάνῃ τὶς καλὲς πράξεις καὶ αὐτὰ ποὺ διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον.

Προσέχετε, προσέχετε, ἀγαπητά μου παιδιά, νὰ βοηθᾶτε ἐκ τοῦ ὑστερήματός σας καὶ μὲ ἀγάπην πρὸς τοὺς πάσχοντας.

Ο ἄνθρωπος ποὺ εἶναι εὐλύγιστος στὴν ψυχικὴ μόρφωσι καὶ διαμόρφωσι, γίνεται ἄκακος καὶ ἄβλαβος καὶ ἀσυνέριστος. Ἀσυνέριστος θὰ πῇ, νὰ μὴ λαμβάνης ὅπ’ ὅψιν σου ὡρισμένες παρατυπίες καὶ παράλογες σκέψεις, συζητήσεις, ἐμφανίσεις παράλογες καὶ ἄλλα ποικίλα ποὺ τὰ βρίσκεις στὴν καθημερινὴ ζωή.

Μὴ συνεργίζεσθε. Εἶναι μεγάλο ἐλάττωμα αὐτὸ, ποὺ ἔπηρεάζει τὴν ζωήν τοῦ ἀνθρώπου.

Άπαγορεύονται τὰ χρυσαφικὰ στὶς εἰκόνες.

Ἡ εἰκόνα ἔχει τὴν ἀγιοσύνη της. Δὲν εἶναι ὡραῖο νὰ στολίζεται μὲ διαμάντια καὶ χρυσαφικά. Πρέπει νὰ τοποθετοῦνται κάπου ἀλλοῦ τὰ ἀφιερώματα καὶ νὰ γίνωνται βοήθεια στοὺς φτωχούς.

Τὰ ταξίματα καὶ τὰ χρυσαφικὰ τὰ προσφέρει κανεὶς γιὰ νὰ κάνει μίαν θυσίαν, ἀλλὰ εἶναι εἰδωλολατρεία νὰ θέλησ νὰ τὰ κρεμάσῃς στὴν εἰκόνα.

΄Ο, τι κάνεις κανεὶς νὰ εἶναι ἀπὸ πίστη.

Ἡ γυναίκα πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ εἶναι ἐνάρετη, διότι ἀπὸ τὴν γυναίκα προῆλθε τὸ σύμβολον τῆς ἀγνότητος, ποὺ εἶναι ἡ Παναγία, ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

΄Ἄς λάβῃ κάθε χριστιανὸς ζῆλον, πόθον, σταθερότητα, ὑπομονὴν, ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς. Ἐὰν ἡ ψυχὴ ἔχει βρῆ τόπον χλοερὸν καὶ φωτεινόν, ἔχει βρῆ τὴν ἀνάστασιν.

Μία φορὰ ὑπῆρχαν δύο ἀδέλφια, τὰ ὅποια προχωροῦσαν εἰς τὴν ζωὴν τους μὲ ἀκλόνητην ἀλληλεγγύην οἰζωμένην μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ ἔσαφνικὰ ὁ ἔνας ἐκ τῶν δύο ἐβλαστήμησε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς καὶ ἡ ζωὴ του κυλοῦσε, ἀλλὰ χωρὶς τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου.

΄Ο ἄλλος ἀδελφὸς βλέποντας αὐτὸν πώς εἶχε μεταβληθῆ καὶ ἔξαχριωθῆ, δὲν τοῦ μῆλησε καθόλου. Ἐσκέπτετο μόνον, τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ καὶ ἔμενε πολλὲς φορὲς μόνος προσευχόμενος δι’ αὐτὸν, λέγοντας:

«Κύριε, ἐλέησον τὸ ἀπολωλός σου πρόβατον. Κύ-

ριε, ἐλέησον τὸ τέκνον σου. Κύριε, εὐσπλαχνίσου, Κύριε, βοήθησέ τον καὶ μὴν ἀφῆσης τὸ κακὸ πνεῦμα, τὸ ὅποιον ὑπάρχει ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, νὰ τὸν κυριεύσῃ, ἀλλὰ γίνου βοηθός του, στεῖλε τὸν Ἀγγελόν σου νὰ τὸν τυλίξῃ καὶ νὰ τὸν ἐλεήσῃ».

Και εἰσηκούσθη ἡ προσευχή του καὶ ἦλθε καὶ πάλιν ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ μετενόησε ὁ ἀδελφός του καὶ ἔζητησε συγχώρησιν ἀπὸ τον Κύριον.

΄Οπὲς καὶ κουφάλες.

Ἐνῷ ἀγιογραφοῦσα.

Τέκνον Αἰκατερίνη,

Τὸ δέντρο ἔχει ὄπες καὶ κουφάλες. Δέντρο εἶναι καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ὄταν τρυπηθῇ, εἶναι ἀπλὸ πράγμα, ἀλλὰ ὅταν γίνη κούφιο, εἶναι πολὺ χειρότερο, διότι τὴν ὄπὴ θὰ βρῆς τρόπον νὰ τὴν καλύψῃς, ἀλλὰ γιὰ τὴν κουφάλα δὲν ὑπάρχει, δὲν μποροῦμε νὰ τὴν συναρμολογήσουμε. Τέκνα μου, γι' αὐτὸ καὶ στὴ ζωὴ του ὁ ἀνθρωπος πρέπει νὰ προσέξῃ, νὰ προλάβῃ τὴν κουφάλα, ποὺ δημιουργεῖται στὸν ἐσωτερικὸν του κόσμου καὶ παίρνει ἐκεῖνος τὸν κακὸ δρόμο καὶ τρέχει...

Η Αἰκατερίνη Λύτρα μέ τήν νέαν σεμνήν περιβολήν της μετά τήν ψυχικήν ἀνακαίνισήν της. 1962.

(Τὴν ὥρα ποὺ μοῦ ὑπαγόρευε αὐτὰ ἡ ἀγία φωνή, μπροστά μου, τῆς ἀναξίας, εἶχε βάλει ἔνα λιόδεντρο καὶ στὸν κορμό του εἶχε ἀκουμπήσει ἔναν σκελετὸν ἀνθρώπινον καὶ μοῦ ἔδειχνε τὴν ὁπὴ καὶ τὴν κουφάλα).

Μέσα στὴν ὄπη, τέκνα μου, μαζεύονται διάφορα πράγματα, ἡ ρίχνουμε ἄμμο καὶ σιγὰ σιγὰ γεμίζει. Τὸ ἕδιο καὶ μέσα μας. Τὴν ὄπη, μὲ τὴν προσευχή μας καὶ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τὴν γεμίζουμε. Τὴν κουφάλα ὅμως μὲ τὶ θὰ τὴν γεμίσης, ἀνθρωπε;

Πρέπει νὰ προσέχωμε πολύ, νὰ μὴν ἔχουμε οὕτε ὄπες οὔτε κουφάλες στὸν ἐσωτερικόν μας κόσμο. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχουμε, ὅταν διαβάζουμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν τηροῦμε.

(Κείνη τὴν ὥρα εἶδα τὸ δέντρο νὰ γίνεται σῶμα ἀνθρώπινο καὶ πάνω του στίγματα, τὶς ὄπες καὶ μὰ κουφάλα, βαθειά... πολὺ βαθειά... ἔνα χάος) καὶ συνέχισε ἡ Ἀγία φωνὴ:

Αὐτὸ ποὺ βλέπεις, εἶναι τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὸ βλέπει μόνον ὁ Θεός. Μόλις γεννηθῇ ὁ ἀνθρωπός, τοῦ δίνεται τὸ φύσημα τῆς θείας πνοῆς. Αὐτὸ πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ, διότι ἀλλοιῶς κουφαίνεται ἀπὸ τὰ μικρὰ χρόνια ὁ ἐσωτερικὸς ἀνθρωπός καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔξακριβώσει τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ, τοῦ οὐρανοῦ, τῆς ζωῆς. Ἡ κουφάλα δημιουργεῖται ἀπὸ βρεφικῆς ἡλικίας, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ νουθετεῖται τὸ παιδὶ ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ φροντίζουν οἱ γονεῖς.

Ο Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ἀνοήτους. Προσέξετε νὰ μὴ γίνετε κουφάλες. Οἱ ὄπες μὲ τὴν θείαν δύναμι διορθώνονται.

Ἄνθρωπε,

Τὸν νὰ φεύγεις ἀπὸ τὴν ζωὴν ἀπότομα, εἶναι πολὺ λυπηρόν. Νὰ παρακαλῆτε ὅλοι, νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς ἔξαφνικὸν θάνατον, ἀλλὰ νὰ τὸν ἐννοήσουμε, δηλαδὴ νὰ αἰσθανθοῦμε ὅτι ἀποχωριζόμαστε τὰ γῆινα καὶ πᾶμε εἰς τὰ αἰώνια, διὰ νὰ μετανοήσουμε. Νὰ λέμε ἀδιαλείπτως:

Κύριε, φύλαξέ μας ἀπὸ ἔξαφνικὸν θάνατον.

Συζητούσαμε μὲ κάποια χριστιανὴ καὶ ἀναφερθήκαμε στὸ κομμάτι ἐκεῖνο, ποὺ λέει, ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ παράτησαν τὰ πλοῖα τους καὶ τὰ δίχτυα καὶ τοὺς γονεῖς τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Ἐκείνη τὴν στιγμὴν ὑπαγόρευσεν ἡ ἀγία φωνὴ τὰ κάτωθι:

«Τὸν ἀκολούθησαν, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τους δὲν ἔπαψε νὰ αἰσθάνεται τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀγάπη πρός αὐτούς. Ἄλλο ἡ ἀρνησις κι ἄλλο νὰ ἀκολουθήσης τὸν Χριστόν, ποὺ εἶναι ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ὁ Κύριος δὲν τοὺς εἶπε νὰ ἀπαρνηθοῦν τοὺς γονεῖς τους. Φυσικά, δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον καὶ τὰς ὁδηγίας τῶν γονέων των διότι εὑρέθη εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς των ὁ Ἰδιος ὁ Θεός, ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴν ζωήν, τὰ πάντα. Ἄλλα, ἐὰν ἀφήσης τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ ὁ Θεός. Εἶναι λάθος ποὺ λένε: Εἴμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔγραψα τοὺς γονεῖς.

Ἡ καλόγρια φυσικὰ δὲν μένει πιὰ στὸ σπίτι τῶν γονέων της, ἀλλὰ ὅχι καὶ νὰ μὴν μιλᾶς στοὺς γονεῖς σου. Εἶναι σφάλμα ἀδιόρθωτον.

Ἄγαπῶ τὸν Χριστόν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀρνηθῶ τοὺς γονεῖς μου.

Ὑπάρχει πουθενὰ γραμμένο αὐτὸ; Ὁταν τὸ ἔλεγε αὐτὸ ὁ Κύριος, δὲν θὰ ἐλέγετο Θεός. Ὁ Θεὸς εἶπεν:

“Εὔχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκων.”

Βέβαια, ἀνωτέρα εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ ἀφοσιώνεσαι εἰς Ἐκεῖνον, χωρὶς νὰ πάυσης νὰ αἰσθάνεσαι τὴν ἀγάπην τῶν γονέων.

Ο Θεὸς ἔκανε πρόσκλησιν ἀλλὰ ὅχι ἀφαίρεσιν.

Διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος, πρέπει νὰ ἔχει προαγματικὴν πίστιν καὶ ἀγάπην. Στὸ μοναστήρι δὲν σώζονται ὅλοι.»

Κάνε καλὴ χρῆσι τοῦ πλούτου σου.

 αἱ στὰ ὑλικὰ βοηθᾶ ὁ Θεός, ἐὰν τὰ κατατάξῃς ὅχι εἰς τὰ φαντασιώδη μέρη, ἀλλὰ στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Πρέπει νὰ ξέρῃς νὰ τὰ μεταχειρισθῆς. Ἄν τὰ σκορπᾶς στὰ ἀγκάθια καὶ στὶς πέτρες, λιγοστεύουν καὶ χάνονται.

Οπως τὰ τάλαντα ἔτσι καὶ τὰ πλούτη, ἃν τὰ ἐργασθῆς τίμια θὰ αὐξηθοῦν. Ἄν τὰ σκορπᾶς σὰν τὸν ἄσωτον υἱόν, τότε δὲν ἔχουν ἀξίαν κι ἄν ἀκόμα σοῦ τὰ δώσῃ ὁ Θεὸς θὰ τὰ χάσῃς, διότι τὰ ξοδεύεις ἀσκόπως καὶ μὲ φαντασίαν. Η φαντασία σὲ κάνει νὰ βγαίνεις ἀπὸ τὸν δρόμον σου, νὰ δημιουργής μίαν πλάνην μὲ τὴν σκέψιν σου, χωρὶς νὰ ξέρῃς, ποῦ νὰ ὀδηγήσῃς καὶ νὰ καταρτίσῃς τὴν βοήθειαν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ.

Ο Θεὸς σὲ ἄλλους δίνει καὶ σὲ ἄλλους τὰ παίρνει, ὅταν δὲν ἔχουν σκέψιν μελετημένην καὶ ἔχουν ἀπερισκεψίαν.

Όταν κανεὶς εὑρεγετῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἔχει ἀξίαν καὶ περισσότερην ἀξίαν, ὅταν σοῦ τὸ ἐπιβάλῃ ἡ θεία δύναμις νὰ κάνης τὸ ἔργον. Τὰ χρήματα χάνονται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον πολλὲς φορὲς σὰ μία καταιγίδα καὶ μένει ὅ,τι χτίστηκε, αὐτὸ ποὺ ἔγινε καὶ αὐτὸ φυσικὰ εἶναι πρὸς ὅφελος ψυχικῆς ὑγείας. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει σωματικὴ ὑγεία, σοῦ δίνεται καὶ μιὰ εὐχέρεια διὰ ψυχικὴν ὑγείαν ποὺ δὲ θέλει φάρμακα καὶ κόπους, ἀλλὰ μίαν αὐταρχικὴν προσφοράν. Ἐνῷ στὴν σωματικὴν ἀσθένειαν, ὅταν ὑπάρχῃ στὸν ἄνθρωπο, χρειάζεται κόπος, διατυπώσεις, διαρρυθμίσεις, καὶ τόσα ἄλλα, ποὺ τὰ χρήματα ἔξαντλοῦνται καὶ δὲν φέρονται καμμίαν ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν πολλὲς φορές.

Ο κάθε ἄνθρωπος, τέκνα μου, ἔχει τὸ δικόν του ταμεῖον, ἀπὸ χριστιανικῆς πλευρᾶς. Ποῖον εἶναι; Τὸ νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ ἐφοδιάζεσαι, πῶς θὰ ἀντικρύσης τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ πῶς θὰ δώσης μιὰ γλυκειὰ ματιὰν, ἔναν παρήγορο λόγο, μίαν βοήθειαν ὑλικὴν καὶ πνευματικὴν στὸν πονεμένο συνάνθρωπόν σου.

Ο κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ ταμεῖον του. Ταμεῖον εἶναι καὶ ἡ σκέψις ἡ ἡθικὴ. Υπάρχει ταμεῖον μὴ ἡθικόν, ποὺ ἡ προσφορά του προσβάλλει τοὺς ἀθώους ἄνθρωπους καὶ τοὺς κάνει νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ ἀμαρτάνουν. Γι' αὐτὸ σὲ πολλὲς περιπτώσεις τῆς ζωῆς σας, νὰ καθορεφτίζεται εἰς τὴν σκέψιν σας ἡ ἀτομική σας ζωή. Ὁπως δὲν θὰ ἥθελες νὰ σὲ πειράζουν, δπως δὲν θὰ ἥθελες νὰ ἕσουν εἰς μίαν κατάκρισιν, μὴν βλάπτης καὶ μὴν κατακρίνης καὶ μὴν ἀδικῆς τοὺς ἄλλους.

Σκέψου όρθα καὶ λογικὰ κι ἔχε τὸ ταμεῖον τῆς ψυχῆς σου γεμάτο πίστιν, ἀγάπην καὶ χαράν. Ποιὰ χαρά; Αὐτὴ ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ τὴν ψυχήν σου στὸν τόπο τὸν φωτεινὸν καὶ χλοερό, ἐκεῖ ποὺ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ποὺ γεννήθηκε γιὰ μᾶς καὶ σταυρώθηκε γιὰ μᾶς καὶ μεγάλος νικητὴς ἔφυγε στοὺς οὐρανοὺς μὲ Ἀγγέλους ὅπαδούς.

Eλᾶτε, τέκνα μου, λέει ὁ Κύριος. Πλησιάσετε καὶ ἀκούσετε τοὺς λόγους μου, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὰ ἐλατήρια τῆς ἀγάπης, ποὺ ἀναβλύζουν καὶ φέουν μῆρον εὔσημον καὶ στοργικόν καὶ ἀκαταμάχητον, ποὺ δὲν ἡμιπορεῖ ἢ δημιουργία τοῦ μὴ ἀγαθοῦ νὰ τὸ ἐγγίσῃ.

Ἐλᾶτε καὶ λουσθῆτε τὴν ταπείνωσιν ἐσωτερικῶς καὶ ἔξωτερικῶς καὶ κρατήσετέ την ατῆμα σας.

Κάνετε τὰ ἐλατήρια τῆς καρδιᾶς σας νὰ χτυποῦν μὲ ταπείνωσιν καὶ ἀγάπην, μὲ πίστιν ἀκλόνητον καὶ στοργήν.

Ρίξετε ἔλαιον τῶν πέντε Παρθένων, νὰ λάμπουν, νὰ ἀκτινοβολοῦν ἐντός σας καὶ νὰ πλημμυρίζουν φῶς.

὾! τέκνα μου, ποὺ εἴσθε πλασμένα μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Πατρός μου, μὴν πλανᾶσθε καὶ χάνετε τὸν καιρόν σας ποὺ σήμερα βρίσκεσθε καὶ μπορεῖτε νὰ διαθέσετε αὐτὸν πρὸς τὸν κλάδον τὸν φιλόστοργον. Τρέξετε ὅλοι μαζί ἐνωμένοι νὰ καταποντίσετε τὸν φαῦλον κύκλον ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ εἰς ὄλοκληρον τὸν κόσμον καὶ ἔχει δεσμεύσει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν φθαρτὴν ὕλην, ὥστε νὰ βρίσκεται σὲ μεγάλον ὥκεανόν.

Ανεξιχνίαστες οἱ βουλὴς τοῦ Ὑψίστου.

Εἶναι ἀνεξιχνίαστες οἱ βουλὴς τοῦ Κυρίου καὶ δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὶς ἐμβαθύνῃ καὶ νὰ τὶς μελετήσῃ μὲ τὸν ἴδιον του τρόπον.

Εἶναι ἀνεξιχνίαστες οἱ βουλὴς τοῦ Κυρίου καὶ οὓδεις ἄνθρωπος ἡμπόρεσε νὰ τὶς ἐξιχνιάσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὸν τελικόν τους σταθμόν, τὴν τελική τους ἔννοια.

Εἶναι ἀνεξιχνίαστες οἱ βουλὴς τοῦ Θεοῦ καὶ δι’ αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ ταπεινοὶ καὶ ἐγκρατεῖς εἰς τὴν γλῶσσαν μας καὶ νὰ μὴν ἀφήνωμε τὴν σκέψιν μας νὰ τὴν ἐπηρεάζῃ ἢ ἔσενη κρίσις διὰ τὰς βουλὰς τοῦ Κυρίου.

Νὰ γίνεται ἡ γλῶσσα μας ἐγκρατῆς καὶ πειθαρχικῆ. Νὰ μὴν τὴν ἀφήνωμε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ μολύνῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου ἄνθρωπου, μόνον νὰ τὴν κρατᾶ ἡ ἀτσαλένια ἀλυσίδα, ποὺ εἴναι ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἀνευ αὐτῆς, οὓδεις ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ βρῇ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς.

Νὰ μὴν ἀφήσωμεν τὴν γλῶσσαν μας, διότι ἡ γλῶσσα τρέχει καὶ πρέπει νὰ τὴν κυβερνᾶ ἡ σκέψις.

“Οταν ἡ σκέψις εἴναι ἀφωσιωμένη εἰς τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ μὲ πραγματικὴν ἀφοσίωσιν, τότε μόνον δὲν τρέχει ἡ γλῶσσα εἰς τὸ γλωσσικὸν σκότωμα.

Πῶς νὰ γνωρίσω τὸν Θεόν.

Γιατὶ, ὥς ἄνθρωπε, ἐρωτᾶς καὶ ἐκπλήττεσαι, πῶς νὰ γνωρίσης τὸν Θεόν; Διατὶ δὲν ἐρωτᾶς τὸν ἑαυτόν σου;

Αύτὸν ζητᾶς εἶναι πολὺ εὔκολο καὶ νοητό. Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ζωὴ σου καὶ ἡ ζωὴ σου εἶναι ὁ Θεός.

Ρώτησες, πῶς σὺ εὑρέθης, μὲ ἔνα σῶμα, μὲ ψυχὴ, μὲ σάρκα, μὲ μίαν κινητήριον δύναμιν, μὲ ἔνα φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, μὲ ἔναν εὐαίσθητον ὀργανισμόν, μὲ μίαν εὐαίσθητη σκέψι, μὲ μίαν ἀρχικὴν θέλησιν; Ἐρωτᾶς ποὺ βρίσκεται ὁ Θεός;

Ο Θεὸς εἶναι μέσα σου, εἶναι παντοῦ. Στὰ γύρω σου εἶναι παντοῦ ὁ Θεός. Στὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα ὁ Θεός. Ὄλα εἶναι Θεός, πανταχοῦ παρόν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς ζωῆς ὁ χορηγός.

Τί εἶναι τὸ φῶς των ὀφθαλμῶν σου; Ὁ Θεός. Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, περιλαμβάνει ὅλην τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἐπιστήμων σταματᾷ ὅταν βλέπῃ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ.

Τί εἶναι οἱ αἰσθήσεις τοῦ ὀργανισμοῦ; Εἶναι μία εὐαίσθησία, ποὺ αἰσθάνεσαι νὰ κινεῖσαι, νὰ περπατᾶς, νὰ πηγαίνης γρήγορα, νὰ σταματᾶς, νὰ βρίσκης ἐμπρός σου ἔνα σωρὸ φυτά, λουλούδια, δέντρα, πουλιά καὶ τόσα ἄλλα ποὺ ὑπάρχουν κατὰ τόπους στὴ γῆ.

Κάποτε εὐχαριστεῖσαι νὰ καθίσῃς κάτω ἀπὸ ἔνα δέντρο ἢ νὰ κόψης ἔνα λουλούδι, νὰ τὸ προσέξῃς εἰς τὰ διάφορα πέταλα, τὸ μέγεθος, τὸ χρῶμα, τὸ εὔοσμον ἢ μὴ εὔοσμον. Τότε, ἡ εὐαίσθησία τοῦ ὀργανισμοῦ σου, ἥ ὅποια εἶναι ζωντανή, δὲν σὲ ὀθεῖ νὰ ἐρωτηθῆς μόνος σου, πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀντίκρυσες; Πῶς ἔγινε τὸ δέντρο ποὺ σοῦ ἔδωσε μίαν εὐχαρίστησι ὅταν κάθισες στὴ σκιά του, πῶς ἔγιναν τὰ λουλούδια, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά;

Ὄλα αὐτὰ σοῦ δείχνουν πῶς ὁ Θεὸς ποὺ τὸν ζητᾶς, εἶναι πανταχοῦ παρόν.

Αἰσθητὴ σκέψις καὶ ἀρχικὴ θέλησις.

Αἰσθητὴ σκέψις εἶναι αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεσαι μέσα σου ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὸ αἰσθάνεσαι, τὸ ἀντιλαμβάνεσαι. Ἡ ἀρχικὴ θέλησις σοῦ γίνεται ἔνας δημιουργός, διὰ νὰ προχωρήσῃς εἰς τὸ κάθε τί. Νὰ βρῆς τὸν Θεὸν καὶ νὰ τὸν γνωρίσῃς. Ἀλλὰ χρειάζεται γι'αυτὸ, νὰ κάνης τὴν θέλησίν σου ἐνεργητικὴν καὶ θετικήν.

Ο Θεὸς εἶναι ἀγαθός. Ο Θεὸς εἶναι θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, εἶναι τῆς ζωῆς μας χορηγός, δηλαδὴ χαρῖτει ζωὴν καὶ ὁδηγεῖ τὰ βήματά μας στὸ ἀγαθόν, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν παρακαλοῦμε πάντα μὲ ἀγάπη καὶ εἰλικρίνεια νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ μέσα μας, κοντά μας, νὰ μᾶς ἔλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ νὰ γίνη ὁ ἴδιος τῆς ζωῆς μας ὁ ὁδηγός.

Πότε βρίσκομεν τὸν Θεὸν; Ὄταν δὲν τὸν ἀπομακρύνωμεν μὲ τὴ μοχθηρὴ καὶ τὴν ἀκάθαρτη σκέψι μας.

Ποία εἶναι ἡ μοχθηρὴ σκέψις; Εἶναι ὅταν τὸ μάτι σου, ὡς ἄνθρωπε, βλέπει τὰ πάντα κατὰ τοῦ Θεοῦ τὰ ἔργα. Ἐχεις μέσα σου σκοτάδι δηλαδή. Ὄταν περνᾶς ἀπὸ κάπου καὶ βλέπεις μίαν ἐκκλησίαν, βλέπεις τὸν Ἱερέα, βλέπεις τὰ θεῖα ἔργα, ἀλλὰ ἐσὺ ἔργαζεσαι μὲ μοχθηρίαν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀκάθαρτη σκέψις εἶναι

κακὴ ἐκκίνησις κακῆς συμπεριφορᾶς διὰ νὰ πληγώσῃς τὸν συνάνθρωπόν σου μὲ βλέψαι καὶ γλῶσσα σκληρὴ καὶ ἄπορεπα λόγια, διότι δὲν γνωρίζεις τὸν Θεόν.

Ὄταν θὰ γνωρίσῃς τὸν Θεόν, θὰ τὸν πιστεύῃς καὶ θὰ λέξῃς: «Θεέ μου, Θεέ μου, δῶσε μου τὴν ἴδικήν Σου δύναμιν, τὴν Σταύρωσίν σου καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου, διὰ νὰ βρίσκωμαι κοντά σου. Ἐσὺ γνωρίζεις καὶ δίνεις τὴν εὐλογίαν σου καὶ τὴν ἀγάπην Σου, ποὺ ἄλλος δὲν ἥμπιορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ. Σὺ εἶσαι ὁ Φιλάνθρωπος καὶ Ἁγαθός, ὁ πανταχοῦ Παρὸν καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Σὺ εἶσαι καὶ μένεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἄμήν».

‘Ο Ἅγιος Ραφαὴλ, διὰ τὸν Διάκονον Νικόλαον.

Nικόλαος, ὁ Μάρτυς τῶν Καρυῶν, δεμένος στὸ δένδρο, μὲ τούρκικο γαϊτάνι ἐμαστιγώθη μὲς στὰ πλευρὰ του καὶ ὅταν μὲ εἴδε στὴ γῆ νὰ μὲ σέρνονται, χτυπᾶ ἡ καρδιά του καὶ μὲ πόνο κλαίει. Ἅμεσως τὸ τέκνον Κυρίου παραδίδει τὸ πνεῦμα. Ἡταν ὑπάκουος εἰς τὰ λόγια μου ψυχῇ καὶ σώματι. Ζούσαμε χρόνια εὔτυχισμένοι. Ἐννοοῦμε εὔτυχίαν πνευματικὴν, διότι αὐτὴ ἔχει ἀξίαν. Νὰ εὔτυχῆς πνευματικῶς.

Εἰρήνη, κόροι Προεστοῦ, μῆρον τοῦ Παραδείσου, Ἀρχάγγελοι καὶ Ἅγγελοι κηδέψων τὸ κορμί σου. Πῶς ἄντεξε στὰ βάσανα, ἡ δωδεκαετὴς μικρὴ ἀγνή; Εἶχε μέσα της τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ.

Ὄταν ὁ χριστιανὸς ζῆτεῖ τὴν μεσιτείαν τῶν Ἁγίων, αἰσθάνεται ἡ ψυχή του μίαν χαράν. Ὡς τὶ εὐλο-

γία ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν! Τί πνευμα-
τικὴν κατάνυξιν καὶ ψυχικὴν ἀγαλλίασιν αἰσθάνεται
τὸ πιστὸ τέκνον τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀκράδαντα νοιῶθει
βαθειὰ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν του κόσμον τὴν εὔρεσιν
τῶν Ἁγίων λειψάνων... Γίνετε, τέκνα μου, ὅπαδοὶ τοῦ
Κυρίου, διότι ἔνας εἶναι ὁ Θεὸς, μία ἡ Παναγία, οἱ
Ἄγιοι εἶναι ἀριθμητοί, ἔχουν για δλους παροχήσιαν. Οἱ
Ἄγιοι καὶ οἱ Ἅγιες γιὰ δλους σας μεσιτεύουν.

Ομιλεῖ ἡ Ἅγια Εἰρήνη τῶν Καρυών:

«Ἐγὼ εἴμαι μικρή, μὰ ἔχω παροχήσιαν, γονατιστὴ
προσεύχομαι γιὰ δλην τὴν κοινωνίαν».

Nύχτα Χριστουγέννων.

὾, τί νύχτα, τί βραδιὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ φέρνει τὸ
θεῖο βρέφος καὶ δλη ἡ φύσις χαίρεται καὶ δλη ἡ φύσις
λέγει:

Ἡ Γέννησίς σου, Χριστὲ ὁ Θεός, χαρὰ στὴν οἰκου-
μένη, τὰ πάντα ἀκτινοβολοῦν στὴν πρωινὴ τὴν αὔρα
καὶ λουζονται μὲ θεῖο φῶς τοῦ εὔσπλαχνου Πατέρα.

Ἄς προσευχώμεθα εἰς τὸν Κύριον νὰ ρίχνῃ τὶς
ἡλιόλουστες ἀκτῖνες τῆς ἀγάπης του καὶ νὰ μᾶς ὀδηγῇ
πρὸς τὸν ὄμαλὸν δρόμον, ποὺ τὸν φωτίζει τὸ ἀνέσπε-
ρον φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου.

Αὐτὲς οἱ ἀκτῖνες εἶναι οὐρανόθεν φωτισμένες μὲ
θεϊκὴν ἀγάπην, ποὺ ἀκτινοβολοῦν καὶ θερμαίνουν κά-
θε βῆμα στὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Σήμερα βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα γαλήνης, διότι ἡ σκέψις μας βρίσκεται εἰς τὴν φάτνην τοῦ γεννηθέντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄς γίνη σήμερα ἡ σκέψι μία ἀνθοδέσμη, νὰ ἐνωθῇ ἄνθος μὲ φύλλο, διὰ νὰ διώξετε τὶς φιλονικίες καὶ τοὺς ἄδικους συνδέσμους τῶν ἀκαθάρτων σκέψεων.

Ἀφήσετε ὅλοι σας τὴν ἀνθοδέσμην τῆς ζωῆς σας νὰ δεθῇ μὲ τὴν ἀγάπην καὶ νὰ φωλιάσῃ μέσα της ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ ψυχὴ νὰ ζήσῃ σὰν τὸ πουλί, ποὺ μένει ἐπάνω στὸ κλαδί καὶ εἶναι ἐλεύθερο νὰ πετάξῃ στὸν ἀέρα, διὰ νὰ χαρῇ τον ἥλιον, τὴν φύσιν, ποὺ σᾶς καλεῖ ὅλους σας νὰ εἴστε πουλιὰ ἄκακα, χωρὶς πονηρίες ἀκμὲς ποὺ σκλαβώνουν τὴν ψυχήν, διότι ἡ ψυχὴ εἶναι πάντα ἀθώα καὶ ἡ πονηρὴ σκέψις τὴν φυλακίζει. Τὴν φυλακίζει σὰν τὸν φυλακισμένο ἀθῶο ἄνθρωπο, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄδικα φυλακισμένοι ἄνθρωποι, ποὺ χωρὶς νὰ κάνουν τὴν κακὴν πρᾶξιν βρῆκαν τὸ σκοτεινὸ κελὶ τῆς φυλακῆς.

Προσέξετε, χριστιανοί, τὴν ἀνθοδέσμη τῆς ζωῆς σας, προσέξετε τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς σας. Ὄλα μιὰ μέρα θὰ διαλυθοῦν, μὰ ἡ ψυχὴ θὰ μείνῃ.

Ξημέρωμα 25ης Μαρτίου.

Ἄγγελοι ὕμνους ψάλλουνε, ἀκοῦστε, τὴν Παναγία χαιρετοῦν, ποὺ ἔγινε μητέρα.

Ο Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος ἐστάθη ἔμπροσθέν της καὶ κρίνο ἀγνὸ προσέφερε στὴν Ἅγια τὴν Παρθένα.

Κόρη ἀγνή, σὰν τὸ λουλούδι εῖσαι.

Σὰν κῆπος ἀνθοστόλιστος. Τὰ ὄλόδροσα λουλούδια στὸ κάθε βῆμα σου τὸ ἀγνὸ γίνονται ἀγγελούδια.

Πάντα θὰ ψιθυρίζουνε τὰ χεῖλη τῶν ἀνθρώπων τὴν λέξην τὴν χαριόσυνην:

Χαῖρε, Μαρία, χαῖρε, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ, Εὐλογημένη, χαῖρε.

Μέσα στην φύσιν βρίσκεις τὸν Θεὸν.

Í ὅμιορφιὰ τὴν χαραυγήν, ποὺ ἔχει ὅλη ἡ φύσις!

“Οπου νὰ ἴδοιν τὰ μάτια σου, τὸν Πλάστη θ’ ἀντικρύσης. Τὸ μυρωμένο φύσημα τοῦ ἀέρος σὲ ἐλκύει.

Τί θέλγητρο μαγευτικό, τί μυρωμένη αὔρα, ποὺ χαίρεται ἡ καρδιά μας.

Τὰ πάντα ἀκτινοβολοῦν στὸ θεῖο φῶς, καὶ τῶν Ἁγγέλων οἱ ψαλμοὶ τὸν Πλάστη χαιρετίζουν. Τὸ ἀκοίμητο αὐτὸ φῶς μέσ’ στὴ ζωή μας φέγγει καὶ πάντοτε μᾶς ὁδηγεῖ καὶ ὅλους μᾶς προσέχει.

Κοιτάτε, τέκνα τοῦ Θεοῦ, στὸν οὐρανὸ πουλιὰ πετοῦνε. Ποιὸς τὰ ἔδωσε πνοή; Ξέρουν νὰ φυλάγωνται ἀπ’ τοῦ ἔχθροῦ τὰ βέλη καὶ νὰ πετάνε πιὸ γοργὰ στοῦ οὐρανοῦ τὸ χάος.

Εἶναι Θεοῦ εὐχὴ αὐτό, εἶναι Θεοῦ ἀγάπη ποὺ ἔπλασε καὶ δημιούργησε τὸ καθετὶ στὴν πλάση.

“Όλα γιὰ μᾶς τὰ ἔδωσε, πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονοῦμε, πρέπει νὰ τὸν δοξάζωμε, νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε. Σὰν τὸν βολβὸν τοῦ λουλουδιοῦ ποὺ εἶναι στὴ γῆ κρυμμένος καὶ ξεπροβάλλει στὸν καιρὸ μὲ ἄνθος μυ-

ρωμένο, ἔτσι νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὴν καρδιὰ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας πρὸς τὸν πλησίον ἀδελφόν μας.

“Οταν κοιτάζωμε μιὰν ἀνθισμένη μυρτιά, νοιώθουμε μέσα μας ἀπερίγραπτη χαρά, καὶ αὐθόρυμητα ἀναρωτιόμαστε:

Ποιός, ἄραγε, νὰ ἔδωσε αὐτὴ τὴν ὁμορφιὰ μὲ τόση τέχνη; Ή φύσις. Τι εἶναι ἡ φύσις; Ὁ Θεός, τὰ πάντα Θεός.

“Οταν πάλι ἀνεβῆς στὸ βουνὸν καὶ βρῆς ἐναντίον μὲ τὸ ἀρνάκι τὸ μικρὸ στὴ μάνα νὰ θηλάζῃ, πάλι θὰ ἐρωτηθῆς: Ποιός τοῦ ἔδωσε ζωή, γάλα γιὰ νὰ πίνη, μαλλὶ γιὰ νὰ ζεσταίνεται; Πάλι ἡ φύσις, ὁ Θεός.

Θεὸς εἶναι ὅλο τὸ σύμπαν καὶ σταματᾶ ὁ λογισμός. Τὸ καθετὶ μιλάει ὁρατὰ καὶ ἀόρατα, τὸ Θεόν δοξάζει.

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ ἔστειλε σὲ πολλά του τέκνα διὰ νὰ τὰ προφυλάξω καὶ νὰ τὰ ἔχωμε κοντά μας, ἀλλὰ ἡ ὁδὸς τοῦ Κυρίου εἶναι λίγο δύσκολη καὶ δι’ αὐτὸ πρέπει νὰ δώσῃ ὁ Πανάγαθος Θεὸς τὴν δύναμιν διὰ νὰ ὀδηγηθῇ ἡ κάθε ψυχὴ πρὸς τὸ ἄπειρον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἐὰν προσέξετε καὶ μελετήσετε μέσα σας, θὰ ἴδητε πόσοι δὲν ἀξιώθηκαν νὰ ἀκούσουν καὶ νὰ ἴδοῦν οὐρανιες ὀπτασίες, ἐμβατήρια οὐράνια, λόγια οὐράνια, σαλπίσματα ἀγγελικά, νὰ σκορποῦν χαρὰ στὸν λόφο τῶν Καρυών, ὅταν βρέθηκαν τὰ μυρωμένα καὶ ἀγιασμένα λείψανά μας;

Ποιός δὲν δακρύζει, ποιός δὲν αἰσθάνεται κάτι σὰν μία ζωντανὴ ἔλξη, μίαν ἀνακούφιση ψυχικὴ, ὅταν ἀντικρύζει τὰ μυρωμένα βουναλάκια τῶν Καρυών.

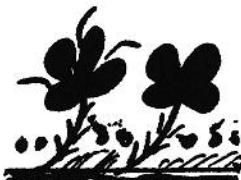
Γενικὴ εἶναι ἡ ἀνακούφιση, ἀλλὰ ποῖος τὴν ὁμολογεῖ, ποῖος ἀνοίγει διάπλατα τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς του, ποῖος ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν;

Άγια ή ώρα ήτανε στὴν νῆσο τὴν δικήν μας καὶ ἔχει λείφανα Άγιων δοξασμένα.

Τοῦ Θεοδώρου Μάρτυρος, Ἰγνατίου τοῦ μεγάλου, τῆς θεοκτίστης τῆς Λεσβίας, τῶν Καρυῶν τὰ τρία, τοῦ Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης.

Ἡ Νῆσος Λέσβος εἶναι ξακουστὴ μὲ τὰ ἄγια Λείψανά της. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἦταν ἀγνὸς υἱός, τῆς Πόλεως καμάρι. Σὰν τὸν ὑμνοῦνε, περπατᾶ καὶ τὰ παιδιά φυλάγει.

Ολης τῆς οἰκουμένης εἶναι προστάτης τῶν παιδιῶν, στὸ λέγω νὰ τὸ ἔσεύρης. Ἔργα ἄγια γίνονται μέσα στὴ Μυτιλήνη καὶ χαίρονται οἱ Ἅγιοι, καὶ πάντα μεστεύουν νὰ ἔχετε γαλήνη.

ΥΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΓΙΩΝ

*Μετὰ ἀπὸ προσκύνημα στὴν Ἐκκλησίᾳ
τῆς Ἁγίας Φιλοθέης, ἐγράφη τὸ κάτωθι:*

Ἄγῶνα στὴν ζωή σας καὶ ἄφθονη ἀλληλεγγύη εἰς τὸν συνάνθρωπόν σας. Σὰν μὲ Αγγέλου τὰ φτερά, ἔτσι νὰ τρέχετε εἰς τὸν πάσχοντα ἀδελφὸν καὶ εἰς τὸν φυλακισμὲνον. Μὴν κρίνετε ὁ ἔνας τὸν ἄλλον. Γεμίσατε μὲ προσευχῇ, ταπείνωση καὶ ἀγάπη τὴν ψυχήν σας, νὰ γίνη ἔνα ἀγνὸ πουλὶ, στὸ πεῦκο μου ναρθῆ νὰ φωλιάσῃ.

Ἐγώ, ὅ τέκνα, πέρασα ἔνα σωρὸ κυνηγητὰ εἰς τὴν ζωὴν μου. Πάντα μὲ κυνηγοῦσαν καὶ μὲ λόγια ἀπρεπα μὲ ἐξύβριζαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μὲ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὰ θεῖα ἔργα. Ὁ πονηρὸς ὁ δαιμῶν, αὐτὸς σκιρτοῦσε γύρω μου, τὴν θύραν γιὰ νὰ κλείσῃ. Ἄλλὰ ἡ θεία ἀνταύγεια ἐρχόταν καὶ μιλοῦσε. Τί μῆλημα ἥταν αὐτό;

“Οταν ὁ ἀνθρωπος προχωρῇ μὲ ἀγάπην, φεύγουν ὅλα τὰ σκάνδαλα τοῦ πονηροῦ μακρυὰ καὶ ἡ ἀγάπη δὲ χάνεται, δὲ λησμονιέται. Εἶναι ἡ ἀγάπη, ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ κάτω στοὺς Ἅγιους Τόπους.

“Οταν μιλοῦν τὰ χεῖλη σας μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀγάπη, κανεὶς δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ σᾶς πικράνῃ.

Οι πίκρες μέσα στή ζωή, στή ζωή τὴν τωρινή, εῖναι σὰν τὸν κόρακα. Κοράκια πληθώρα γυρίζουν καὶ μαυρίζουν τὰ πάντα. Ἀλλὰ ὁ Θεός, ὃ τέκνα, θὰ τὰ ἀντιμετωπίσῃ αὐτὰ τὰ μαῦρα τὰ κοράκια. Ἔσεῖς κραυγάζετε: «Δὲν μπορῶ νὰ ἀνθέξω». Τί θέλετε; Τὸν δρόμον ἀνοικτὸν νὰ τρέξετε κοντὰ μας; Μόνον μὲ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἀλληλεγγύην στὸν πάσχοντα, στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, θὰ βρίσκῃ ὁ καθένας σας τὸν δρόμον ἀνοικτόν. Τότε τὰ μαῦρα τὰ πουλιά, τὰ ἄχαρα κοράκια, διότι ὁ κόρακας εἶναι τὸ πιὸ ἄχαρο πουλί, θὰ φύγουν μακριά σας. Ὁ, τι προσφέρει ὁ καθεὶς εἰς τὸν συνάνθρωπόν του πηγαίνει ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου.

Ψάχνετε μέσα στὴν ζωὴ, βρίσκετε τὰ πονεμένα καὶ ἀρρωστα τέκνα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ τὰ βοηθᾶτε.

Διδαχὴ Ἀγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου.

Eρειπώνονται τὰ πάντα. Πλημμυρίζουν τὰ μάτια μας θερμὰ δάκρυα. Ποιος εἶναι ὁ πόνος ποὺ μᾶς κάνει νὰ τρέχουν τὰ δάκρυά μας; Εἶναι ὁ πόνος ὅταν αἰσθανόμαστε τὴν ἀναξιότητά μας καὶ δὲν ἡμιποροῦμε νὰ στρέψωμεν τὸ βλέμμα μας εἰς τὸν Οὐρανιὸν Πατέρα μας, τὸν φιλόστοργον, τὸν ἀγαπητόν, ὁ διοῖς ἔλαβε σάρκα καὶ ὅστα καὶ ἔγινε ἀνθρωπός γιὰ νὰ διδάξῃ εἰς ἡμᾶς τὴν Ἄλήθεια καὶ τὴν Ἀγάπη, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἐρειπωμένα καὶ ἐγκαταλειπμένα μέρη ποὺ ἐρειπώνονται τὴν ψυχήν. Ὁποίαν παρήγορον καὶ εὑδαίμονα πρᾶξιν ἐσκέφθημεν διὰ τὸν φιλόστοργον καὶ Οὐρανιὸν Πατέρα μας, ποὺ ἀκούραστα μᾶς ωρίνει τὴν ἀγάπην Του, ποὺ εἶναι γεμάτη

ἀλληλεγγύη, σὰν ἔνα φῶς ποὺ οὔτε σβήνει οὔτε τελειώνει καὶ θερμαίνει τὴν ψυχήν μας μὲ τὰ ἄγια λόγια, τὰ δόποια πηγάζουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μυρωμένα καὶ ἄγια στήθη Του; Πρέτε, παιδιά μου, ἔνα βλέμμα ἀγάπης ποὺ μόνον αὐτὸ θὰ σᾶς σώσῃ καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ ἀνεξάντλητον φῶς τοῦ Παραδείσου, ποὺ εἶναι ἀσβεστον γιὰ κάθε χριστιανόν. Γιατί, ἀδέλφια μου, ἐγκαταλείπετε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ; Τί νομίζετε πῶς θὰ ἀπολαύσετε ἐφόσον ὅλη αὐτὴ ἡ ὑλη ποὺ κερδίζετε, τῆς Κυριακῆς, εἶναι πρὸς ζημίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς; Τὴν σημερινὴν ἐποχὴν βρισκόμαστε σὲ μία ἀνθρωποαρπαγή, βρισκόμαστε στὰ περιβεβλημένα δίκτυα τοῦ Σατανᾶ, ποὺ δημιουργοῦνται ποικιλοτρόπως, γιὰ νὰ καταποντίσουν τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ καὶ νὰ τὴν ἀναλώσουν, νὰ τὴν φθείρουν, νὰ τὴν κάνουν νὰ χαθῇ.

὾Ω φιλόστοργα παιδιά μου,

὾Ω ἀγαπητὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ ἐλāτε κοντὰ εἰς τὴν προσευχὴν πρὸς ἐμᾶς. Ἐλάτε νὰ συνομιλήσωμε τὴν συνομιλίαν τοῦ Οὐρανίου Πατέρα μας. Θὰ πλημμυρίσετε χαρὰν, θὰ πλημμυρίσετε ἐλπίδα, θὰ ἀνακουφισθῆτε ἀπὸ τὴν θλῖψιν, ποὺ πάντοτε ρέει στὰ τέκνα ποὺ βρίσκονται μακρὰν τῆς προσευχῆς. Γιατί, ἀγαπητά μου τέκνα, σκορπάτε τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς σας εἰς τὰς μηδαμινὰς φροντίδας τὰς ὑλικάς;

Μὴ σπαταλᾶτε καὶ κουράζεσθε ἀσκόπως τὰς περισσοτέρας ὕρας ποὺ ἀνατέλλει τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου εἰς τὰς ἀκτίνας τῶν ματιῶν σας.

Ναί, ὁ οὐρανίος Πατέρας ἐδημιούργησε τὰ πάντα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, πῶς νὰ ζήσουν, νὰ χαροῦν, νὰ ἀπολαύσουν καὶ νὰ καλλιεργήσουν τὸ τάλαντο. Τάλαντο εἶναι ἡ ζωὴ σας, ποὺ πρέπει νὰ καλλιεργῆτε. Νὰ τὸ

σπείρετε, νὰ φυτρώση, νὰ ἀνθίση, νὰ κάνη καρπούς, νὰ ζωογονηθῇ ἡ ζωή, δπως ἀνθίζει τὸ δένδρο καὶ σκορπά μίαν εὐωδία ποὺ πολλὲς φορὲς εἶναι δυνατὴ καὶ μερικὲς φορὲς εἶναι ἀδύνατη. Ὄταν ἡ μυρωδὶα τοῦ λουλουδιοῦ εἶναι δυνατὴ σημαίνει πλησίον τοῦ Χριστοῦ κι' ὅταν εἶναι ἀδύνατη εἶναι σὰν τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ποὺ γυρνᾶ ἐδῶ καὶ ἔκει στὴν ἔρημον. Γι' αὐτὸ προσέχετε, παιδιά μου ἀγαπητά, γίνεσθε δένδρα ἀνθισμένα μὲ τὴν δυνατήν καὶ πολλὴν εὐωδίαν, διότι οἱ ἀγκάλες τοῦ παραδείσου εἶναι πάντοτε ἀνοικτές, εἶναι πάντοτε μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργὴν, διὰ τὰ ἀνθισμένα δένδρα, ποὺ εὐωδιάζουν.

Ἄς προσευχώμεθα εἰς τὸν Οὐρανιον Πατέρα μας καὶ εἰς τὴν Παναγίαν, ποὺ ἔχει τὴν μεγαλυτέραν θέσιν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

Μετὰ ἀπὸ τὸ προσκύνημα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Οσίας Ξένης, ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θ. Πάτση, ἐγράψῃ τὸ κάτωθι ἀπολυτίκιο εἰς τὴν Οσίαν:

«Τὸ μῦρον τὸ εὔοσμον τῆς ἐκκλησίας Θεοῦ, τὸ στέφος τὸ ἄφθαρτον τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν, ἐδέχθης καρπὸν τὸν Οὐρανιον. Ὅθεν ἡμεῖς τιμῶμεν τὴν μακαρίαν ζωήν σου, ἅμα καὶ τοῖς ἀγῶσι οὓς ἐν τῷ βίῳ ἐτέλεσας, Οσία Ξένη, ἀγνή, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς».

Καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἡ ἀσ্থρατος φωνὴ τοῦ Ἅγιου Ραφαήλ λέει:

«Τὰ πάθη, εἶναι νὰ τὰ περνᾶ ὁ ἄνθρωπος, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἔμαιαρτύρησεν ἡ Ἅγια, ἀλλὰ πέρασε πολλὲς συντριβές, δοκιμασίες κι αὐτὰ ὅλα τὰ πέρασε χωρὶς νὰ δειλιάσῃ. Μὲ τὴν ἐπίμονον ἀγάπην της πρὸς τὸν Κύριον, ἔλαβε τὴν Οὐράνιον ἀγαλλίασιν. Ὡταν τόσο πιστή, ποὺ κανένα νέφος τοῦ πειρασμοῦ δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ τὴν ἐπισκιάσῃ.

Ἡ ψυχή της τρεφόταν ἀπὸ τὴν οὐράνια δύναμιν. Αὐτὴ ἡ δύναμις τρέφει τὸν ἄνθρωπον, ποὺ θυσιάζει χωρὶς ἀγανάκτησιν τὴν ἐπίγειον ζωήν. Εἶχε προγραμματίσει στὴ ζωή της τὸ μέλλον της καὶ ἀψηφοῦσε τὰ πάντα γύρω της καὶ προσανατολιζόταν ἀδιαλείπτως νὰ κερδίσῃ τὴν ψυχήν της. Ὄλα αὐτὰ εἶναι γιὰ νὰ προσέξωμε καὶ νὰ σκεπτώμεθα πάντοτε τὴν τόση ἀγάπην της πρὸς τὸν Κύριον.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔχει μέσα του ἀκλόνητον πίστιν πρὸς τὸν Χριστόν, δὲν δειλιάζει στὴν κάθε συντριβὴ ποὺ θὰ τὸν εὔρῃ, μᾶλλον πρέπει νὰ χαίρεται γιὰ τὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς του καὶ νὰ εἶναι πάντοτε ὀλιγαρκής. Ἡ λέξις ὀλιγαρκής, τέκνον, εἶναι γιὰ σὲ μεγὰλο δίδαγμα, διότι στὴ ζωὴ ποὺ βρίσκεσαι μὲ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ διώχνης τὶς κάθε βλαβερὲς σκέψεις καὶ συκοφαντίες. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν συντρίβεται εἰς τὴν κατὰ κόσμον ζωήν, δὲν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ καὶ νὰ ἀντικρύσει τὸν Κύριον. Ἐκεῖνος θὰ κατατάξῃ τὴν ψυχήν του εἰς τὸ ἄπειρον ἔλεός του. Ἡ ζωὴ τοῦ ἄνθρωπου εἶναι σὰν ἔνα περιβόλι ποὺ πότε εἶναι ἀνθηρό, πότε εἶναι δασωμένο καὶ πότε εἶναι λίγο συντριψμένο.

Ὅταν τὸ περιβόλι βρίσκεται στὴν ἄνθησί του, εἶναι σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται εἰς τὴν νεανική του ἡλικία καὶ δὲν προσέχει, δὲν ὀδηγεῖται εἰς τὸ καλόν. Ἀνοίγει μπροστά του ὁ αἰθέρας τῆς ζωῆς καὶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ σκεφθῇ διὰ τὴν ἀθάνατον ψυχήν.

Ὅταν τὸ περιβόλι εἶναι δασωμένο, εἶναι ὅπως ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀρχίζει νὰ δυναμώνει, νὰ σκέπτεται, νὰ φιλοσοφῇ, νὰ ἐλέγχῃ, νὰ ἀρχίζῃ τέλος πάντων μίαν ἄλλην τακτικὴν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς καθεστωτικῆς καὶ ἀκατανικήτου δημιουργίας.

Καὶ τώρα, ἡ συντριβὴ τοῦ περιβολίου εἶναι τὸ γῆρας καὶ ὁ πόνος, διότι ὁ ἄνθρωπος, τότε ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται, νὰ προσέχῃ, νὰ κάνῃ ἔλεγχο καὶ τότε ἔρχεται ὁ μεγάλος πόνος, ὁ πόνος τῆς ψυχῆς, ποὺ συντρίβει τὸ σῶμα, τὸ κάνει νὰ ὑποφέρῃ καὶ συναρπάζει τὸν νοῦ. Τότε προσπαθεῖ νὰ πλησιάσῃ τὸν Κύριον.

Ἡ προσευχή, ἡ ἔξομολόγησις καὶ ἡ Κοινωνία τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὅλα αὐτὰ ἐνοῦνται μὲ τὴν μετάνοιαν καὶ συνοδεύονται μὲ τὴν καλὴν πρᾶξιν.

Προσέξατε, τέκνα τοῦ Θεοῦ, τὰ τρία στάδια τῆς ζωῆς σας, νὰ τὰ περιλούσῃ ἡ ἀρμονία τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ νὰ σαλπίσουν ἀγγελικὰ ἐμβατήρια εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σας.

Πρέπει νὰ εἴμεθα χαρούμενοι, διότι μόνον μὲ τὴν συντριβὴν πλησιάζομε τὸν Κύριον καὶ περισσότερον εἰς τὸ τρίτον στάδιον τῆς ζωῆς μας. Κλεῖσε τὰ γόνατα, οἶξε τὸ βλέμμα κάτω μὲ δάκρυα, μὲ ἀναστεναγμὸν στὸν Οὐρανὸν Πατέρα καὶ κάνε θερμὴν τὴν προσευχήν. Φρόντιζε, ὡς ἄνθρωπε, μὲ ἀγάπη στὴν ψυχήν σου, ζήτησε Χριστὸν βοήθεια. Μὲ τὰ γόνατα πάντα κλειστά, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα νὰ γίνεται ἡ προσευχή.

Γιὰ κοίτα, ὡς ἄνθρωπε, τὸν Χριστὸν τί ταπεινὸς ποὺ στέκει.

Γονατιστὸς προσεύχεται μὲ χέρια σταυρωμένα καὶ ταπεινὰ παρακαλεῖ τὸν Πλάστη του Πατέρα.

Στὶς 13 Ιουλίου 1969, ἡμέραν Κυριακῆν,
πηγαίνοντας νὰ προσκυνήσουμε
τὸν Ἅγιο Νεκτάριο, ἐγράφη τὸ κάτωθι:

«Τέκνον Θεοῦ, πάρε ἀρχὴ κάτι νὰ γράψῃς, νὰ μείνη μέσα στὴ ζωή, τὸ ἀστρο τῆς ἀγάπης. Δυὸ φορὲς σοῦ μίλησα καὶ σήμερα εἶναι ἡ τρίτη, νὰ λάμψῃ μέσα στὴ ζωὴ ἡ πάνσοφος εἰρήνη. Πάνσοφον, κόρη, ἐννοῶ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγάπην. Κοίταξε, διόπὺ ἥθελες νὰ δῆς τὴ στέγην διόπὺ μένω. Εἴμαι ἐκεῖ σὰν ἔνα φῶς, τὸν κόσμο περιμένω. Χιλιάδες τέκνα ἔρχονται κοντὰ εἰς τὸν Χριστὸν μας, νὰ βροῦν ζωή, νὰ βροῦν εὐχή, πάντα ἀπὸ τὸν Πλάστη.

Αὐτὰ τὰ δέντρα ποὺ θὰ δῆς, τὰ πεῦκα, ἐγὼ τὰ ἔχω φυτέψει. Οἱ οἶξες μένουνε στὴ γῆ καὶ τὰ κλαδιὰ διαβαίνουν.

Ἄγάπα, κόρη τοὺς ἀδελφούς, ἀγάπα τὰ παιδιά μας καὶ φρόντιζε γιὰ τὸ καλὸ καὶ γιὰ τὴν ἐκκλησία. Ὑπάντα ὑπομονή, δίδασκε τὴν ἀγάπη, νὰ κάνει ωἶδες καὶ ἀνθούς, νὰ βροῦν χαρᾶς λιμάνι.

Νὰ εἴσαι πάντα ὄλιγαρχὴς σὲ κάθε τί ποὺ θέλεις, ποτὲ νὰ μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ κάτι ποὺ θὰ σοῦ ποῦνε.

Πῆρα, κόρη, διωγμούς, πέρασα κόρη, πάθη, ἀπὸ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ ποὺ εἴχανε τὸ πάθος. Ωσὰν τὸ ἔρημο πουλί, πολλὲς φορὲς γυρνοῦσα καὶ μόνον μὲ τὴν προσευχή, κόρη μου, ἡρεμοῦσα. Πολλὲς φορές, ζητοῦσα περιφρόνησι ἀπ' ὅλα μου τ' ἀδέλφια καὶ μὲ ἀγάπη στὴν ψυχὴ τὸν Πλάστη ἀνυμνοῦσα καὶ τὸν δοξολογοῦσα.

Εἴχα σπουδάσει Νομική, εἴχα σπουδάσει Θεολογία, ἐδίδαξα ἐφώτισα ἥταν Θεοῦ εὐλογία, δχι δική μου δύναμις, δχι δική μου ἀξία.

Ἀπὸ μικρὸ παιδί, ποτέ μου δὲν κουράστηκα γιὰ κάτι ποὺ περνοῦσα, ποτὲ δὲν εἴπα τὸ κακὸ δ, τι καὶ νὰ μοῦ λέγαν. Αἰσθανόμουν πάντοτε χαρὰ καὶ πάντοτε γαλήνη καὶ μελετοῦσα ἥσυχος τὴν κάθε μου ἐπιστήμη.

Πολλὰ χρόνια ἐσπουδασα, πολλὰ χρόνια ἐδίδαξα καὶ μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν ἀπεκοιμήθην.

Μὲ ἐδίωξαν πολλοὶ, ἀλλὰ δὲν ἐμίσησα κανέναν.

6 Δεκεμβρίου, ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Νικολάου,
ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἐγράφη τὸ κάτωθι:

Σ τὴν θάλασσα τὴν μακρυνὴ ποὺ πλέουν τὰ καράβια, τὰ προστατεύω στὸ καλὸ μὲ τὰ δικά μου χέρια. Εἶναι δύσκολο στοὺς ὠκεανοὺς ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄκρη. Φτεροπετῷ στὴ θάλασσα στὰ ἀλμυρὰ νερά της, γιατὶ δὲν ἔχουν στήριγμα, ποὺ νὰ στηριχθοῦνε. Ὄλοι μὲ πίστι στὴν ψυχὴ τὸ δνομά μου λένε, ἀλλὰ σὰν δὲν εἴναι ἀπὸ τὸν Θεὸν γραπτό, δὲν ἥμποροῦν νὰ μ' εὔρουν. Ἐμεῖς οἱ Ἅγιοι τρέχουμε μὲ τὴν καρδιά μας, παρακαλῶμε τὸν Θεὸν γιὰ ὅλα τὰ παιδιά μας.

Ἡ θάλασσα ἔχει βάσανα, γιατὶ δὲν ἔχει δέντρα, νὰ καβατζάρουν τὰ παιδιὰ μέσα εἰς τὴν φουρτούνα, ἀλλὰ σὰν θέλει ὁ Παντοδύναμος, χαρίζει στὰ παιδιά του, ὑπομονὴ καὶ θέλησι στὰ γαλανὰ νερά του.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Προσευχὴ πρὸς τὸν Κύριον.

Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με καὶ οδήγησόν με εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀρετῆς.

Κύριε, ἐλέησόν με καὶ βοήθησόν με καὶ γίνε συμπαραστάτης καὶ βοηθός μου νὰ ἀγαπῶ τὴν διδασκαλίαν Σου καὶ νὰ εἰσέρχωμαι εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀγάπης.

Κύριε, ἐλέησόν με καὶ βοήθησόν με νὰ γίνω εὐσπλαγχνος καὶ ἀκούραστος εἰς τὴν διδασκαλίαν Σου.

Κύριε, ἐλέησόν με καὶ θεράπευσον τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου.

Κύριε, ἐλέησόν με καὶ ἀνοιξε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου εἰς τὸν δρόμον τῆς πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἐλπίδας.

Κύριε, ἐλέησόν με νὰ γίνω ἀκόλουθός σου καὶ σύντροφος τοῦ Εὐαγγελίου Σου.

Κύριε, ἐλέησόν με νὰ γίνω συμπαραστάτης εἰς τὸν πάσχοντα ἀδελφόν μου.

Κύριε, ἐλέησόν με καὶ σῶσε τὴν ψυχήν μου, καὶ καθάρισε τὴν σκέψιν μου ἀπὸ τὰς πονηρὰς διαθέσεις ποὺ μοῦ σκλαβώνουν τὴν ἀγνή μου ψυχήν.

Κύριε, ἐλέησόν με σὰν τὸν Δαβὶδ καὶ εἶάρπασον τὴν ἀμαρτίαν τῆς ψυχῆς μου καὶ θεράπευσον τὴν καρδίαν μου.

Κύριε, ἐλέησόν με, Κύριε ἐλέησόν με, Κύριε ἐλέησόν με, καὶ δῶσε τὴν εὐλογίαν Σου, τὴν ἀστείρευτη καὶ τὴν ἀνεξάντλητον καὶ νὰ ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδιὰ μου φόβον.

Κύριε, ἐλέησόν με, καὶ ὁδήγησόν με νὰ ἀκολουθήσω τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, νὰ γίνω ἄνθρωπος, τέλειος χριστιανός, μὲ πράξεις ἄγιες.

Κύριε, ἐλέησόν καὶ σκόρπισε τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς ἀγάπης, τῆς ὑπομονῆς.

Εἰσάκουσόν μου Κύριε καὶ φέγγε τὸ βλέμμα Σου τὸ ἀγαθὸν καὶ συγχώρησέ με τὸν ἀμαρτωλόν.

Εἰσάκουσόν μου Κύριε καὶ ἀναγέννησέ με τὸν ἀμαρτωλόν.

Εἰσάκουσόν μου Κύριε καὶ ταπείνωσέ με τὸν ἀμαρτωλόν.

Εἰσάκουσόν μου Κύριε καὶ ἰλάσθητί μοι τὸν ἀμαρτωλόν.

Εἰσάκουσόν μου Κύριε καὶ θέρμανέ μου τὴν πίστιν.

Εἰσάκουσόν μου Κύριε καὶ βοήθησόν με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Εἰσάκουσόν τῆς προσευχῆς μου καὶ καθάρισόν μου, Κύριε, τὸν ϕύπον τῆς ἀμαρτίας.

Εἰσάκουσόν μου Κύριε καὶ κατεύθυνόν με εἰς τὸ θέλημά Σου.

Εἰσάκουσόν μου Κύριε καὶ δός μου τὴν δύναμιν νὰ ἀντεπεξέρχωμαι εἰς τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς.

Εἰσάκουσόν μου, Κύριε καὶ χάρισέ μου τὴν εὐ-
σπλαγχνίαν Σου νὰ προχωρῶ ἄφοβα εἰς τὸν δρόμον
τῆς ἀγάπης χωρὶς δισταγμόν.

Eύχαριστῷ Σε, Κύριε, ποὺ ἄνοιξες τὴν πύλη τῆς
καρδιᾶς μου καὶ μὲ δάκρυα εὐσπλαγχνίας ἐπρο-
σευχήθηκα διὰ τὰ ἀγαπητά μου ἀδέλφια, τὰ
εὐρισκόμενα εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Σὲ θεο-
μοπαρακαλῶ, νὰ βρίσκω πάντοτε τὴν εὐγλωττίαν ἀπὸ
τὴν πηγὴν τῆς καρδιᾶς μου νὰ ἔκφραζωμαι μὲ τὴν ἀγά-
πην Σου, τὴν ἀστείρευτον αὐτὴν χαράν, ποὺ μὲ πλημ-
μῳζει ἀπὸ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

Σὲ παρακαλῶ θεῷμὰ νὰ ἀνατείλῃ εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ
πόνου ἡ ἀνακούφιση, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἀνεξάντλητη
μετάνοια πρὸς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν.

Κάνε, Κύριε, νὰ προσέρχωμαι εἰς τὴν Ἱερὰν Πύλην
μὲ ταπεινὴν καρδίαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν συνάνθρω-
πόν μου. Νὰ ἀνοίγῃ ἡ Πύλη τοῦ Παραδείσου μὲ τὴν
ἀγάπην Σου καὶ τὴν ἀνεξάντλητον ὑπομονὴν Σου πρὸς
ἔμας.

Ρίξε τὸ ἔλεος τῆς εἰρήνης ποὺ λαχταρᾶμε οἱ εὐλο-
γημένοι.

“Οταν γυρίσω καὶ σὲ δῶ μ' ἀκάνθινο στεφάνι, οαῖ-
ζει μέσα μου ἡ καρδιὰ καὶ τρέχουν δάκρυα πολλὰ ἀπὸ
τὰ βλέφαρά μου. Σὲ ἵετεύω, “Υψιστε, ἀθάνατε Χριστέ
μου, καὶ σὲ θεομοπαρακαλῶ, συγχώρα τὴν ψυχή μου.

Ἄς γίνουνε τὰ δάκρυα, ὁ μόνος σύντροφός μου
μὲς στὴ θεομὴ τὴν προσευχή, κοντὰ στὸν Κύριόν μου.

Χριστέ μου, πολυεύσπλαχνε, μ' ἀκάνθινο στεφάνι, καὶ μὲ χαμόγελο γλυκὸ γιὰ ὅλα τὰ παιδιά σου, χάριζέ μας, Κύριε, τὴν εὔσπλαχνη ματιά σου καὶ φύλαγέ μας στὸ καλό, μόνο στὰ βήματά σου.

Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, οὐράνιε Πατέρα μας καὶ τῆς ζωῆς ὁ φάρος, ποὺ φέγγεις στὴν καρδιά μας σὰν τὸ λαμπερό διαμάντι, σκόρπισε τὴν ἀγνότητα ποὺ ἔχεις στὴν καρδιά σου καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο σὲ ὅλα τὰ παιδιά σου.

Ὥ βασιλεῦ καὶ Κύριε, οἰκτίομον καὶ εὐεργέτα, ἀκλόνητη παρηγοριά, τοῦ Οὐρανοῦ ἡ δόξα, σὲ ἔχουμε μές στὴν ψυχὴ ἀστείοευτη ἐλπίδα. Χριστέ μας, πολυεύσπλαχνε, τῶν Χριστιανῶν ἐλπίδα, βοήθησέ μας, Δεσποτα στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας, νὰ βρίσκουμε παρηγοριὰ μέσα εἰς τὴν ζωήν μας καὶ νὰ δοξολογοῦμε πάντοτε, Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἁγιον Πνεῦμα.

Χριστός μας εἶναι ἡ ζωή, Χριστός εἶναι ἡ ἐλπίδα, Χριστός εἶναι ἡ παρηγοριὰ μέσα εἰς τὴν ζωήν μας. Μὲ τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα πρέπει νὰ ζοῦμε ὅλοι. Νὰ γίνεται ἡ ἀγνὴ ψυχὴ ὡσὰν τὸ περιβόλι. Τὸ περιβόλι τ' οὐρανοῦ ποὺ λάμπει στὸν αἰθέρα, στὴν Παναγία, στὸ Χριστό, στὸν εὔσπλαχνο Πατέρα.

Σὰν ποῦν τὰ χεῖλη μου, Θεέ, Χριστὲ καὶ Παναγία, ριζώνει μέσα στὴν καρδιὰ ἀγάπη καὶ εὐλογία.

Εἰς τὴν πρωΐνην προσευχήν.

Κύριε δόξα Σοι, Κύριε δόξα Σοι, Κύριε δόξα Σοι.
Σέ εὐχαριστῶ, Κύριε, ποὺ ἄνοιξαν οἱ ὁφθαλμοί μου τὴν διάνοιάν μου καὶ στερέωσον τὴν δύναμίν μου, τὴν θέλησίν μου νὰ διέλθω καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν μὲ πόθον καὶ ἀγάπην εἰς τὴν θεϊκήν Σου ἐργασίαν. Κατάπεμψον τὴν δύναμίν Σου νὰ ἀφοσιωθῶ εἰς τὴν ἐργασίαν μου μὲ ὀλοκληρωμένην τὴν σκέψιν μου εἰς τὰ διδάγματά Σου καὶ νὰ τὰ κατατάξω εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου μὲ τὴν ἀνεξάντλητον ἀγάπην Σου, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν Πατέρα, ὁ ὅποιος μᾶς συγχωρεῖ καὶ μᾶς βοηθᾷ εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας.

὾, Θεέ μου, συγχώρησε τὶς τόσες κακές μου πράξεις καὶ κατάταξε τὴν σκέψιν μου εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ πονεμένου συνανθρώπου μου ποὺ πάσχει. ὾, Θεέ μου, φέρε τὴν εὐλογίαν Σου τὴν μυρωμένη καὶ ποτισμένη, ποὺ μυρώνει τὴν φύσιν τῆς ζωῆς μας καὶ τὴν συγκρατεῖ ἀκεραιά σὲ ἔκεινον ποὺ ἔχει φόβον Θεοῦ καὶ ἀγάπην. ὾, Θεέ μου, σὲ ὑπερευχαριστῶ ποὺ διηλθα τὴν νύκτα ταύτην ἀσκανδάλιστον ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ Πονηροῦ καὶ ἄνοιξαν οἱ ὁφθαλμοί μου καὶ ἤλθες εἰς τὴν σκέψιν μου. Φώτισε τὴν ψυχήν μου εἰς τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Πλούτισέ την μὲ τὴν λαμπερὴν εὔνοιάν Σου, τὴν ἀκούραστη καὶ ὑπομονητικὴ νὰ εὔρω τὴν εὐλογίαν Σου καὶ νὰ τὴν σκορπίσω εἰς πάντας μὲ τὸ θέλημά Σου.

Προσευχὴ πρὸς μετάνοιαν.

Δειλινό, 20 Ιουλίου 1969.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Ἀμήν.

Εὐχαριστῶ Σε, Κύριε, ποὺ μὲ ἀξίωσες νὰ γνωρίσω τὴν θεϊκήν Σου δύναμιν καὶ νὰ αἰσθανθῶ ὃ ἀνάξιος δοῦλος τὴν ἀναγέννησιν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀστείρευτον ἀγάπην πρὸς τὰς ἐντολάς Σου. Εὐχαριστῶ Σε, Κύριε τῶν δυνάμεων, ποὺ ὃ ταλαιπωρος εὗρον τὴν ὁδόν σου μὲ τὴν ἴδιακήν Σου βοήθειαν καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀναξιότητά μου καὶ θρηνῶ ἔμπροσθέν Σου καὶ ζητῶ τὴν βοήθειάν Σου, τὴν ἀστείρευτη, ποὺ γνωρίζει τὸν ταλαιπωρον καὶ τὸν εὐλογεῖ καὶ θεομαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴν ψυχή μου, ποὺ παιδιόθεν ἔέψυγε καὶ ἔγινα ὃ ἄσωτος υἱὸς ἀπέναντί Σου. Σὲ εὐχαριστῶ, Κύριε, καὶ Σὲ ἵκετεύω νὰ μὲ φυλάξῃς σὰν τὸν ληστὴν καὶ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς νὰ μὴν ἔξιχνιάζω τὴν παντοδυναμίαν Σου τὴν ἀγιωτάτην, ποὺ εἶναι πλουτισμένη ἀγάπη καὶ ὑπομονὴ καὶ ταπείνωση σφόδρα. Ἄλλὰ βοήθησέ με νὰ γίνω ὁπαδός Σου καὶ νὰ κηρύξτω τὴν ἀπεριόριστον δύναμιν Σου. Σὲ εὐχαριστῶ, Κύριε, ὃ ταλαιπωρος καὶ ὃ ἀθλιος ἀπέναντί σου, ποὺ καταραδιούργησα τὸ αἷμα σου ποὺ ἔχυσες ἐπάνω στὸν Σταυρὸν διὰ τὰ ἀγαπητά σου τέκνα. Σὲ εὐχαριστῶ, Κύριε, καὶ θέλω νὰ μὲ κρατήσῃς κοντά σου ἕως τὸν αἰῶνα, γιατὶ χωρὶς τὴν ἴδιακήν Σου ἀγάπην καὶ προστασίαν δὲν εἴμαι ἄξιος νὰ συγχωρηθῶ. Σὲ εὐχαριστῶ, Κύριε, καὶ θεομὰ θὰ σὲ παρα-

καλῶ καὶ ἀδιαλείπτως, νὰ μὲ φέρης εἰς τὴν τελείαν ἐπι-
στροφὴν καὶ μετάνοιαν, ποὺ εἶναι τὸ πᾶν διὰ τὸν
ἄνθρωπον.

Ἡ παρακάτω προσευχὴ γράφτηκε
σὲ ἡμέρες μεγάλης κακοκαιρίας καὶ βροχῆς.

Ψ ψιστε Ἰησοῦ, στρέψε τὰ βλέφαρά σου στὰ τέ-
κνα σου τὰ ἀγαπητά. Τὸν καταρράκτας τοῦ
οὐρανοῦ, ἐσὺ λιγόστεψέ τους. Ὄλα εἶναι στὸ
χέρι σου, ἐσὺ θὰ μᾶς τὰ δώσῃς, ὁ παντοδύνα-
μος ἐσύ, θὰ μᾶς λυτρώσῃς ἀπὸ τὴν ἄγρια νεροποντὴ
ποὺ ἥρθε καὶ δὲν παύει, νὰ ἐργαστοῦμε, Κύριε, νὰ φᾶμε
τὸ ψωμί μας. Δίχως ψωμὸν δὲν ἥμπορει νὰ
ζήσει. Σὲ ἵκετεύομε, Χριστέ, στείρεψε πιὰ τὴ βρύση,
ποὺ εἶναι ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Εἶναι Χριστοῦ τὸ Θέλημα καὶ βρέχει κάθε μέρα,
γιατὶ παραστρατήσαμε καὶ κάνονυμε τὰ δικά μας. Γ'
αὐτὸ μᾶς ἔριξε ὁ Θεὸς βάσανα στὴ ζωὴ μας καὶ βρέχει
μῆνες ὁ οὐρανὸς καὶ χάσαμε τὸ ψωμί μας.

Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν μας καὶ χάρισέ
μας τὴν ὅμιορφιὰ τῆς φύσεως καὶ στέρεψε τοὺς καταρ-
ράκτας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπανάφερέ μας εἰς τὴν ἐργα-
σίαν μας τὴν ἀγροτικήν, διὰ νὰ ἐργασθοῦμε καὶ νὰ
ἀπολαύσουμε τὸν ἄριτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον. Κύριε, σὲ
παρακαλοῦμεν οἱ ἀνάξιοι, σὲ ἵκετεύομεν, νὰ μᾶς λυ-
πηθῆς καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσῃς, ὅτι καὶ νὰ σὲ κάναμε.
Ἐσὺ εἶσαι εὔσπλαχνος καὶ ἀπὸ ἐσένα ξέρομε τὴν ζωὴ

μας. Ἐλέησόν μας καὶ δῶσε τὴν διαταγὴν εἰς τοὺς καταρράκτας τοῦ οὐρανοῦ νὰ πάψῃ ἡ βροχή, διὰ νὰ ἡμπορέσουμε ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀμπέλων.

Σὲ παρακαλοῦμεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας νὰ μᾶς λυπηθῆς καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσῃς γιὰ τὰς ἀνομίας ποὺ κάνομεν. Ἔσύ, Παναγίᾳ μας, παρακάλεσε τὸν υἱόν σου νὰ παύσῃ τὴν βρύσιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ ἔλθῃ ὁ λαμπερὸς ἥλιος νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ νὰ ἀναπνεύσουν τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα τὸν ἥλιακὸν ἀέρα τῆς ζωῆς.

Εἰς τὸν Σταυρόν.

Ἐγράφη ἐν ὕρᾳ λειτουργίας, 14 Σεπτεμβρίου,
ἡμέρᾳ τοῦ Σταυροῦ, 1974.

Ὡ, τρισμακάριστε Σταυρέ, πηγὴ τῆς Οἰκουμένης
χωρὶς ἐσένα ὁ χριστιανὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ξήσῃ.
Ὡ, τρισμακάριστε Σταυρέ, τὸ μῆδον τῆς ἀγάπης
ποὺ δίνεις στὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὸ Ἅγιον τὸ φῶς.
Ἡ ταπεινή σου ὁμιορφὶα πάντα ἀνακουφίζει
μὲς στῆς ζωῆς τὸ πέλαγος λιμάνι γιὰ νὰ βροῦμε
καὶ νὰ βρεθοῦμε ἄξιοι τὴν ὕρᾳ τοῦ θανάτου
νὰ ἔλθουν Ἄγγελοι δίπλα μας καὶ τὴν ψυχὴν νὰ πάρουν.
Ἡ δύναμις ποὺ βρίσκεται εἰς τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλο
εἶναι Θεοῦ καρπός, τὰ πάντα ἐνθαρρύνει
καὶ στὴν ψυχή μας τὴν ἀγνὴ βάλσαμο θεῖο φίχνει.

Προσευχὴ εἰς τὴν Παναγίαν.

Ἄγνη Παρθένα Δέσποινα, παρηγορήτριά μου, βάλε τὴν ταπείνωση βαθειὰ μὲς στὴν καρδιά μου. Ἄγνη Παρθένα Μαριάμ, στολίδι τῆς θρησκείας, Παντάνασσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ Μητέρα, Θρόνος Χρυσοπλοκώτατος εἶσαι, ὡς Παναγία μου. Βοήθησέ μας, Δέσποινα, νὰ ὅρθιοῦμε δῖλοι κοντά σου.

὾Ω δένδρον ἀγλαόκαρπον, ὥδε δένδρον εὐλογημένον, ὥδε δένδρον, Μῆτερ τοῦ Χριστοῦ, ἀγλαῖσμα καὶ κλέος.

Ρίξε καὶ σκόρπισε χαρά, μὲ τὴν ματιά σου τὴν εὐλογημένη. Ρίξε τὴν σκέπη τὴν ἄγνη, ποὺ ὁ καθεὶς προσμένει.

Εἴσαι τοῦ Οὐρανοῦ κλειδί, ὑπερευλογημένη.

Πόση χαρὰ αἰσθάνεται τὸ κάθε σου τὸ τέκνο, ποὺ περιμένει ἔλεος νὰ βρῇ, ὡς Κεχαριτωμένη.

Προσευχὴ ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης στὴν Παναγία
ὅταν τὸ παιδί της, Ἀπόστολος, μὲ τὴν γυναικά
του ταξίδευαν γιὰ τὸ Γιοχάνεσμπουργκ
μὲ τὸ ἀεροπλάνο.

὾Ω Παναγιά μου Δέσποινα, παρηγορήτριά μου, διόταν σὲ παρακαλῶ, φτάνε, βασίλισσά μου. Μὴ μὲ ἀφήνης μοναχὴ μέσα στὸν κόσμο τοῦτο, φύγε πάντα τὴν σκέπη σου, νὰ σέχω βιηθόν μου.

Ρίχνε τὴν σκέπην τὴν ἀγνή, ποὺ ἔχεις στὴν ψυχή σου καὶ εῖσαι μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ὡς Παναγία, λυπήσου τὸ τέκνον τὸ ἀνάξιον καὶ γίνε βοηθός του, στοῦ πειρασμοῦ τὶς πονηριές, φύγε τὸ βάλσαμό σου.

Ως Παναγία, ἄσπιλη, θρόνε τοῦ Παραδείσου, ποὺ ἔχεις ἀκτίνες θεϊκὲς καὶ λάμπει ἡ μορφή σου, φέγγε καὶ σήμερα ἀγνή, ὡς ἄχροντη Παρθένα, τὴν λαμπερὴν τὴν σκέπην σου σὲ ὅλο τὸν αἰθέρα καὶ σκέπασε τὸν οὐρανὸν καὶ δῶσε τὴν γαλήνην.

Σὺ γίνε μάνα στοργικὴ καὶ τὴν εὐχή σου δῶσε. Μεσίτευε εἰς τὸν Χριστόν, νὰ δώσῃ εὐλογίαν, νὰ κάνουν ἄνθη καὶ καρποὺς καὶ τέκνα ἀγαπημένα. Στὸν οὐρανὸν ὅταν πετοῦν νὰ εῖσαι σὺ μπροστὰ τους, νὰ γαληνεύεις τὸν καιρὸν νὰ χαίρεται ἡ καρδιά τους. Φύλαξε τα Παναγία μου, στάσου βοήθειά τους, ἡ ἄγια σου ἡ ματιὰ νὰ φέγγει στὴν καρδιά τους.

Παναγία Δέσποινα, δεῖξε τὴν δύναμί σου, μεστεψε στὸν Κύριο, νὰ σώσῃ τὸ παιδί μου. Εἶσαι μητέρα καὶ πονεῖς, στὰ σπλάχνα σου φωλιάζει ἡ μητρικὴ στοργή σου. Έσὺ φύγε τὴν σκέπην σου πάνω στὰ πονεμένα καὶ χάριζε τα ὑπομονὴ καὶ δῖνε τους ἐλπίδα.

Παντάνασσα, βασίλισσα, θρόνος τοῦ παραδείσου, ποὺ ἔπειροβαίνεις μὲ στοργή, μητέρα ἀγνὴ λυπήσου, ποὺ εῖσαι μητέρα σπλαχνική, μὲ ρόδα στολισμένη καὶ λάμπεις, ἀκτίνα θεϊκή, χαρὰ στὴν οἰκουμένη.

Στὸν πόνον μας γίνεσαι ἴατρός, θεραπὸν συμπαραστάτης καὶ στὴ χαρὰ μᾶς ὁδηγεῖς, στὸ βῆμα μας προστάτης.

Βασίλισσα εῖσαι, Δέσποινα, σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη,

άγνη μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ὡς κεχαριτωμένη. Μὲ τὴν ματιά σου τὴν ἀγνή, σκλαβώνεις τὴν ψυχήν μας, τὴν προστατεύεις στὸ καλὸ μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀμαρτία.

Ρόδον εἶσαι εὔοσμον, ἄσπιλε Θεοτόκε. Ὄλοι τὸ ὄνομά σου λέγομεν χίλιες φορὲς τὴν ὄρα καὶ βρίσκουμε ἀνακούφιση καὶ βρίσκουμε ἐλπίδα.

Γονατιστὰ προσεύχονται ὅλα τὰ πονεμένα, τρέχουνε δάκρυα πολλά, λυπήσου τα, Παρθένα.

Ἄκούραστη εἶναι ἡ ζωή, μὲ τὸ γλυκὸ ὄνομά σου.

Σὰν ποῦμε τόνομά σου, Παναγία, ωρίχνεις τὰ θέλγητρά σου, ποὺ μᾶς κυκλώνουν χαρωπά, μᾶς δίνουνε κουράγιο. Δὲν ἔχουμε ἄλλο στήριγμα μόνον τὸ ὄνομά σου.

Κρίνο ἀθῶο σὲ πρόσφερε ό Ἀγγελος Κυρίου. Γιατί ἥσουν ἡ ἀγνή ψυχή, σὲ διάλεξε ό Θεὸς καὶ σέκανε Μητέρα εἰς τὸν μονογενῆ του. Ρίχνε πάντα τὴ στοργή σου μέσα στὴν ἀγνή ψυχή, μὴν ἀφήσης νὰ τὴν πάρῃ τὸ κακὸ καὶ νὰ χαθῇ. Σκόρπιζέ μας τὴ χαρά σου, τὴ γλυκειὰ τὴ θεϊκή, νὰ διαβοῦμε εἰς τὸν Πλάστη ὅλο ἀγάπη στὴν ψυχή.

Προσευχαὶ ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης πρὸς τὸν Άγιον τῶν Καρυῶν.

Ο σιομάρτυς Ραφαήλ, ὁ ἥρωας τῆς Λέσβου, τῶν χριστιανῶν τὸ καύχημα καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ βέλος, ἀείμνηστέ μας Ἅγιε, τῆς Λέσβου τὸ καμάρι καὶ τῆς ψυχῆς ὁ φάρος, μεσίτευε, Ἅγιε Ραφαήλ, στὸν Ἰησοῦ Χριστόν μας νὰ ιατρεύσει τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν ἀδελφῶν μας.

Σὺ ἔχεις τὴν δύναμιν, μεγάλην ἔξουσίαν, γιατὶ ἐπριονίστηκες διὰ τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ σταθῇ στὸ ὑψος της Ἡ Ορθοδοξία.

Εἶσαι ἀκούμητος φρονορὸς μέσα σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἵατρεύεις τὶς ψυχὲς ἀπ' τὸν κρυφό τὸ πόνο, καὶ τρέχουντε τ' ἀδέλφια μας μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ σὲ θερμοπαρακαλοῦν, ἐσὺ νὰ μεσιτεύσῃς στὸν Ἰησοῦ μας τὸν Χριστὸν γιὰ νὰ μᾶς θεραπεύσῃ. Εἴναι πολλὰ τὰ βάσανα ποὺ ἔχομε στὴ ζωὴ μας, γιατὶ ὅλο μᾶς ἐνοχλεῖ τὸ ἀκάθαρτο τὸ πνεῦμα.

Καύχημα εἶσαι τοῦ νησιοῦ καὶ τῆς Ἰθάκης γόρνος, τῆς Ἐκκλησίας στόλισμα καὶ τῶν πτωχῶν ὁ στύλος. Νὰ μεσιτεύῃς, Ἄγιε, εἰς τὸν Χριστὸν μας νὰ ἔχωμεν πίστη καὶ χαρὰ μέσα εἰς τὴν ζωήν μας. Τὸ ἄνθος εἶσαι τῶν Καρυῶν καὶ τῆς Θερμῆς τὸ στέμμα καὶ τοῦ νησιοῦ τὸ καύχημα κοντὰ εἰς τὸν Χριστόν μας.

Χαριόσυνος ὁ κώδων χτυπᾶ καὶ χαίρεται ἡ φύσις καὶ ἔπειτα μέσ' στὰ βουνὰ ἡ δόξα καὶ ἡ πίστις. Χαρῆτε καὶ ἀγάλλεσθε, ψάλλετε ἐγκώμια, ποὺ ἔχουν χρόνια νὰ φαλοῦν εἰς δόξαν Κυρίου. Ὁ λαμπτὴρ εἶσαι τοῦ κόσμου καὶ ἔχεις χάρισμα Θεοῦ, Ἄγιε Ραφαήλ, τοῦ νησιοῦ μας καύχημα. Χαῖρε ποίμνιον ἀγγέλων, χαῖρε φλόγα θεϊκή, σκόρπια μῆρον, εὐωδίαν, στῶν Καρυῶν τὴν ἐκκλησία.

Χαῖρε, ὦ Ἄγιε Ραφαήλ, Διάκονε Νικόλαε.

Χαῖρε Εἰρήνη, Ἄγια Παρθενομάρτυς.

Χαῖρε, ὦ Ἄγιε Ραφαήλ, τῆς νήσου Λέσβου καύχημα, ποὺ ἵατρεύεις τὶς ψυχὲς ποὺ ἔρχονται κοντὰ σου.

Ἀπὸ τῆς γῆς τὰ ἔγκατα ἔεφύτρωσαν σὰν ἄνθη τὰ ἀγια λείψανά σου.

Στὸν τάφο μέσα βρέθηκες καὶ ἔλαμψες σὰν ἥλιος καὶ φώτισες καὶ γιάτρεψες ψυχὴς ἀπὸ τὰ πάθη.

Οσιομάρτυς Ραφαήλ, καμάρι τοῦ νησιοῦ μου, ποὺ ἰατρεύεις τὰ παιδιὰ καὶ βρίσκουν τὴν ὑγεία.

Σὰν τ' ἄστρα ποὺ εἶναι φωτεινὰ λάμπουν τὰ λείψανά σου, Ἅγιε Ραφαήλ, θεράπευσε τὰ ἀρρωστα παιδιά σου.

Ἄγιε Νικόλαε, Θεσσαλονίκης καύχημα καὶ χριστιανῶν ἐλπίδα, ἀγάπη καὶ παρηγορὶὰ εἶσαι γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Ἄνακουφίζεις τοὺς πιστοὺς ποὺ ἔρχονται κοντά σου, μὲ τὴν θερμὴ τους προσευχὴ καὶ ἀγάπη στὴν καρδιά τους. Σὺ μεσιτεύεις στὸν Χριστό, γιὰ τὰ δικά μας πάθη.

Ἐνδοξε Νικόλαε, καταφυγὴ καὶ στήριγμα ποὺ μᾶς θερμαινεῖς τὴν ψυχὴ καὶ βρίσκει μονοπάτι, ἐσὺ μεσίτευε, νὰ πλησιάξῃ ἡ ζωὴ μας τὸν Χριστό.

Φρουρὸς τῆς πίστεως, Ἅγιε Ραφαήλ, ἔγινες ἐνδοξος. Τὴν πίστιν ἐστήριξες τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ μας καὶ ἀπέκτησες τὸ πιθούμενο τῆς ψυχῆς σου καὶ θέλγητρα ἐν Χριστῷ ἐδωρίσθης.

Ἐλαμψαν χαρισμάτων τὰ δόστά σου τὰ ἄγια, μέγιστε Ραφαὴλ, τῆς Ἰθάκης τὸ καύχημα, ἡ ἐλπίδα τῶν Καρυῶν, χριστιανῶν τὸ ἀπαύγασμα. Ἀμάραντον στέφανον ἔστεφανώθης, μέγιστε, σκέπε, φρούρει, φύλαττε, καὶ μεσίτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ραφαὴλ μέγιστε, τῆς Ἰθάκης ὁ γόνος, ἔγινες ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, καὶ μεσίτευες απαύστως στὸν Πλάστη, νὰ μᾶς χαρίζει ἀγάπη μὲς στὴν καρδιά μας. Μεσίτευε πάντα ἐσὺ στὸν Χριστόν μας νὰ συγχωρῇ τὶς ἀμαρτίες ποὺ ακαταπαύστως μᾶς σπρώχνει ὁ δαίμων νὰ πράττουμε καὶ μᾶς βυθίζει στὸν χαμόν μας.

Ραφαὴλ μέγιστε, τῶν Καρυῶν ἡ ἐλπίδα, φώτιζε τὶς ἀγνὲς ψυχές μας καὶ χάριζε μας ἄγια σκέψι καὶ ἀγάπην ἀκράδαντον διὰ τὸν πλησίον μας.

Χαῖρε ἀείμνηστε, Ραφαὴλ, χαῖρε αγλαὸν θησαύρισμα. Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς Ἰθάκης. Χαῖρε καὶ σκόρπιζε τὴν εὐωδία σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη, γιατὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ἔδωσε ἔξουσία ἀκλόνητη στὴν ἄνω βασιλεία. Χαῖρε ἔνδοξε πατέρα, ἀγαπητέ μας Ἄγιε, τῶν χριστιανῶν ἐλπίδα, χαῖρε, ὦ Ἄγιε Ραφαὴλ, θαυματουργέ μας.

Χαῖρε, τοῦ οὐρανοῦ λαμπρότατον ἄστρο, χαῖρε τῆς Ἰθάκης τὸ ἀσάλευτον νέφος, ποὺ ἰατρεύεις τὰ θλιψμένα παιδιά μας. Χαῖρε τῶν ἀνθρώπων ἡ ἐλπίδα, χαῖρε τῶν πιστῶν ἡ ἀσάλευτος θύρα, χαῖρε τῶν παθῶν ἡ εὔγλωττία, χαῖρε ὁδηγὲ θεοφόρε, χαῖρε ὁδηγὲ τῆς ἐγκράτειας, χαῖρε τῶν Καρυῶν τὸ καμάρι, ποὺ εὐφραίνεις τὴν ψυχήν μας, χαῖρε τὸ ἀόρατον στέμμα ποὺ στὰ ξένα προβάλλεις μὲ δόξα.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ